

ОСТРОВ КАМИНО

ДЖОН ГРИШАМ

ОБСИДИАН

ДЖОН ГРИШАМ ОСТРОВ КАМИНО

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Оценени на 25 милиона долара от застрахователите, оригиналните ръкописи на петте романа на Ф. Скот Фицджералд са сред най-добре охраняваните съкровища на Принстънския университет. Ето защо, когато изчезват, всички са шокирани. Четирийсет специални агенти от ФБР се заемат с разследването на дръзкия обир, но резултати няма. Искане за откуп така и не идва. Арестът на един от членовете на бандата не довежда доникъде и следата започва да изстива.

Малко хора познават добре черния пазар на крадени произведения на изкуството и редки издания, а още по-малко успяват да печелят на него. Затова и чаровният търговец на книги Брус Кейбъл е в списъка за наблюдение на федералните власти. Брус притежава чудесна книжарница на идиличния остров Камино край Флорида и в красивата му къща често отсядат известни писатели. Но откъде идват парите за бляскавите вечери и литературните партита?

Мърсър Ман има зад гърба си един успешен роман, но така и не може да завърши втория. Университетът, в който преподава, прекратява договора ѝ. Банката я притиска за неизплатения студентски заем. И точно в този момент мистериозна дама предлага 100 000 долара на младата писателка, ако се съгласи да прекара лятото в семейната вила на остров Камино. Но докато се опитва да пише, тя трябва да се сприятели с Брус Кейбъл, да спечели доверието му и да се добере до тайната му колекция.

Над райския остров надвисват буреносни облаци.

*На Рене
Благодаря за историята.*

ПЪРВА ГЛАВА

ОБИРЪТ

Крадецът използва името на Невил Манчин, действителен преподавател по американска литература в Портландския университет, който скоро щеше да стане докторант в Станфорд. На безукорно сгънатата оригинална бланка любезният господин Манчин заявяваше, че отдавна изследва делото на Скот Фицджералд и много би желал да прегледа „ръкописите и книгата“ на великия писател по време на предстоящото си пътуване до Източното крайбрежие. Писмото беше адресирано до д-р Джефри Браун, директор на отдел „Ръкописи“ в служба „Редки книги и специални колекции“ на библиотека „Файърстоун“ в Принстънския университет. То пристигна заедно с още няколко други, беше грижливо разпределено и придвижено и накрая се озова на бюрото на Ед Фолк, младши библиотекар, чиито монотонни задължения включваха и проверка на самоличността на подателя.

Ед получаваше по няколко такива писма седмично: всички почти еднакви, всички от самозвани изследователи и почитатели на Фицджералд, а понякога дори от истински учени. През предходната календарна година Ед беше одобрил и допуснал в библиотеката сто и деветдесет души. Пристигаха от цял свят, с широко отворени очи, изпълнени със смирение като поклонници в храм. През трийсет и четирите си години служба Ед беше обработил всички подобни писма. А те не секваха. Скот Фицджералд продължаваше да привлича почитатели. Кореспонденцията днес беше оживена, както и преди три десетилетия. Ед се питаше останало ли е нещо от наследството на големия писател, което да не е прегледано и проучено най-подробно и за което да не е писано. Неотдавна един истински изследовател му бе казал, че вече има повече от сто книги и над десет хиляди научни статии за Фицджералд като човек и като писател, за творбите и за лудата му съпруга. А той така се беше пропил, че беше умрял на четирийсет и четири години! Ами ако беше доживял до старини и беше продължил да пише? Тогава Ед щеше да се нуждае от помощник, дори от двама помощници, може би от цял отдел. Ед обаче знаеше, че

нерядко нечия ранна кончина е основната причина за бурния възторг към него впоследствие (и за високите суми за авторски права).

Няколко дни по-късно Ед най-накрая се зае с молбата и на професор Манчин. Бърз преглед на библиотечния регистър показа, че това е нова личност и нова молба. Някои ветерани бяха посещавали Принстън толкова много пъти, че просто му се обаждяха по телефона: „Здрасти, Ед, ще дойда следващия вторник“. И той нямаше нищо против. Не и в случая на Манчин обаче. Ед прегледа уебсайта на Портландския университет и го откри. Бакалавър по американска литература от Орегонския университет, магистър от Калифорнийския, хоноруван преподавател вече три години. На снимката се виждаше млад мъж към трийсет и пет години, доста обикновен на вид, с наченки на брада и тесни очила без рамки.

В писмото си г-н Манчин молеше за отговор по имейл и даваше личния си електронен адрес в „Джимейл“. Пишеше, че рядко проверява университетската си поща. Защото си незначителен хоноруван преподавател и сигурно дори нямаш кабинет, помисли си Ед. Често му хрумваха подобни неща, но, разбира се, беше достатъчно сериозен професионалист, за да ги изкаже пред някого. От предпазливост следващия ден изпрати отговор през сървъра на Портландския университет. Благодарил на г-н Манчин за писмото и го покани в кампуса на Принстън. Попита най-общо кога планира посещението си и го запозна с някои основни правила за работа с материалите за Фицджералд. Всъщност правилата бяха много и Ед предложи на Манчин да се запознае с тях на уебсайта на библиотеката.

Пристигна автоматичен отговор, който осведоми Ед, че Манчин ще отсъства няколко дни. Съучастник на Манчин беше проникнал в директорията на Портландския университет и от там в сървъра на английската катедра — детска игра за всеки съръчен хакер. Двамата моментално разбраха, че Ед е отговорил.

Ама че досада, помисли си Ед. На следващия ден изпрати същото съобщение на личния имейл адрес на професор Манчин. Той отговори след по-малко от час, въодушевено и признателно — нямал търпение да посети библиотеката и така нататък. Възторжено обясни, че е проучил сайта на библиотеката и е прекарал часове в дигиталния архив на Фицджералд, че от години притежава многотомно издание на факсимилетата на ръкописните първи версии на творбите на великия

писател и проявява интерес по-конкретно към отзивите на критиката за първия му роман, „Отсам рая“.

Страхотно, каза си Ед. Не му се случваше за пръв път. Човекът се опитваше да го впечатли още преди пристигането си, в което нямаше нищо необичайно.

Франсис Скот Фицджералд се записва да следва в Принстън през есента на 1913 г. На шестнайсет вече мечтае да напише най-великия американски роман и започва работа над ранна версия на „Отсам рая“. Прекъсва следването си четири години по-късно, за да се запише в армията, но войната приключва, преди Фицджералд да отпътува за фронта. Класическото му произведение „Великият Гетсби“ е издадено през 1925 г., но става популярно едва след смъртта му. Финансовото му положение винаги е нестабилно и в края на 30-те години на ХХ в. той започва работа в Холивуд. Бълва лоши сценарии и се срива физически и творчески. На 21 декември 1940 г. умира от сърдечен удар след години тежък алкохолизъм.

През 1950-а Скоти, негова дъщеря и единствено дете, предоставя ръкописите, бележките и писмата на баща си — неговите „документи“ — на библиотека „Файърстоун“ в Принстън. Петте му романа са написани на евтина хартия и не са в добро състояние. От библиотеката бързо си дават сметка, че би било неразумно да предоставят физически достъп на изследователите до документите, затова правят качествени копия, а оригиналите пазят в охранявано подземие с контролирана температура, светлина и въздух. През годините ръкописите са вадени от там само няколко пъти.

Мъжът, който се представяше за Невил Манчин, пристигна в Принстън в един хубав есенен ден в началото на октомври. Насочиха го към служба „Редки книги и специални колекции“, където се срещна с Ед Фолк, а той го насочи към друг помощник-библиотекар, който провери орегонската му шофьорска книжка и направи копие. Разбира се, документът беше фалшификат, но изработен безупречно. Майсторът, който беше и хакерът, беше обучен в ЦРУ и имаше дълга кариера в сенчестия свят на частния шпионаж. Преодоляването на сигурността в един университетски кампус не представляваше сериозно предизвикателство за него.

Снимаха новодошлия и му връчиха пропуск, който трябваше да бъде видим непрекъснато. Той последва помощник-библиотекаря до голяма зала на втория етаж с дълги маси и стоманени чекмеджета покрай стените, до едно заключени. Манчин забеляза поне четири охранителни камери, високо в ъглите, открито на показ. Той подозираше, че има и други, добре скрити. Опита се да поговори с помощник-библиотекаря, но служителят отговаряше лаконично. Попита шеговито дали може да види оригиналния ръкопис на „Отсам рая“, но човекът се усмихна самодоволно и отговори, че няма да е възможно.

— Вие виждали ли сте оригиналите? — попита Манчин.

— Само веднъж.

Настана мълчание. Манчин изчака дали няма да последва още нещо, после попита:

— По какъв повод?

— Някакъв известен учен настоя да ги види. Придружихме го до хранилището и му ги показахме. Не докосна ръкописите. Само главният библиотекар има право на това, и то със специални ръкавици.

— Разбира се. Е, да се залавяме за работа.

Помощникът отвори две от широките чекмеджета с етикет „Отсам рая“ и извади дебели и големи папки.

— Тук са критичните отзиви за книгата веднага след първото издание. Имаме още много, по-късни.

— Идеално — усмихна се широко Манчин.

Той отвори куфарчето си и извади бележник с вид на човек, готов да се нахвърли на всичко върху масата. Половин час по-късно вече беше изцяло погълнат от работата си. Помощник-библиотекарят се извини и излезе. Заради камерите Манчин нито веднъж не погледна нагоре. Накрая се наложи да отиде до тоалетната и той излезе. Пообърка се, няколко пъти зави не накъдето трябва и обиколи помещенията, като избягваше всякакви контакти. Навсякъде имаше охранителни камери. Едва ли в момента някой преглеждаше записите, но със сигурност щяха да ги извадят при нужда. Намери асансьора, но не се качи в него, а заслиза по стълбите. Първият етаж приличаше на приземния. Под него стълбите стигаха до С1 (Сутерен 1), където имаше дебела врата с надпис с големи букви „САМО ПО СПЕШНОСТ“. До вратата имаше монтиран панел с копчета. Друг надпис предупреждаваше, че ще се задейства аларма, ако вратата бъде отворена от „неупълномощено лице“. Две охранителни камери наблюдаваха вратата и зоната около нея.

Манчин се отдръпна и се върна по обратния път. Помощник-библиотекарят го очакваше в залата.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— О, да. Стомахът ми нещо... Дано да не е заразно.

Помощник-библиотекарят веднага излезе, а Манчин остана в залата през целия ден. Преглеждаше материалите в стоманените чекмеджета и четеше стари рецензии, от които не се интересуваше. Няколко пъти излезе, оглеждаше, измерваше мислено, запомняше.

Невил Манчин се върна три седмици по-късно. Вече не се представяше като университетски преподавател. Беше гладко избръснат, косата му беше боядисана в пясъчнорусо, носеше очила с червени рамки и обикновени стъкла и фалшива студентска карта със снимка. Ако някой попиташе, макар той да не очакваше подобно нещо, щеше да се представи като докторант от Айова. Истинското му име беше Марк, а работата му, ако изобщо можеше да се нарече така, бяха професионалните кражби. Скъпоструващи и сложно планирани обири предимно на артефакти и редки предмети, които можеха да се препродават на отчаяните жертви срещу откуп. Бандата беше петчленна и бе предвождана от Дени, бивш рейнджър, станал престъпник, след като го бяха изхвърлили от армията. Засега Дени не беше арестуван и нямаше криминално досие. Марк също. Други двама обаче имаха. Трей беше с две присъди и две бягства — последното миналата година от федералния затвор в Охайо. Там се беше запознал с Джери, дребен крадец на предмети на изкуството, в момента освободен под гаранция. Друг крадец, някогашен съкилийник на Джери, който излежаваше дълга присъда, му беше споменал за ръкописите на Фицджералд.

Положението беше идеално. Имаше само пет оригинала — всичките ръкописи и всичките на едно място. Безценни за Принстън.

Петият член на екипа предпочиташе да работи от вкъщи. Ахмед беше хакер, фалшификатор, майстор на всякакви фокуси, но нямаше нерви за оръжия и подобни неща. Работеше в мазето си в Бъфало и никога не беше залавян или арестуван. Не оставяше следи. Вземаше пет процента от печалбата, а другите четирима си поделяха останалото поравно.

В девет часа във вторник през нощта Дени, Марк и Джери се намираха в библиотека „Файърстоун“ и непрекъснато поглеждаха към часовника. Фалшивите им карти на докторанти бяха свършили идеална работа — никой не се усъмни дори за секунда. Дени си намери скривалище в женската тоалетна на третия етаж. Вдигна панела на

тавана на кабинката, метна вътре студентската си раница и се настани за няколкочасово чакане на тясно и горещо. Марк си отвори с шперц сервизното помещение на първото ниво на сутерена и зачака да чуе алармата. Не я чу. Не я чу и Ахмед, който с лекота беше хакнал университетската охранителна система. Марк се зае да демонтира горивните инжектори на резервния генератор на библиотеката. Джери си откри местенце в помещението за самостоятелна подготовка сред редиците рафтове, отрупани с книги, които никой не беше докосвал от десетилетия.

Библиотеката затваряше в полунощ. Четиримата членове на бандата и Ахмед в своето мазе в Бъфало поддържаха непрекъснато радиовръзка. Водачът им Дени събщи в дванайсет и петнайсет, че всичко върви по план. В дванайсет и дваайсет Треј, облечен като студент и помъкнал обемиста раница, влезе в сградата Маккарън Хол в сърцето на кампуса. Видя същите охранителни камери, които беше забелязал предишната седмица. Качи се по ненаблюдаваното стълбище до втория етаж, пхна се в тоалетната и се заключи в една кабинка. В дванайсет и четирийсет бръкна в раницата си и извади консервна кутия с големината на половинлитрова бутилка безалкохолно. Нагласи закъснителя и скри кутията зад тоалетната чиния. Излезе от тоалетната, шумугна се в третата врата и постави втора бомба в празната душкабина. В един без петнайсет намери пуст коридор на втория етаж на спалното и небрежно подхвърли в коридора десетина навързани фойерверки. Докато слизаше тичешком по стълбите, във въздуха отекнаха експлозии. Секунди по-късно избухнаха и двете димни бомби и коридорите се изпълниха с воняща мъгла. На излизане от сградата първата вълна от обзети от паника гласове заля Треј. Той се скри зад някакви храсти пред пансиона, извади предплатен телефон от джоба си, набра 911 и събщи ужасяващата новина: „На втория етаж на Маккарън Хол има въоръжен човек. Стреля“.

От прозорец на втория етаж излизаше пушек. От своята тъмна стаичка в библиотеката Джери проведе подобен разговор по предплатения си мобилен телефон. След малко обажданията заваляха неударимо, а паниката завладя кампуса.

Всички американски колежи имат сложен план за овладяване на подобни критични ситуации, но никой няма желание да го прилага. Служителката се ошашава за няколко секунди, преди да натисне

съответните копчета, но след като го направи, сирените завиха. Всички врати бяха затворени и заключени. Всички сгради бяха обезопасени.

Джери отново се обади на спешния номер и събщи, че са простреляни двама студенти. От Маккарън Хол се носеше пушек. Трей пусна още три димки в кофите за смет. Неколцина студенти притичваха между сградите, защото не бяха сигурни къде е безопасно. Охраната на кампуса и полицията на Принстън се юрнаха към местопроизшествието, придружавани от половин дузина камиони на пожарната. После и от линейки. Пристигна и първата от многобройните патрулки на полицията от Ню Джърси.

Трей остави раницата си на входа на една административна сграда и после звънна на 911, за да събщи за подозрителен предмет. Таймерът беше нагласен за десет минути по-късно, точно когато специалистите по експлозиви щяха да гледат отдалече.

В един и пет Трей събщи на останалите по радиото:

— Тук цари чудна паника. Навсякъде има пушек. Гъмжи от полиция. Действайте.

— Прекъсни осветлението — изкомандва Дени.

Ахмед, който пиеше силен чай в Бъфало и чакаше в готовност, бързо прегледа системата за сигурност на колежа, проникна в електрическата инсталация и прекъсна електроснабдяването не само в библиотека „Файърстоун“, но и в пет-шест околни сгради. За всеки случай Марк, вече надянал очила за нощно виждане, дръпна и главния прекъсвач в машинното. Той изчака, затаил дъх, после въздъхна облекчено, когато резервният генератор не се включи.

Спирането на тока задейства алармите в централната контролна зала на охранителния комплекс в кампуса, но никой не обърна внимание. Вилнееше въоръжен безумец. Сега не беше време да се тревожат за други неща.

През последната седмица Джери беше прекарал две нощи в библиотека „Файърстоун“ и беше сигурен, че когато е затворено, в сградата няма пазачи. Униформен охранител обикаляше един-два пъти нощем, осветяваше с фенерчето си вратите и отминаваше. Полицейска патрулка също обикаляше, но се занимаваше най-вече с пияните студенти. Като цяло университетският кампус приличаше на всеки друг — мъртвило между един през нощта и осем сутринта.

Тази нощ обаче в Принстън цареше паника, защото някой стреляше по най-отбраната младеж на Америка. Треј докладва, че на мястото цари пълен безпорядък, навсякъде щъкат ченгета, момчетата от спецчастите навличат екипите си, вият сирени, пращят радиостанции и просветват сини и червени лампи. Пушек обгръщаше дърветата като мъгла. Някъде наблизо се чуваше как кръжи хеликоптер. Страшна суматоха.

Дени, Джери и Марк хукнаха в тъмното и слязоха по стълбите в сутерена под специалните колекции. Всички бяха с очила за нощно виждане и челници. Всички носеха тежки раници, а Джери мъкнеше малък военен брезентов чувал, който беше скрил в библиотеката две вечери преди това. На третото ниво, най-ниското, тримата спряха пред тежка метална врата, закриха охранителните камери и изчакаха Ахмед да направи фокуса си. Той спокойно преодоля сигналната система на библиотеката и деактивира четирите сензора на вратата. Чу се силно прищракане. Дени натисна бравата и отвори вратата. Вътре се озоваха в тясно квадратно пространство с още две метални врати. С помощта на фенерче Марк огледа тавана и откри охранителната камера.

— Ето там — посочи той. — Само една е.

Джери, който бе висок близо метър и деветдесет и се извисяваше над останалите, извади спрей с черна боя и пръсна обектива на камерата.

Дени огледа двете врати и попита:

— Ще хвърляме ли ези-тура?

— Какво виждате? — попита Ахмед от Бъфало.

— Две метални врати. Еднакви — отговори Дени.

— При мен няма нищо — отговори Ахмед. — Според системата след първата врата няма друго. Започвайте да режете.

От брезентовия чувал Джери измъкна две петдесетсантиметрови бутилки: едната с кислород, другата с ацетилен. Дени се разположи пред лявата врата, запали една горелка и се зае да нагрива мястото на петнайсетина сантиметра над ключалката. След секунди се разхвърчаха искри.

Междувременно Треј се беше отдалечил от хаоса в Маккарън Хол и се криеше в тъмните сенки на улицата срещу библиотеката. Разнесе се вой на сирени, пристигнаха линейки. Хеликоптери шумно пърпореха във въздуха над кампуса, но Треј не ги виждаше. Дори

уличните лампи наоколо не светеха. Край библиотеката нямаше жива душа. Всички бяха нужни другаде.

— Пред библиотеката всичко е спокойно — докладва той. — Някакъв напредък?

— В момента режем — отговори лаконично Марк.

И петимата членове на бандата знаеха, че говоренето трябва да се сведе до минимум. Дени методично и сръчно проряза метала с върха на горелката, от който струеше четиристотинградусова жар, обогатена с кислород. Няколко минути разтопеният метал капеше по пода и от вратата летяха червени и жълти искри. По едно време Дени отбеляза:

— Дебела е около два сантиметра и половина.

Той приключи с горния ръб на квадрата и започна да реже вертикално. Работата вървеше бавно, минутите се влачеха протяжно и напрежението растеше, но никой не губеше самообладание. Джери и Марк приклекнаха зад Дени и наблюдаваха всяко негово действие. Когато приключи с долната линия на прореза, Дени разклати ключалката и тя се отцепи, но нещо увисна.

— Има резе — отбеляза той. — Ще го срежа.

Пет минути по-късно вратата се отвори. Взрян в компютъра си, Ахмед не забелязваше нищо необичайно в охранителната система на библиотеката.

— Нищо от мен — обади се той.

Дени, Марк и Джери влязоха в стаята. Беше ужасяващо малка. Пред тях имаше тясна маса с широчина най-много шейсетина сантиметра и дължина три метра. От едната страна имаше четири големи дървени чекмеджета, от другата — още четири. Марк, който отговаряше за ключалките, вдигна очилата си за нощно виждане, намести челника и огледа първата. Поклати глава и каза:

— Няма изненади. Ключалки с комбинации, вероятно компютризиран код, който се сменя ежедневно. Няма как да ги отворим. Трябва да пробиваме.

— Давай — каза Дени. — Започни да пробиваш, а аз ще прорежа другата врата.

Джери извади портативна бормашина с мотор, две помощни ръкохватки отстрани и 200-милиметрово свредло. Нагласи го върху ключалката и двамата с Марк натиснаха с всички сили. Свредлото

нададе вой и се плъзна по метала, който отначало изглеждаше непробиваем. Отдели се обаче стружка, после още една и накрая, когато мъжете натиснаха помощните ръкохватки, острието проникна навътре в ключалката. Тя поддаде, но чекмеджето все още не се отваряше. Марк успя да подпъхне тънък пост в пролуката над ключалката и натисна силно. Дървената рамка се разцепи и чекмеджето се отвори. Вътре имаше кутия с черни метални ръбове, четирийсет и пет на петдесет и пет сантиметра и дебела около седем сантиметра и половина.

— Внимавай — предупреди Джери, докато Марк отваряше кутията и предпазливо повдигаше тънко томче с твърди корици.

— Събрани стихове на Долф Маккензи — бавно прочете той. — Откога си мечтая за това!

— Този пък кой е?

— Не знам, но не сме дошли за поезия.

Дени влезе зад тях и ги подкани:

— Хайде, хайде. Тук има още седем чекмеджета. Почти проникнах в другото помещение.

Те се захванаха отново за работа, а Трей пушеше на пейка в парка от отсрещната страна на улицата и често-често поглеждаше часовника си. Безумието в кампуса не даваше признаци да приключи скоро, но не можеше и да продължава вечно.

От второто и третото чекмедже излязоха още редки книги от непознати за бандата автори. Дени проряза вратата и към второто помещение и нареди на Джери и на Марк да донесат бормашината. И в тази стая имаше осем големи чекмеджета, наглед същите като в първото помещение. В два и петнайсет Трей се обади и докладва, че кампусът все още е блокиран, но любопитни студенти са започнали да се събират на моравата пред Маккарън Хол, за да гледат цирка. Полицаи с мегафони им нареждали да се прибират по стаите си, но младежите били твърде много. Най-малко още два хеликоптера започнали да кръжат горе и усложнявали положението. Трей следеше Си Ен Ен на смартфона си и знаеше, че случващото се в Принстън е сензацията на момента. Обезумял репортер от мястото на събитието не спираше да говори за „непотвърдени жертви“ и съумяваше да създаде впечатлението, че има много простреляни студенти от „най-малко един стрелец“.

— Най-малко един стрелец ли? — промърмори Трей. — Нали за всяка престрелка трябва да има най-малко един стрелец?

Дени, Марк и Джери обсъдиха дали да не прорежат чекмеджетата с горелка, но се отказаха, поне за момента. Имаше голям риск от пожар, а каква полза от ръкописите, ако са увредени? Вместо това Дени извади бормашина с по-малко свредло и се захвана да пробива. Марк и Джери продължаваха да се трудят с по-голямата. В първото чекмедже на второто помещение се натъкнаха на тънки ръкописни листове от друг отдавна забравен поет, за когото не бяха чували, но въпреки това го намразиха.

В два и половина Си Ен Ен потвърди, че двама студенти са мъртви и поне още двама са ранени. Употребиха думата „касапница“.

След като и вторият етаж на Маккарън Хол беше обезопасен, полицията забеляза остатъци от нещо, което приличаше на фойерверки. Намериха и празните кутийки от димните бомби в тоалетната и в душкабината. Изоставената раница на Треј беше отворена от екипа по обезвреждане на бомби и изгорялата димна бомба беше извадена. В три и десет командващият пръв спомена за „скроен номер“, но адреналинът все още бушуваше толкова силно, че на никого не му хрумна, че става дума за отклоняване на вниманието.

Останалата част от сградата на Маккарън Хол бързо беше обезопасена и беше установено местоположението на всеки студент. Кампусът още беше блокиран и щеше да остане така с часове, докато претърсват околните сгради.

В три и половина Трей докладва:

— Тук нещата явно се успокояват. Вече минаха три часа, момчета. Как върви пробиването?

— Бавно — гласеше лаконичният отговор на Дени.

В трезора работата наистина вървеше бавно, но целеустремено. В първите четири отворени чекмеджета имаше още стари текстове — някои ръкописни, някои печатни — от известни писатели, които в момента не бяха важни. Накрая се натъкнаха на златна жила в петото чекмедже, когато Дени извади архивна кутия, досущ като останалите. Отвори я внимателно. От библиотеката бяха пъхнали обяснителна бележка, която гласеше: „Оригинален ръкопис на «Красиви и прокълнати» — Ф. Скот Фицджералд“.

— Бинго! — безстрастно установи Дени.

Извади две еднакви кутии от петото чекмедже, грижливо ги постави върху тясната масичка и ги отвори. Вътре бяха оригиналните ръкописи на „Нежна е нощта“ и „Последният магнат“.

Ахмед, все още неотлъчно до компютъра и вече с енергийна напитка с много кофеин, чу прекрасните думи:

— Добре, момчета, имаме три от петте. „Гетсби“ е тук някъде заедно с „Рая“.

— Още колко? — попита Трей.

— Двайсет минути — отговори Дени. — Качвай се в буса.

Трей нехайно прекоси кампуса, смеси се с навалицата от любопитни и позяпа малката армия от полицаи, които щъкаха напред-назад. Вече не се привеждаха, не се прикриваха, не притичваха, не се стрелваха зад автомобилите със заредени оръжия. Трей се измъкна, измина пеша около осемстотин метра, напусна кампуса и спря на Джон Стрийт, където се качи в бял товарен бус, на чиито предни врати пишеше „Печатница на Принстънския университет“. Беше номер дванайсет, каквото и да означаваше това, и много приличаше на микробуса, който Трей бе снимал седмица по-рано. Сега той го откара

обратно в кампуса, като избягваше оживлението около Маккарън Хол, и паркира до товарната рампа зад библиотеката.

— Бусът е на място — докладва той.

— Тъкмо отваряме шестото чекмедже — отговори Дени.

Джери и Марк вдигнаха очилата си за нощно виждане и приближиха челниците към масата, а Дени предпазливо отвори архивната кутия. На фиша пишеше: „Оригинален ръкопис на «Великият Гетсби» — Ф. Скот Фицджералд“.

— Бинго — заяви той. — Гетсби е при нас, проклетото копеле.

— Уха! — възкликна Марк, макар че вълнението им беше напълно овладяно.

Джери извади единствената друга кутия в чекмеджето. Беше ръкописът на „Отсам рая“, първия роман на Фицджералд, издаден през 1920 г.

— Всичките пет са у нас — спокойно оповести Дени. — Да изчезваме от тук.

Джери прибра отново свредлата, бутилките с кислород и ацетилен и лостовете. Когато се наведе да вдигне брезентовия чувал, треска от третото чекмедже го одраска над лявата китка. Превъзбуден, той почти не забеляза и разсеяно потърка мястото за част от секундата, докато вземаше раницата си. Дени и Марк старателно прибраха петте безценни ръкописа в трите си студентски раници.

Крадците бързо напуснаха трезора, нарамили трофеите и инструментите си, и хукнаха нагоре по стълбите. Напуснаха библиотеката през вход, близо до товарната рампа, скрит от поглед от гъст обширен храсталак. Скочиха през задните врати в буса и Треј се отдели от рампата. След миг мина покрай двама охранители от кампуса в патрулка. Махна им нехайно, но те не отвърнаха.

Треј погледна колко е часът: три и четирийсет и две.

— Всичко е наред — Докладва той. — Напускаме кампуса с господин Гетсби и приятели.

Спирането на електрозахранването задейства няколко аларми в засегнатите сгради. В четири сутринта някакъв електроинженер успя да прегледа мрежата на колежа и откри проблема. Електричеството беше възстановено във всички сгради освен в библиотеката. Началникът на охраната изпрати там трима служители. Отне им десет минути да открият причината за тревогата.

По това време бандата вече беше спряла в евтин мотел до междущатска магистрала 295, близо до Филадельфия. Паркираха буса до тир, далече от единствената охранителна камера, контролираща паркинга. Марк извади бял спрей и напръска надписите на двете врати. В стаята, в която двамата с Трей бяха отседнали предишната нощ, мъжете бързо се преоблякоха в ловни костюми и натъпкаха всичките си дрехи от обира в друг брезентов чувал — джинси, маратонки, спортни якета, черни ръкавици. В банята Джери забеляза малката драскотина на лявата си китка. Беше я притискал с палец, докато пътуваха към мотела, и сега установи, че има повече кръв, отколкото беше допускал. Избърса я с хавлиена кърпа и се зачуди дали да спомене на другите. Не сега, може би по-късно.

Тихо изнесоха всичките си вещи от стаята, угасиха лампите и си тръгнаха. Марк и Джери се качиха в нов пикап, купен на лизинг и шофиран от Дени, и последваха Трей и буса извън паркинга, по улицата и после на магистралата. Заобиколиха северните покрайнини на Филадельфия и навлязоха дълбоко в Пенсилвания. Близо до Куейкъртаун намериха избрания второкласен път и пътуваха по него километър и половина, докато настилката стана от чакъл. Наоколо нямаше никакви къщи. Паркираха буса в плитка клисура, свалиха откраднатите номера, поляха с бензин чувалите с дрехите, инструментите, мобилните си телефони, радиостанциите и дрехите и драснаха клечката. Всичко лумна на мига и докато се отдалечаваха с пикапа, четиримата бяха сигурни, че са унищожили уликите. Ръкописите бяха на сигурно място между Трей и Марк на задната седалка.

Над възвишенията бавно пропълзяха светлина. Утрото настъпваше. Мъжете пътуваха мълчаливо и оглеждаха внимателно всичко наоколо. Нямаше много за гледане. От време на време се разминаваха с някоя кола, мярваха някой фермер, запътил се към плевнята си, който дори не поглеждаше към шосето, старица, която прибираше котката си от верандата. Близко до Бетлехем поеха по шосе 78 и се отправиха на запад. Дени спазваше ограничението на скоростта. Не бяха виждали полицейска кола, откакто бяха излезли от кампуса на Принстън. Отбиха се през гишетото за автомобили на една закусвалня за пилешки сандвичи и кафе, после се отправиха на север по шосе 81 към Скрантън.

Първата двойка агенти на ФБР пристигнаха в библиотека „Файърстоун“ малко след седем вечерта. Охраната на кампуса и градската полиция на Принстън ги осведомиха за случилото се. Агентите огледаха местопрестъплението и настояха библиотеката да остане затворена за неопределено време. Следователи и технически персонал от бюро в Трентън вече бързаха към колежа.

Ректорът на университета току-що се беше прибрал у дома в кампуса след много дълга нощ, когато му съобщиха новината за липсващите ценни ръкописи. Втурна се към библиотеката, където се срещна с директора ѝ, ФБР и местната полиция. Заедно решиха да не разгласяват историята колкото се може по-дълго. Началникът на отдел „Издирване на ценности“ на ФБР във Вашингтон вече пътуваше насам и по негово мнение крадците вероятно скоро щяха да се свържат с управата и да поискат сделка. Медийният шум би се разраснал лавинообразно и само би усложнил положението.

Щяха да празнуват, когато пристигнеха в хижата, дълбоко в дебрите на планината Поконо. Дени я беше наел за ловния сезон. Щяха да си върнат парите за нея, когато им платяха за ръкописите. Той беше тук от два месеца. От четиримата само Джери имаше постоянен адрес. Заедно с приятелката си живееше в малък апартамент под наем в Рочестър, Ню Йорк. Трей беше беглец и през по-голямата част от зрелия си живот непрекъснато беше в движение. Марк живееше през част от времето при бившата си съпруга в Болтимор, но нямаше писмени данни, които да го доказват.

И четиримата разполагаха с многобройни фалшиви документи за самоличност, включително паспорти, които биха заблудили дори митничар.

В хладилника ги чакаха три бутилки евтино шампанско. Дени отвори едната, разля я в четири различни чаши за кафе и възторжено изрева:

— Наздраве, момчета, и поздравления! Успяхме!

Трите бутилки заминаха за половин час и изморените ловци потънаха в дълъг сън. Ръкописите, все още в своите еднакви архивни кутии, бяха подредени като златни кюлчета в сейфа за оръжие на складовото помещение, където Дени и Трей щяха да ги охраняват през следващите няколко дни. На следващия ден Джери и Марк щяха да се върнат у дома, изтощени от дългата седмица, прекарана в лов на елени.

Докато Джери спеше, цялата тежест и гняв на федералното правителство бързо се насочваше към него. Криминалистка от ФБР забеляза петънце на първото стъпало на стълбите към трезора на библиотеката. Жената правилно предположи, че петънцето е капка кръв и че не е там отдавна, щом не е тънмораво, почти черно. Тя взе проба и след като осведоми началника си, я изпрати светкавично в лабораторията на ФБР във Филаделфия. Незабавно направиха ДНК анализ и пуснаха резултата през националната база данни. След по-малко от час разполагаха със съответствие в Масачузетс: някой си Джералд А. Стийнгардън, затворник, освободен под гаранция и осъден седем години по-рано за кражбата на картина от търговец на произведения на изкуството в Бостън. Екип анализатори трескаво затърси следа от господин Стийнгардън. В Съединените щати имаше най-малко петима човека с това име. Четирима бяха бързо елиминирани. Извадиха заповеди за обиск за апартамента, разпечатката от мобилния телефон и кредитните карти на петия господин Стийнгардън. Когато Джери се събуди от дългия си сън в дебрите на Поконо, ФБР вече наблюдаваше апартамента му в Рочестър. Бяха решили да не влизат със заповедта за обиск, а да наблюдават и да чакат.

Току-виж, господин Стийнгардън ги заведе при другите.

В Принстън изготвиха списъци на всички студенти, използвали библиотеката през последната седмица. Студентските им карти регистрираха всяко посещение в библиотека на територията на кампуса. Фалшивите карти веднага се открояваха, защото в колежа те се използваха за покупка на алкохол от непълнолетни, а не за тайно промъкване в библиотека. Определиха точното време, когато са били използвани картите, после го сравниха с видеозаписите от охранителните камери в библиотеките. До обед агентите от ФБР разполагаха с ясни изображения на Дени, Джери и Марк, но за момента те нямаше да им бъдат от голяма полза. Всички бяха старателно дегизирани.

В служба „Редки книги и специални колекции“ старият Ед Фолк се задейства на високи обороти за пръв път от десетилетия. Заобиколен от агенти на ФБР, той прегледа светкавично регистрите на посещенията и снимките на последните посетители. Обадиха се на всеки един за потвърждение и когато хоноруваният преподавател Невил Манчин разговаря с ФБР, той увери агентите, че не е стъпвал в кампуса на Принстън. Във ФБР разполагаха със съвсем ясна снимка на Марк, но не знаеха истинското му име.

По-малко от дванайсет часа след успешното извършване на обира четирийсет агенти на ФБР се трудеха трескаво по случая — преглеждаха видеоматериали и анализираха данни.

Късно следобед четиримата ловци се събраха около масата и отвориха бирите. Дени не спираше да дърдори и повтори неща, които бяха обсъдили повече от десетина пъти. Обирът беше приключил, при това успешно, но при всяко престъпление остават улики. Винаги се допускат грешки и ако се досетиш дори за половината, значи си гений. Фалшивите документи за самоличност скоро щяха да бъдат открити и проверени. Полицията щеше да узнае, че извършителите са оглеждали библиотеката дни наред преди обира. Кой знае колко уличаващи видеокадри имаше? Щяха да открият нишки от дрехите им, отпечатъци от маратонките им и така нататък. Бяха сигурни, че не са оставили пръстови отпечатъци, но винаги съществуваше и такава вероятност. Четиримата бяха опитни крадци и знаеха всичко това.

Малката лепенка на лявата китка на Джери остана незабелязана и той реши също да не ѝ обръща внимание. Беше си внушил, че е без значение.

Марк извади четири устройства, които изглеждаха като „Айфон 5“ и имаха логото на фирмата, но не бяха телефони. Бяха така наречените „Сат-Трак“ — проследяващи устройства, свързани със сателитна система с покритие в цял свят. Не беше мобилна телефонна мрежа и нямаше начин полицаите да ги проследят или да ги подслушват. Марк обясни за пореден път, че е задължително и четиримата, плюс Ахмед, да поддържат непрекъсната връзка през следващите няколко седмици. Ахмед се беше сдобил с устройствата през един от своите многобройни източници. Нямаха бутон за включване и изключване, а се активираха с трицифрен код. Веднъж включени, изискваха от всеки потребител да въведе своя петцифрена парола за достъп. Два пъти дневно, точно в осем часа сутрин и вечер, петимата щяха да се свързват през устройствата с едно и също съобщение — „Чисто“. Всяко закъснение беше непростимо и вероятно катастрофално — щеше да показва, че проследяващото устройство, и най-вече неговият потребител, е компрометирано по някакъв начин. Закъснение от петнайсет минути щеше да задейства план Б, който

изискваше от Дени и Трей да вземат ръкописите и да се преместят във второто скривалище. Ако Трей или Дени не установяха връзка, цялата операция или онова, което беше останало от нея, щеше да бъде прекратена. Джери, Марк и Ахмед трябваше незабавно да напуснат страната.

Лошите новини щяха да си предават с лаконичното съобщение „Червено“. То означаваше, че без никакви въпроси и незабавно (1) нещо се е объркало, (2) по възможност ръкописите трябва да бъдат преместени в трето скривалище и (3) петимата на всяка цена трябва да напуснат страната максимално бързо.

Ако някой бъдеше заловен от полицията, се очакваше да мълчи. Бяха запомнили имената на роднините си и техните адреси, за да си осигурят пълна преданост към каузата и един към друг. Отмъщението беше неминуемо. Никой не биваше да проговаря. Никога.

Колкото и злокобна да беше тази подготовка, настроението им все още беше ведро, дори празнично. Бяха извършили блестящо престъпление и идеално бягство.

Трей, серийният беглец, обожаваше да разказва историите си. Успяваше, защото имаше план след всяко бягство, докато повечето бегълци обмисляха само как да се измъкнат от затвора. Същото важеше и за престъпленията. Планираш и кроиш с дни и седмици, а когато всичко приключи, нямаш представа какво да предприемеш. Нуждаеха се от план.

Обаче не съумяваха да постигнат съгласие. Дени и Марк предпочитаха бързите удари, което изискваше да осъществят контакт с Принстън до седмица и да поискат откуп. Щяха да се отърват от ръкописите, нямаше да им се налага да се тревожат за съхранението и преместването им и щяха да си получат парите.

Джери и Трей бяха по-опитни и предпочитаха да подхождат потърпеливо: нека пушилката се уталожил, нека се ориентират как стоят нещата, след като новината се разчуе на черния пазар; нека мине малко време, за да са сигурни, че не са заподозрени. Принстън не беше единственият възможен купувач. Със сигурност имаше и други.

Обсъждането беше дълго и нерядко напрегнато, но и прекъсвано от шеги и смях, а бирата се лееше в изобилие. Накрая се споразумяха за временен план. Джери и Марк щяха да потеглят на следващата сутрин за вкъщи: Джери за Рочестър, а Марк — през Рочестър за

Болтимор. Щяха да се спотаят, да следят новините през следващата седмица и, разбира се, да се свързват с останалите два пъти дневно. Дени и Трей щяха да се грижат за ръкописите и да ги преместят след около седмица във второто скривалище — евтин апартамент в беден квартал в Алънтаун в Пенсилвания. След десет дни щяха да се срещнат с Джери и с Марк в скривалището и четиримата щяха да начертаят нов солиден план. А междувременно Марк щеше да се свърже с евентуален посредник, когото познаваше от много години — опитен играч в сенчестия свят на откраднатите предмети на изкуството. Използвайки тайния код в бранша, той щеше да пусне слуха, че знае нещо за ръкописите на Фицджералд. Но нищо повече, преди отново всички да се срещнат.

Каръл, която живееше в апартамента на Джери, излезе в четири и половина сама. Проследиха я до магазина за хранителни стоки през няколко преки. Бързо взеха решение да не влизат в апартамента, не и по това време. Имаше прекалено много съседни. Една думичка от тях, и наблюдението им щеше да се компрометира. Каръл не подозираше, че я наблюдават толкова отблизо. Докато тя пазаруваше, агентите поставиха две проследяващи устройства под калниците на колата ѝ. Други двама агенти — жени с екипи за джогинг — проследиха какво пазарува тя (нищо интересно). Когато Каръл изпрати есемес на майка си, съобщението беше прочетено и записано. Когато се обади на приятелката си, агентите слушаха всяка дума. Когато се отби в някакъв бар, агент по джинси предложи да ѝ купи питие. Когато се върна у дома към девет часа, всяка нейна стъпка беше наблюдавана, заснета на видео и записана.

В това време гаджето ѝ пиеше бира и четеше „Великият Гетсби“ в хамак на задната веранда, на брега на красивото езеро. Марк и Трей бяха излезли в езерото с лодка и кротко бяха пуснали въдиците за платика, а Дени печеше стекове на скарата. По залез излезе студен вятър и четиримата ловци се събраха в дневната край пращия огън. Точно в осем часа всеки извади проследяващото си устройство, набра кода си и напечата думата „Чисто“ — включително Ахмед в Бъфало. Всичко беше спокойно.

Животът наистина беше хубав. По-малко от двайсет и четири часа по-рано бяха в кампуса, криеха се в тъмното, напрегнати донемайкъде, но и въодушевени от тръпката на преследването. Планът им беше сработил безупречно и скоро щяха да разполагат с парите в брой. Размяната нямаше да бъде лесна, но щяха да се оправят с нея по-късно.

Алкохолът помагаше, но сънят споходи трудно и четиримата. Рано на следващата сутрин, докато Дени приготвяше яйца и бекон и се наливаше с черно кафе, Марк седеше на бара пред един лаптоп и преглеждаше водещите новини от Източното крайбрежие.

— Нищо — докладва той. — Пишат много за бъркотията в кампуса, която вече официално определят като номер, но нито дума за ръкописите.

— Сигурен съм, че се стараят да не го разгласяват — каза Дени.

— Добре де, но колко дълго?

— Не много. Не е възможно да държиш пресата настрани от такава история. Днес или утре ще се разчуе.

— Не мога да реша дали това е хубаво или лошо.

— Нито едното, нито другото.

Трей влезе в кухнята току-що обръснат. Потърка гордо главата си и попита:

— Какво мислите?

— Превъзходно — отговори Марк.

— Нищо не помага — отбеляза Дени.

Никой от четиримата не изглеждаше като двайсет и четири часа по-рано. Трей и Марк бяха обръснали всичко — брада, коса, вежди. Дени и Джери бяха обръснали брадите си и бяха променили цвета на косите си. От пясъчнорус Дени беше станал тъмнокестеняв. Джери беше светлориж. И четиримата носеха шапки и очила, които сменяха всеки ден. Знаеха, че са заснети на видео, бяха наясно и с възможностите на софтуера за разпознаване на лица на ФБР. Бяха допуснали грешки, но старанието им да ги помнят бързо се топеше. Време беше да преминат към следващата фаза.

Имаше и известна напереност, естествена последица от идеалното престъпление. Бяха се запознали година по-рано, когато Трей и Джери, двамата осъждани и най-опитни престъпници, бяха представени на Дени, който познаваше Марк, който пък познаваше Ахмед. Часове наред бяха планирали и кроили, бяха спорили кой какво

ще направи, кога е най-подходящият момент и къде ще отидат впоследствие. Стотина подробности, някои големи, някои малки, но всичките важни. Сега, след приключването на обира, всичко беше история. Единствената им задача беше да си вземат парите.

В осем сутринта в четвъртък се наблюдаваха взаимно как изпълняват ритуала с проследяващите устройства. Ахмед беше жив и здрав. Всички бяха налице. Джери и Марк се сбогуваха и отпрашиха от хижата и планината Поконо. Четири часа по-късно влязоха в покрайнините на Рочестър. Нямаше откъде да знаят колко агенти на ФБР търпеливо чакат и се оглеждат за пикап тойота от 2010 г., купен на лизинг три месеца по-рано. Когато Джери паркира близо до апартамента си, скрити камери заснеха как той и Марк нехайно прекосяват паркинга и се качват по стълбите до третия етаж.

Дигиталните снимки незабавно бяха изпратени в лабораторията на ФБР в Трентън. Когато Джери целуна Каръл за поздрав, ФБР вече сравняваше снимките със стоп кадрите от охранителните камери на Принстънската библиотека. Технологиите на ФБР за разпознаване на лица разкри Джери — по-точно господин Джералд А. Стийнгардън — и потвърди самоличността на Марк като измамника, откраднал името на професор Невил Манчин. Тъй като Марк нямаше криминално досие, нямаше и данни за него в националната база данни. ФБР знаеше, че той е бил в библиотеката, но не и името му.

Нямаше да им отнеме много време обаче.

Решиха да наблюдават и да чакат. Джери вече им беше довел Марк, може би щеше да им даде още някой. Следобед двамата излязоха от апартамента и се върнаха до тойотата. Марк носеше евтин тъмнокафеникав спортен сак. Джери беше с празни ръце. Запътиха се към центъра на града. Джери караше бавно — стараше се да спазва правилника и да не привлича вниманието на полицията.

Наблюдаваха всичко. Всяка кола, всяко лице, всеки старец на пейка в парка, скрит зад вестника си. Сигурни бяха, че не ги следят, но в този занаят човек няма и минута спокойствие. Нито виждаха, нито чуваха хеликоптера, който кръжеше някъде далече и ги следеше от близо километър от въздуха.

На гарата Марк слезе от пикапа, без да каже нито дума, взе сака си отзад и закрачи бързо към входа. Купи си билет втора класа за влака в 2:13 ч. за Пен Стейшън в Манхатън. Докато чакаше, отвори старо издание с меки корици на „Последният магнат“. Не си падаше много по четенето, но се беше вманиачил по Фицджералд. С мъка овладя усмивката си, когато си помисли за ръкописа в скривалището.

Джери се отби в магазин за алкохол и купи бутилка водка. На излизане от магазина трима едри млади мъже се изпречиха пред него, поздравиха го, показаха значките си и го осведомиха, че биха искали да поговорят. Джери отговори: не, благодаря. Имал си работа. Те също. Единият извади белезници, другият взе водката, а третият претърси джобовете му и извади портфейла, ключовете и сат-трака. Отведоха Джери до дълъг черен събърбан и после го откараха в градския арест на няма и четири преки. По време на краткото пътуване никой не проговори. Тикнаха го в празна килия, отново без да му кажат нищо. Той не попита, те не продумаха. Когато надзирателят се отби, Джери попита:

— Човече, имаш ли представа какво става?

Надзирателят се озърна в двете посоки, приведе се по-близо към решетките и прошепна:

— Не знам, приятел, но здравата си ядосал големите момчета.

Джери се изтегна на леглото в тъмната килия, зарея поглед към мръсния таван и се зачуди дали това наистина се случва. Ама как така, по дяволите? Какво се беше объркало?

Докато на него му се виеше свят, Каръл отвори входната врата и се озова срещу половин дузина агенти. Единият извади заповед за

обиск. Друг ѝ нареди да напусне апартамента и да седне в колата, без да пали двигателя.

Марк се качи на влака в два часа. Вратите се затвориха в два и тринайсет, но влакът не потегли. В два и половина вратите се отвориха и двама мъже с тъмносини шлифери се качиха и строго се вторачиха в него. В този ужасен миг Марк разбра, че положението се влошава.

Мъжете тихо се представиха и му наредиха да слезе от влака. Единият го придържаше за лакътя, а другият взе сака му от рафта над главата. Качиха го в колата в пълно мълчание. Вбесен от тишината, Марк попита:

— Е, момчета, арестуван ли съм?

Без да се обръща, шофьорът отговори:

— Обикновено не слагаме белезници на случайни граждани.

— Добре. За какво съм арестуван?

— Ще ти обяснят в ареста.

— Мислех, че трябва вие да ми отправите обвинения, докато ми четете правата.

— Не си изпечен престъпник, нали? Не сме длъжни да ти четем правата, докато не започнем да те разпитваме. Засега се наслаждаваме на спокойствието.

Марк млъкна и се загледа в движението. Допускаше, че са заловили Джери, иначе нямаше откъде да знаят, че той, Марк, ще бъде на гарата. Възможно ли беше да са хванали Джери и той да си е развързал езика и да сключва сделки? Категорично не.

Джери не беше казал нито дума. Не беше получил тази възможност. В пет и петнайсет го изведоха от ареста и го заведоха в офиса на ФБР през няколко преки. Вкараха го в зала за разпит и го настаниха до масата. Свалиха му белезниците и му донесоха чаша кафе. Влезе агент на име Макгрегър, свали сакото си, седна и заговори. Беше дружелюбен тип и накрая стигна и до прочитането на правата.

— Арестуван ли сте друг път? — попита Макгрегър.

Джери беше и точно затова знаеше, че това приятелче Макгрегър има копие от досието му.

— Да — отговори той.

— Колко пъти?

— Вижте, господин агент, вие току-що ми казахте, че имам право да мълча. Няма да кажа нито дума и искам адвокат, ясно?

— Разбира се — отговори Макгрегър и излезе от стаята.

Марк се намираше в друга стая в съседния коридор. Макгрегър влезе и изпълни същия ритуал. Пийнаха кафе и си побъбриха за правата. Имаха заповед за обиск и бяха претърсили чантата на Марк, в която бяха намерили най-различни интересни неща. Макгрегър отвори голям плик, извади няколко пластмасови карти и започна да ги реди на масата.

— Намерихме ги в портфейла ви, господин Марк Дрискол. Шофьорска книжка от Мериленд — снимката е лоша, имате много коса и буйни вежди; две валидни кредитни карти, временен ловен билет, издаден в Пенсилвания. — Агентът добави още карти към вече изложените. — А тези намерихме в чантата ви. Шофьорска книжка от Кентъки, издадена на Арнолд Сойър, пак с много буйна коса. И една фалшива кредитна карта.

Макгрегър бавно извади още карти.

— Фалшива шофьорска книжка от Флорида — тук сте с очила и брада. Господин Лутър Банахан. И този наистина качествено изработен фалшив паспорт, издаден в Хюстън на Клайд Д. Мейзи заедно с шофьорска книжка и две фалшиви кредитни карти.

Картите покриха цялата маса. На Марк му се догади, но стисна зъби и се помъчи да вдигне рамене. И какво от това?

— Доста впечатляващо — отбеляза Макгрегър. — Проверихме ги всичките и знаем, че истинското ви име е Дрискол, но нямате постоянен адрес, защото все сте на път.

— Това въпрос ли е?

— Не, още не.

— Добре, защото нищо няма да ви кажа. Имам право на адвокат и най-добре ми намерете.

— Добре. Странно е, че на всички тези снимки имате много коса, понякога дори бакенбарди, и винаги рунтави вежди. А сега не. Криете ли се от нещо, Марк?

— Искам адвокат.

— Ама разбира се. Я ми кажете, Марк, не сме намерили документи на Невил Манчин, преподавател от Портландския университет. Името звучи ли ви познато?

Познато ли? Беше като чук по главата.

През огледалото към Марк беше насочена камера с висока резолюция. В друга стая още двама специалисти по водене на разпит, и двамата обучени да надушват кога заподозрени или свидетели лъжат, наблюдаваха зениците, горната устна, мускулите на челюстта, положението на главата. Споменаването на Невил Манчин стъписа заподозрянния. Когато Марк отговори неубедително: „Ами няма да говоря, искам адвокат“, и двамата специалисти кимнаха и се усмихнаха. Бяха го спипали.

Макгрегър излезе от стаята, поговори с колегите си и после влезе при Джери. Седна, усмихна се, изчака доста дълго и попита:

— Е, Джери, още ли отказваш да говориш?

— Искам адвокат.

— Разбира се, ясно, ще се опитаме да ти намерим. Май не си много разговорлив.

— Искам адвокат.

— Приятелят ти Марк е много по-услужлив.

Джери преглътна измъчено. Надяваше се, че Марк е успял да напусне града с влак. Явно не. Какво се беше случило, по дяволите? Как така ги бяха сипали толкова бързо? Вчера по същото време седяха в хижата и играеха карти, пиеха бира и се радваха на съвършеното си престъпление.

Няма как Марк вече да беше пропял.

Макгрегър посочи лявата ръка на Джери и попита:

— Имаш лепенка. Да не си се порязал?

— Искам адвокат.

— Да повикаме ли лекар?

— Адвокат.

— Добре, добре. Ще ти намеря адвокат.

Агентът затръшна вратата на излизане. Джери погледна към китката си — не беше възможно!

Сенките паднаха върху езерото. Дени навиг кордата си и загреба към хижата. Усети хладен полъх откъм водата под тънкото си яке и си помисли за Трей — честно казано, нямаше му много доверие. Трей беше на четирийсет и една и два пъти беше залавян с крадени вещи. Първия път беше лежал четири години, преди да избяга, а втория — две години, преди да прескочи оградата. Притеснителното по отношение на Трей беше, че и при двата си ареста беше пропял, беше издал съучастниците си за по-кратка присъда. Непростим грях за един професионалист.

Дени нямаше и капка съмнение, че от петимата в бандата Трей е най-слабохарактерният. Дени се беше сражавал в истински войни като рейнджър и беше оцелявал след истинска стрелба. Беше изгубил приятели и беше убил много хора. Знаеше какво е страх. Слабостта обаче ненавиждаше.

В осем часа в четвъртък вечер Дени и Трей играеха на карти и пиеха бира. В един момент прекъснаха играта, всеки извади своя сат-трак, набраха кодовете си и зачакаха. След броени секунди Ахмед съобщи „Чисто“ от Бъфало. Марк и Джери мълчаха. Марк би трябвало да бъде на влака, на шестчасово пътуване от Рочестър до Пен Стейшън. Джери би трябвало да бъде в апартамента си.

Следващите пет минути минаха бавно или пък се изнизаха светкавично. Не беше ясно. Устройствата бяха в изправност, нали? Бяха с качество като за ЦРУ и струваха цяло състояние. След като и двамата бяха замлъкнали едновременно, значи... Е, какво означаваше? В осем и шест Дени се изправи и каза:

— Да предприемем първите няколко стъпки. Да си приготвим саковете с най-основното и да планираме как да се измъкнем от тук.

— Ясно — отговори Трей, видимо притеснен.

Двамата хукнаха към стаите си и започнаха да тъпчат дрехи в саковете. Няколко минути по-късно Дени каза:

— Осем и единайсет е. Предлагам да изчакаме до осем и двайсет и да се омитаме. Ясно?

— Съгласен.

Трей погледна към устройството си. Нищо. В осем и двайсет Дени отвори вратата на склада и отключи сейфа за оръжие. Пъхнаха петте ръкописа сред дрехите в два зелени военни сака и ги отнесоха до пикапа на Дени. Върнаха се в хижата, за да угасят осветлението и да направят последен напрегнат оглед.

— Дали да не я подпалим? — попита Трей.

— Не, мамка му — сръза го Дени, вбесен от глупостта му. — Ще привлечем внимание. Дори да докажат, че сме били тук — голяма работа! Отдавна ще сме се омели, а от ръкописите няма да има и следа.

Угасиха лампите, заключиха двете врати и когато излязоха на верандата, Дени се поколеба за секунда, за да пусне Трей напред. После се метна, стисна гърлото на партньора си с две ръце и заби палци в каротидната му артерия. Трей — по-възрастен, по-крехък,

изненадан и в лоша физическа форма — не можеше да се противопостави на смъртоносната хватка на бившия рейнджър. Гърчи се и се мъчи няколко секунди, после тялото му се отпусна. Дени го пусна на земята и свали колана му.

Той спря за гориво и кафе близо до Скрантън и пое на запад по шосе 80. Позволената скорост беше сто и десет километра в час, а автопилотът беше нагласен на сто. Беше изпил няколко бири по-рано вечерта, но съзнанието му вече беше бистро. Проследяващото устройство беше на таблото и Дени го поглеждаше през около километър. Вече знаеше, че екранчето ще остане тъмно. Никой нямаше да се обади. Допускаше, че Марк и Джери са заловени заедно и че устройствата им са разглобени от много умни хора. Устройството на Трей беше на дъното на езерото заедно с трупа му — и двете подгизнали и разлагащи се.

Ако Дени оцелееше през следващите двайсет и четири часа и напуснеше страната, съкровището щеше да е негово, само негово.

Той паркира близо до входа на денонощно заведение за палачинки и се настани на маса, от която да вижда пикапа си. Отвори лаптопа си, поръча си кафе и попита има ли безжичен интернет. Момичето му даде паролата. Дени реши да поостане и си поръча гофрети и бекон. Провери онлайн полетите от Питсбърг и си резервира един за Чикаго, а от там — директен полет за Мексико Сити. Потърси складове с контролирана атмосфера и си направи списък. Хранеше се бавно, поръча си още кафе, убиваше колкото се може повече време. Влезе в сайта на „Ню Йорк Таймс“ и зачете уводната статия, публикувана около четири часа по-рано. Заглавието беше:

„Принстън потвърждава кражбата на ръкописи на Фицджералд“.

След като цял ден бяха отказвали да коментират каквото и да било, служителите в университета най-накрая бяха излезли с потвърждение на слуховете. Във вторник вечерта крадци проникнали в библиотека „Файърстоун“, докато кампусът реагира на съобщения за въоръжен нападател на спешния телефонен номер, които явно целели

да отвлекат вниманието, при това успешно. Университетът отказваше да разкрие каква част от ръкописите на Фицджералд са откраднати, но явно беше „значителна“. ФБР разследвали. И така нататък. Подробностите бяха оскъдни.

Нищо не се споменаваше за Марк и за Джери. Изведнъж Дени усети, че незабавно трябва да тръгне на път. Плати сметката си и на излизане от ресторанта хвърли своето проследяващо устройство в кошчето за боклук пред вратата. Нищо не го свързваше с миналото. Беше сам, свободен и развълнуван от обрата на събитията, но и напрегнат от вече разчулата се новина. Задължително беше да напусне страната. Не го бяха планирали така, но по-идеално от това нямаше накъде. Планове... нищо никога не става по план, а оцелелите трябва да се приспособяват в крачка.

Трей представляваше проблем. Бързо щеше да се превърне в досада, после в бreme и накрая в трудност. Дени вече почти не се сещаше за него. Когато мракът започна да се разсейва и Дени навлезе в северните квартали на Питсбърг, той напълно затръшна вратата към спомените за Трей. Още едно идеално престъпление.

В девет сутринта Дени влезе в офиса на „Ийст Милс Секюърд Сторидж“ в питсбъргското предградие Оукмънт. Обясни на служителя, че иска да остави вино на няколко месеца съхранение и търси неголямо място с контролирана температура и влажност. Служителят му показва малка клетка три и половина на три и половина метра на приземния етаж. Наемът беше двеста и петдесет долара месечно най-малко за една година. Дени благодари, но обясни, че няма да му трябва за толкова дълго. Уговориха се за триста долара месечно за шест месеца. Дени извади шофьорска книжка от Ню Джърси, подписа договор под името Пол Рафърти и плати в брой. Отнесе ключа обратно до клетката, отключи я, нагласи температурата на дванайсет градуса, влажността на четирийсет процента и угаси светлината. Обиколи коридорите, за да огледа охранителните камери, и накрая си тръгна, без да го види служителят.

В десет сутринта магазинът за евтини вина отвори и Дени беше първият клиент за деня. Плати в брой за четири кашона некачествено шардоне, убеди продавача да му даде още два празни кашона и излезе. Половин час обикаля с колата, търсейки къде да се скрие от уличните камери. Мина с пикапа си през евтина автомивка и паркира до

прахосмукачките. „Отсам рая“ и „Красиви и прокълнати“ се поместваха идеално в един от празните кашони за вино. „Нежна е нощта“ и „Последният магнат“ пъкна в другия. „Гетсби“ получи отделен кашон, след като Дени извади дванайсетте бутилки и ги остави на задната седалка.

В единайсет часа Дени беше оставил шестте кашона в склада в Ийст Милс. На тръгване се натъкна на служителя и му каза, че на следващия ден ще донесе още вино. Добре, както искате — човекът не се интересуваше от новия клиент. На тръгване от склада Дени мина покрай редици складови клетки и се запита какви ли още крадени вещи са скрити зад вратите. Сигурно много, но не толкова ценни като неговите.

Той прекоси центъра на Питсбърг и накрая стигна до един по-съмнителен квартал. Паркира пред една аптека с дебели метални решетки на прозорците. Отвори прозорците на колата си, остави ключовете на таблото, заряза дванайсетте бутилки лошо вино на пода пред задната седалка, взе си сака и се отдалечи. Беше почти обед, ясен и слънчев есенен ден, и Дени се почувства в безопасност. Намери телефонна будка, извика такси и почака пред кафене с южняшко меню. Четирийсет и пет минути по-късно таксито го остави пред салона за заминаващи на международното летище в Питсбърг. Взе си билета, премина безпроблемно през охраната и спря пред кафене близо до гейта си. Купи си „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“. На първа страница на „Поуст“, под сгъвката, заглавието буквално се облеци срещу него: „Двама арестувани за обира в библиотеката на Принстън“. Нямаше снимки и имена, очевидно, че Принстън и ФБР се опитваха да контролират информацията към пресата. Според оскъдната информация двамата мъже били арестувани в Рочестър предишния ден.

Издирването на другите „замесени в ефектния обир“ продължавало.

Докато Дени чакаше полета си за Чикаго, Ахмед се качи на самолет от Бъфало за Торонто, където си резервира едностранен билет за Амстердам. Имаше да убие четири часа, затова се настани в един бар, скри лице зад едно меню и започна да пие.

Следващия понеделник Марк Дрискол и Джералд Стийнгардън се отказаха от екстрадиране и бяха откарани в Трентън, Ню Джърси. Явиха се пред федерален съдия, дадоха писмени клетвени декларации, че нямат никакви авоари, и получиха служебни защитници. Поради афинитета им към фалшиви документи съдията прецени, че има опасност двамата да избягат, затова им отказа освобождаване под гаранция.

Мина още една седмица, после месец и разследването започна да позабавя темпото. Отначало изглеждаше многообещаващо, но постепенно стана безнадеждно. Нямахме други улики освен капката кръв и снимките на старателно дегизираните крадци. Намерен беше бусът, с който бяха избягали, но никой не знаеше как се бяха сдобили с него. Наеният от Дени пикап беше откраднат, разглобен и разпродаден на части. Самият Дени замина от Мексико Сити за Панама, където имаше приятели, майстори в укриването.

Съществуваха недвусмислени улики, че Джери и Марк бяха използвали фалшиви студентски карти, за да посетят няколкократно библиотеката. Марк дори се беше представил за изследовател на Фицджералд. Беше ясно, че в нощта на кражбата двамата са влезли в библиотеката заедно с трети съучастник, но нищо не подсказваше как и кога са излезли.

Прокурорът бавеше обвинението заради липсата на откраднатите предмети. Адвокатите на Джери и Марк поискаха снемане на обвиненията, но съдията отказа. Двамата останаха в ареста без право на гаранция и без да отронят нито думичка. Мълчанието продължи. Три месеца след обира прокурорът предложи на Марк страхотна сделка: издаваш съучастниците си и излизаш на свобода. Без досие като престъпник и без ДНК от местопрестъплението Марк беше по-уместният избор за подобно предложение. Само си развържи езика, и ще си свободен.

Той отказа по две причини. Първо, адвокатът му го увери, че на евентуален процес обвинението трудно ще представи неоспорими

доказателства, поради което обвинение най-вероятно нямаше да му бъде предявено. И второ, което беше по-важно, Дени и Треј бяха някъде навън. Следователно ръкописите бяха добре скрити, а отмъщението им за неговото предателство — твърде вероятно. Нещо повече, дори ако Марк дадеше на прокурорите пълните имена на Дени и Треј, ФБР трудно щеше да ги открие. Марк нямаше представа къде са ръкописите. Знаеше местоположението на второто и на третото скривалище, но знаеше също и че те най-вероятно изобщо не са били използвани.

Всички следи стигнаха до задънена улица. Дори онези, които отначало изглеждаха пресни, постепенно изчезнаха. Започна играта на изчакване. Който държеше ръкописите, щеше да поиска пари, и то много пари. Крадците накрая щяха да се покажат, но кога и къде, и колко щяха да поискат?

ВТОРА ГЛАВА

ТЪРГОВЕЦЪТ

Когато Брус Кейбъл беше на двацет и три години и все още следваше в „Обърн“, баща му почина внезапно. Двамата все се караха заради ниския успех на Брус и отношенията им се бяха влошили дотолкова, че господин Кейбъл неведнъж заплашваше да изхвърли младия Брус от завещанието си. Преди много години някакъв техен роднина бе натрупал цяло състояние от чакъл и, следвайки лоши правни съвети, беше учредил сложна система от тръстове, която разпределяше парите на поколения недостойни роднини. Семейството от години живееше в привидно охолство, но всъщност състоянието им постепенно се топеше. Заплахата за промяна на завещанието и запориране на фондовете беше обичайно средство за контрол над младите, но никога не вършеше работа.

Господин Кейбъл обаче почина, преди да се отбие в кантората на адвокатите си, затова един ден Брус се събуди и се изправи пред възможността да придобие триста хиляди долара — добра сума, но недостатъчна за ранно пенсиониране. Той обмисли вариантите да я инвестира. Ако го направеше консервативно, щеше да си осигури годишна доходност от между пет и десет процента, които нямаше да му стигнат да поддържа начина на живот, който неочаквано му хрумна да поведе. По-смелите инвестиции щяха да са и много по-рисковани, а Брус искаше да запази парите си. Те му влияеха по странен начин. И най-странният резултат беше решението му да напусне университета, след като беше следвал пет години, и повече да не погледне назад.

Накрая едно момиче го подмами на плажа на остров Камино — дълга петнайсетина километра бариерна ивица, северно от Джаксънвил, Флорида. В хубав апартамент, за който плащаше тя, той цял месец спа, налива се с бира, разхожда се сред прибоа, часове наред съзерцава Атлантика и чете „Война и мир“. Следваше английска филология и се притесняваше, че има велики книги, които не е чел.

За да защити парите си и с надеждата дори да ги увеличи, по време на крайбрежните си разходки той обмисляше поредица рисковани начинания. Много съобразително не бе споделил с никого за

собственото си благосъстояние — и бездруго парите стояха блокирани от десетилетия, — затова не му досаждаха приятели, които да му предлагат всякакви съвети или да му искат заеми. Момичето със сигурност не знаеше нищо за наследството. След като прекараха една седмица заедно, той разбра, че тя скоро ще отиде в историята. Без определена последователност Брус планираше да инвестира във верига за пилешки сандвичи, в необработена земя във Флорида и в апартамент в съседния небостъргач, както и в няколко нови интернет компании в Силициевата долина, в търговски център в Нашвил и така нататък. Прегледа десетки финансови списания и колкото повече четеше, толкова повече му се изясняваше, че няма търпението да бъде инвеститор. Всичко беше безнадежден лабиринт от цифри и стратегии. Имаше си причина да избере английски, а не икономика.

През ден двамата с момичето ходеха до романтичното градче Санта Роса да обядват в някое кафене или да пийнат по нещо в баровете по главната улица. Имаше прилична книжарница с кафене и двамата добиха навика да се настаняват в нея следобед с лате и брой на „Ню Йорк Таймс“. Старият бариста беше и собственик. Казваше се Тим и беше истинско кречетало. Един ден той се изпусна, че смята да продаде бизнеса и да се махне от Флорида. На следващия ден Брус успя да се отскубне от момичето и да се наслади сам на латето си. Седна в кафенето и започна да разпитва Тим за плановете му за книжарницата.

Търговията с книги е трудна работа, обясни Тим. Големите вериги правели огромни отстъпки на бестселърите, някои предлагали дори петдесет процента намаление, а благодарение на интернет и „Амазон“ хората пазарували от вкъщи. През последните пет години над 700 независими книжарници били затворили. Малцина печелели нещо. Колкото повече говореше, толкова по-мрачен ставаше.

— Търговията на дребно е жестока работа — повтори той няколко пъти. — Каквото и да правиш днес, утре започваш отначало.

Брус се възхити на честността му, но се усъмни в неговата съобразителност. Така ли привличаш евентуален купувач?

Тим обясни, че печели прилично от магазина. Островът имал наложени литературни кръгове, няколко активно работещи писатели, литературен фестивал и хубави библиотеки. Пенсионерите все още обичали да четат и харчели доста пари за книги. Постоянните жители

били около четирийсет хиляди, плюс един милион туристи всяка година, така че потокът от клиенти бил сериозен. Брус най-сетне попита Тим колко пари ще иска. Той отговори, че ще приеме сто и петдесет хиляди долара в брой, никакви плащания от страна на собственика и поемане от купувача на задължението за наема на сградата. Брус попита малко плахо дали може да прегледа финансовите документи на обекта, само годишния баланс, отчета за приходите и разходите, нищо сложно. Идеята не допадна на Тим. Не познаваше Брус и го мислеше за поредното хлапе, което се размотава по плажа и харчи парите на баща си.

— Добре, ти ми покажи твоите документи и аз ще ти покажа моите — отговори Тим.

— Хубаво — съгласи се Брус.

Тръгна си с обещанието да се върне, но после го завладя идеята да попътува. Три дни по-късно се сбогува с момичето и отиде в Джаксънвил да си купи нова кола. Мечтаеше си за лъскаво порше карера и фактът, че може просто да напише чек за такъв автомобил, правеше изкушението болезнено. Устоя обаче и след като цял се договаря, накрая смени стария си джип чероки за чисто нов. Можеше да му потрябва място да товари разни неща. Поршето щеше да почака, вероятно докато сам спечелеше парите, за да си го купи.

С новата кола и парите в банката Брус напусна Флорида и се отправи на своето литературно пътешествие, което очакваше с растящо нетърпение. Нямаше план. Пътуваше на запад и решаваше ден за ден дали да завие на север към Пасифика, после на изток, после на юг. Времето нямаше значение, нямаше крайни срокове. Търсеше независими книжарници и когато откриеше някоя, оставаше за ден-два, пиеше кафе, четеше и дори обядваше там, ако вътре имаше кафене. Обикновено успяваше да притисне собственика за информация. Обясняваше, че обмисля да купи книжарница и, честно казано, се нуждае от съвет. Отговорите бяха най-различни. Повечето хора, изглежда, харесваха работата си, дори онези, които имаха опасения за бъдещето. Търговията с книги беше много несигурна заради разширяващите се вериги и интернет и криеше много неизвестни. Разказваха се ужасни истории за утвърдени вериги книжарници, които са принудени да напуснат бизнеса, когато близо до тях се появи голям магазин. Някои от независимите обекти, особено в

колежанските градчета, които бяха твърде малки за веригите, процъфтяваха. Други, дори в големите градове, пустееха. Имаше малко нови книжарници, които въодушевено да поддържат традицията. Съветите бяха най-различни и непоследователни и варираха от обичайното „Търговията на дребно е безпощадна“ до „Заемай се, ти си само на двацет и три“. Неизменно обаче хората, които даваха съвети, обичаха работата си. Обичаха книгите, литературата и писателите, цялата издателска среда, и бяха склонни да отделят много часове на клиентите си, защото смятаха, че имат благородно призвание.

В продължение на два месеца Брус обикаляше страната в безцелно търсене на следващата независима книжарница. Книжарят от един град понякога познаваше трима други в щата и така нататък. Брус се наливаше с литри силно кафе, прекарваше часове с писатели на турнета, купуваше десетки книги с автографи, нощуваше в евтини мотели, понякога с някоя запалена читателка, с която току-що се беше запознал, прекарваше часове с книжарите, склонни да споделят опита и съветите си, пиеше лошо вино по книжните премиери само с неколцина присъстващи, правеше стотици снимки отвън и отвътре на книжарниците. Изписа многобройни листове с бележки и си водеше дневник. В края на това приключение, изчерпан и капнал от шофиране, беше изминал почти хиляда и триста километра за седемдесет и четири дни и бе посетил шейсет и една независими книжарници, всичките различни. И реши, че има план.

Върна се на остров Камино и завари Тим, където го беше оставил — в кафенето да сърба еспreso и да чете вестник, с още неизмъчен вид отпреди. Отначало Тим не си го спомни, но после Брус каза:

— Мислех да купя книжарницата ти преди няколко месеца. Искаше сто и петдесет хиляди.

— А, да — опита се да поважничи Тим. — Намери ли парите?

— Отчасти. Днес ще ти напиша чек за сто хиляди, а двацет и пет хиляди ще ти платя след година.

— Хубаво, ама това е с двацет и пет хиляди по-малко, отколкото поисках.

— Само толкова имам, Тим. Ако искаш. Намерил съм и друга книжарница, която се продава.

Тим се замисли за секунда, после бавно протегна дясната си ръка. Скрепиха сделката с ръкостискане. Тим се обади на адвоката си и му каза да придвижи бързо нещата. Три дни по-късно документите бяха подписани и парите — преведени. Брус затвори книжарницата за едномесечен ремонт и използва времето за ускорен курс по търговия с книги. Тим с удоволствие споделяше знанията си относно всички страни на търговията, а също клюки за клиентите и за повечето други търговци в центъра на града. Имаше собствено мнение по повечето въпроси и няколко седмици по-късно Брус с нетърпение очакваше старецът да си тръгне.

На първи август 1996 г. книжарницата отвори с гръм и трясък. Подбрана публика пиеше шампанско и бира и слушаше реге джаз, а Брус се наслаждаваше на мига. Поставил бе началото на амбициозното си приключение, а „Бей Букс — нови и редки издания“ вече беше в бизнеса.

Интересът му към редките издания се породи случайно. Когато научи ужасната новина за смъртта на баща си вследствие на сърдечен удар, Брус се върна вкъщи в Атланта. Всъщност това не беше точно къщата му — никога не се беше задържал за дълго в нея, — но там беше настоящият и последен дом на баща му, човек, който се местеше често, обикновено заедно с някоя страховита жена. Господин Кейбъл се беше женил два пъти и беше проклетел брачната институция, но явно не можеше да живее, без някоя нещастна жена да му усложнява живота. Тях явно ги привличаше богатството му, но с течение на времето жените проумяваха, че той е безнадеждно увреден от двата си кошмарни развода. За щастие, поне на Брус, последната му приятелка току-що се беше изнесла от къщата и там нямаше любопитни очи и ръце.

Докато не пристигна Брус. Постройката — озадачаваща модерна сграда от стомана и стъкло в модерен квартал на града — имаше голямо ателие на третото ниво, където господин Кейбъл обичаше да рисува, когато не инвестираше. Никога не беше имал конкретна кариера и тъй като живееше от наследството си, винаги се определяше като „инвеститор“. По-късно се насочи към рисуването, но маслените му платна бяха толкова ужасни, че всички галерии в Атланта ги отхвърляха. Едната стена на ателието му беше заета от книги, стотици книги, но отначало Брус не им обърна почти никакво внимание. Допусна, че са само за украса, поредната преструвка, поредното нескопосано усилие на баща му да изглежда задълбочен, сложен и начетен човек. Като се вгледа по-отблизо обаче, Брус осъзна, че на два от рафтовете книгите са по-стари от другите и имат познати заглавия. Започна да ги смъква от горния рафт и да ги разглежда една по една. Небрежното му любопитство бързо се превърна в нещо повече.

Всички книги бяха първо издание, някои с автографи на писателите. „Параграф 22“ от Джоузеф Хелър, издадена през 1961 г.; „Голите и мъртвите“ (1948) от Норман Мейлър; „Заеко, бягай“ (1960) от Джон Ъпдайк; „Невидим“ (1952) от Ралф Елисън; „Киноманът“

(1961) от Уокър Пърси; „Сбогом, Колумб“ (1959) от Филип Рот; „Самопризнанията на Нат Търнър“ (1967) от Уилям Стайрън; „Малтийският сокол“ (1929) от Дашиъл Хамет; „Хладнокръвно“ (1965) от Труман Капоти и „Спасителят в ръжта“ (1951) от Дж. Д. Селинджър.

Скоро Брус започна да трупа томовете върху масичката, вместо да ги връща на рафта. Първоначалното му любопитство беше изместено от шеметна вълна от вълнение, после от алчност. На долния рафт се натъкна на книги и автори, за които не беше чувал и които бяха още по-смайващо откритие за него. Зад дебелията тритомна биография на Чърчил намери четири книги: „Врява и безумство“ (1929) от Уилям Фокнър; „Златната чаша“ (1929) от Стайнбек; „Отсам рая“ (1920) от Фицджералд и „Сбогом на оръжията“ (1929) от Ърнест Хемингуей. Всички бяха първо издание, в отлично състояние и с автограф от писателя.

Брус потършува още малко, но не намери нищо друго интересно. Отпусна се в старото кресло на баща си и се вторачи в стената от книги. Седнал там, в къщата, която му беше почти непозната, зареял поглед към отчайващите маслени платна на художник, очевидно лишен от талант, Брус се чудеше откъде са се взели тези книги и размишляваше какво да прави с тях. Когато пристигна сестра му Моли и двамата трябваше да планират погребението, той изведнъж прозря колко малко знае за покойния си баща. А и защо му беше да научи повече? Баща му никога не бе прекарвал много време с него. Господин Кейбъл изпрати Брус в пансион още четиринайсетгодишен. През лятото детето заминаваше на ветроходен лагер за шест седмици и после за още шест — в туристическо ранчо, само и само да е далече от къщи. Брус не подозираше, че баща му обича да колекционира нещо друго освен нещастни жени. Господин Кейбъл играеше голф и тенис и пътуваше, но никога с Брус или със сестра му, винаги с последната си приятелка.

Така че откъде се бяха взели книгите? Откога ги колекционираше той? Имаше ли някъде стари фактури, доказателства за тяхното съществуване? Щеше ли изпълнителят на бащиното му завещание да бъде задължен да ги добави към другите му активи и да ги предаде заедно с повечето други неща на университета „Еймъри“?

Фактът, че основната част от наследството щеше да получи университетът „Еймъри“, беше друга подробност, която глождеше Брус. Баща му я споменаваше от време на време, без да разкрива твърде много подробности. Господин Кейбъл споделяше благородното мнение, че парите му трябва да бъдат вложени в образование, а не завещани на децата, за да ги пропилят. Брус няколко пъти се беше изкушавал да напомни на баща си, че самият той през целия си живот е харчил пари, оставени му от друг човек, но кавгите по тези въпроси нямаше да бъдат от полза за Брус.

В онзи момент той наистина искаше книгите. Реши да задържи осемнайсетте най-хубави и да не пипа другите. Ако проявеше алчност и оставеше празни места, някой би могъл да забележи. Старателно подреди книгите в един кашон, в който преди беше имало бутилки вино. Баща му от години се бореше с бутилката и накрая постигна примирие, което му позволяваше по няколко чаши червено вино вечер. В гаража имаше няколко такива празни кашона. Брус часове наред прережда книгите по рафтовете, за да създаде впечатлението, че нищо не липсва. Пък и кой би забелязал? Доколкото му беше известно, Моли изобщо не четеше, а още по-важното беше, че тя странеше от баща им, защото мразеше приятелките му. Доколкото знаеше Брус, Моли не беше ношувала дори веднъж в тази къща. Нямаше откъде да е осведомена за личните притежания на баща им. (Два месеца по-късно обаче тя го попита по телефона дали знае нещо за „старите книги на татко“, но Брус я увери, че не знае нищо.)

Той изчака да се стъмни и отнесе кашона в джипа си. Поне три охранителни камери наблюдаваха вътрешния двор, алеята пред къщата и гаража и ако някой го попиташе, щеше да каже, че е взел някои свои стари вещи. Видеокасети, дискове, такива работи. Ако изпълнителят на завещанието по-късно попиташе за първите издания, Брус щеше да отговори, че не знае нищо, разбира се, и щеше да го насочи към икономката.

Очертаваше се идеалното престъпление, ако това изобщо беше престъпление. Брус беше убеден, че не е. Смяташе, че му се полага много повече. Благодарение на дебелите завещания и на семейните адвокати с имуществото на баща му беше приключено експедитивно и библиотеката му изобщо не беше спомената.

Непредвиденото влизане на Брус в света на редките книги стартира чудесно. Той се зарови в тайните на занаята и установи, че стойността на първата му колекция, осемнайсетте книги, които беше взел от дома на баща си, възлиза на около двеста хиляди долара. Но се страхуваше да продаде книгите, опасяваше се да не би някой да ги познае и да започне да задава въпроси. И тъй като не знаеше как баща му се е сдобил с тях, прецени за най-уместно да изчака. Да остави да мине известно време, да избледнеят спомените. Както бързо щеше да научи в бизнеса, търпението беше задължително.

3

Сградата се намираше на ъгъла на Трета и на главната улица в сърцето на Санта Роса. Беше на сто години и беше построена като централа на най-голямата банка в града, която фалира по време на Депресията. След това стана аптека, после друга банка и накрая книжарница. На втория етаж имаше кашони, сандъци и картотеки, всичките прашни и напълно безполезни. Горе Брус успя да си очертае свой периметър, поразчисти малко място, издигна няколко стени, докара си легло и нарече мястото апартамент. Живя там през първите десет години след откриването на „Бей Букс“. Когато не беше долу да продава книги, беше горе и разчистваше, боядисваше, ремонтиреше, накрая дори украсяваше.

Август 1996 г. беше първият работен месец на книжарницата. След шумното откриване книжарницата беше оживена няколко дни, но после любопитството започна да отслабва. Клиентите чувствително намаляха. През август чистата печалба беше едва две хиляди долара и Брус едва не изпадна в паника. Това беше разгарът на туристическия сезон на остров Камино. Той реши да пусне намаления, въпреки че повечето книжари го бяха съветвали да не го прави. Новите издания и бестселърите получиха етикетчета за двайсет и пет процентно намаление. Брус измести и края на работното време от седем на девет. Работеше по петнайсет часа дневно. Действаше като политик — запаметяваше имената на редовните клиенти и си отбелязваше какво купуват. Скоро стана и опитен бариста. Можеше да направи еспресо, докато обслужва някой клиент. Махна рафтовете със стари книги, предимно класически произведения, които не се радваха на голяма популярност, и направи малко кафене. Вече затваряше в десет. Изпращаше десетки ръкописни бележки на клиенти, а също на писатели и на книготърговци, с които се беше запознал по време на крайбрежното си пътешествие. В полунощ често се оказваше пред компютъра и обновяваше бюлетина на „Бей Букс“. Обмисляше дали да не отваря и в неделя, както правеха повечето независими търговци. Не му се искаше, защото се нуждаеше от почивка, освен това се

страхуваше от евентуална обратна реакция. Остров Камино се намираще в така наречения Библейски пояс — на пешеходно разстояние от книжарницата му имаше поне дузина църкви. Но мястото беше и туристическо, а почти никой турист не проявяваше интерес към неделната сутрешна служба. Затова през септември Брус си каза: какво пък, и отвори в девет сутринта в неделя, като предлагаше „Ню Йорк Таймс“, „Бостън Глоуб“ и „Чикаго Трибюн“, още топли-топли, а също пресни пилешки сандвичи от близката закувалня. На третата неделя книжарницата му беше претъпкана.

Печалбата стигна четири хиляди долара през септември и октомври, а шест месеца по-късно се удвои. Брус престана да се тревожи. Година по-късно „Бей Букс“ беше хит в центъра на града, несъмнено най-посещаваният търговски обект. Издателите и агентите отстъпиха пред несекващата настойчивост на Брус и започнаха да включват остров Камино в писателските обиколки. Брус стана член на Американската асоциация на книготърговците и се посвети на нейните каузи, проблеми и комисии. През есента на 1997 г. по време на едно събрание на ААК, се запозна със Стивън Кинг и го убеди да се отбие на книжно парти. Господин Кинг раздава автографи девет часа, а феновете се редяха на опашка, виеща се зад ъгъла. Книжарницата продаде две хиляди и двеста различни негови заглавия и приходите възлязоха на седемдесет хиляди долара. Беше славен ден, който прослави „Бей Букс“. Три години по-късно гласуване определи обекта му за най-добрата независима книжарница във Флорида, а през 2004 г. „Пъблишърс Уикли“ я определи за книжарница на годината. През 2005 г., след девет години като редови член, Брус Кейбъл беше избран в борда на директорите на Американската асоциация на книготърговците.

Брус вече беше станал доста известна личност в града. Притежаваше десетина раирани костюма от крепон, всеки в различен цвят или нюанс, и ги сменяше всеки ден заедно с колосаната бяла риза с широка яка и ярката папийонка, обикновено червена или жълта. Ансамбъла му допълваха мръсни обувки от шевро, без чорапи. Никога не носеше чорапи, дори през януари, когато температурите падаха под четири градуса. Косата, гъста и чуплива, беше дълга, почти до раменете. Бръснеше се веднъж седмично в неделя сутрин. Когато навърши трийсет, по бакенбардите и по няколко дълги кичура се прокрадна малко бяло, което много му отиваше.

Всеки ден, когато положението в книжарницата се поуспокоеше, Брус излизаше на улицата. Отиваше до пощата и флиртуваше със служителките. Ако в града отвореше нов магазин, Брус присъстваше на официалното откриване и скоро се връщаше да пофлиртува с продавачките. Обядът беше важно събитие за Брус, освен това шест пъти седмично вечеряше навън, и винаги с някого, за да си го пише като служебен разход. Когато отвореха ново кафене, Брус се появяваше пръв, опитваше всичко от менюто и закачаше сервитьорките. Обикновено изпиваше бутилка вино на обяд и дремваше кратко в апартамента си горе.

При Брус границата между флирта и преследването нерядко беше доста тънка. Падаше си по хубави жени, те също си падаха по него, освен това той владееше играта до съвършенство. Натъкна се на богата жила, когато „Бей Букс“ се превърна в популярна спирка на писателските обиколки. Половината автори, които идваха в града, бяха жени, повечето под четирийсет години, далече от дома, неомъжени, пътуващи сами и зажаднели за малко развлечения. Бяха лесни и охотни мишени. След четенето, автографите и дългата вечеря жените често се качваха в апартамента на горния етаж заедно с Брус, „за да проучат позадълбочено човешките емоции“. Той си имаше любимки, особено две млади дами, които се справяха много добре с еротичните криминални романи. А издаваха всяка година!

Въпреки старанието да си изгради образ на начетен плейбой, Брус по душа беше амбициозен бизнесмен. Книжарницата му носеше добри доходи, но това не беше случайност. Колкото и късно да приключваше денят му, той беше на линия в седем всяка сутрин по шорти и тениска, разтоварваше и разопаковаше кашони, зареждаше рафтовете, правеше описи, дори метеше пода. Харесваха му допирът и мирисът на нови книги, докато ги вадеше от кашоните. Намираще най-подходящото място за всяко издание. Поглаждаше всяка книга, която отново пъхаше в кашона и връщаше на издателя. Мразеше да връща книги — винаги го възприемаше като провал, като пропуснатата възможност. Прочисти списъка от издания, които не се продават добре, и след няколко години се спря на около дванайсет хиляди заглавия. Части от помещението бяха претъпкани със стари рафтове и купчини книги по пода, но Брус знаеше къде се намира всичко. В крайна сметка лично и най-старателно ги беше сложил там. В девет без петнайсет всяка сутрин бързо се качваше в апартамента, вземаше душ, обличаше костюма, който беше избрал за деня, и точно в девет отваряше вратата и посрещаше клиентите.

Рядко си вземаше почивен ден. Представата на Брус за отпуск беше пътуване до Ню Ингленд за среща с търговците на антикварни книги в прашните им стари магазинчета, за да си поговорят за пазара. Обичаше редките издания, особено от американски автори от ХХ в., и ги колекционираше страстно. Колекцията му растеше, най-вече защото много обичаше да купува, но и защото за него беше болезнено да продава. Да, несъмнено беше търговец, но такъв, който винаги купува и почти никога не продава. Осемнайсетте „стари таткови книги“, които беше откъснал, се превърнаха в добра основа и когато Брус стана на четирийсет, оцени колекцията си от редки книги на два милиона долара.

Докато Брус беше в съвета на директорите на ААК, почина собственикът на сградата му. Той откупи постройката и започна да разширява магазина. Стесни апартамента си и премести кафенето на втория етаж. Изби стена и удвои детския отдел. В събота сутрин книжарницата се пълнеше с деца, които си купуваха книжки и слушаха приказки, докато младите им майки пиеха лате на горния етаж под бдителното око на дружелюбния собственик. Отделът за редки издания се радваше на голямо внимание. На основния етаж той изби още една стена и подреди зала „Първи издания“ с красиви дъбови рафтове, ламперия и скъпи килими. В сутерена направи трезор, където съхраняваше най-редките си книги.

След като живя десет години в апартамент, Брус беше готов за нещо по-представително. Беше хвърлил око на няколко стари викториански къщи в историческия център на Санта Роса и дори направи оферти за покупката на две от тях. И в двата случая не предложи достатъчно и къщите бързо бяха продадени на други купувачи. Превъзходни домове, построени от железопътни и корабни магнати, лекари и политици от началото на ХХ в., прекрасно запазени и разположени за вечни времена под сянката на стари дъбове и испански мъх. Когато госпожа Марчбанкс почина на сто и три години, Брус се свърза с дъщеря ѝ, която беше на осемдесет и една и живееше в Тексас. Плати много за къщата, но беше твърдо решен да не изгуби за трети път.

Къщата на семейство Марчбанкс се намиреше на две преки северно и на три източно от книжарницата. Бе построена през 1890 г. от лекар като подарък за хубавата му нова съпруга. Беше огромна, четириетажна, с площ около седемстотин и петдесет квадратни метра. Имаше висока кула в източния край и по-малка в северния, както и просторна веранда около целия приземен етаж. Имаше и тераса на покрива, керемиди тип рибешка люспа и еркерни прозорци, много от които със стъклописи. Беше разположена на малък ъглов парцел,

ограден с бели дървени огради, под сянката на три стари дъба и много испански мъх.

Брус намираше интериора за потискащ — тъмни дървени подове, стени, боядисани в още по-тъмни цветове, протрити килими, провиснали и мръсни завеси и многобройни камини от кафяви тухли. Повечето мебели бяха включени в цената и Брус незабавно се зае да ги продава. Килимите, които не бяха прекалено износени, премести в книжарницата и добави още няколко десетилетия към атмосферата. Старите пердета и завеси бяха безполезни и моментално бяха изхвърлени. Когато къщата се изпразни, той нае бояджии, които цели два месеца се занимаваха с вътрешните стени. Когато те приключиха, Брус нае местен майстор, който още два месеца обработва всеки квадратен сантиметър от дъбовите и чамовите мебели.

Купи къщата, защото инсталациите и бяха изправни — водопроводната, електрическата, отоплението и вентилацията. Нямахше нито търпение, нито желание за пълен ремонт, който на практика би предизвикал фалит на новия собственик. Не го биваше с чука, обичаше да прекарва времето си по друг начин. През следващата година продължи да живее в апартамента си, докато обмисляше обзавеждането на новата си къща. Тя стоеше празна, светла и красива, а задачата да я превърне в обитаемо място го плашеше все повече. Постройката беше великолепен пример за викторианска архитектура и беше съвсем неподходяща за модерния и минималистичен интериор, какъвто той предпочиташе. Смяташе мебелите и аксесоарите от този период за претенциозни, натруфени и неотговарящи на собствения му стил.

Какво лошо има да притежаваш импозантен нов дом, останал верен на първоначалния си вид, поне външно, но да осъвремениш вътрешността с модерни мебели и предмети на изкуството? Все пак имаше нещо неуместно в такова решение и Брус така и не успяваше да го вземе.

Всеки ден ходеше до там и стоеше във всяка стая объркан и неуверен. Щеше ли да се превърне в глупава грешка тази празна къща, твърде голяма и сложна за неговите неустановени вкусове?

На помощ се притече Ноел Боне, собственичка на антикварен магазин в Ню Орлиънс, която обикаляше Юга, за да представи най-новата си книга, която струваше петдесет долара. Брус беше видял каталога на изданията на Ноел няколко месеца преди това и беше пленен от снимката ѝ. Проучи я както винаги и узна, че тя е на трийсет и седем години, разведена и без деца, уважавана специалистка по старинните провансалски мебели и жителка на Ню Орлиънс, с майка францужойка. Магазинът ѝ се намираше на Роял Стрийт във Френския квартал и според биографията ѝ Ноел прекарваше половин година в Южна и Югоизточна Франция в издирване на стари мебели. Беше издала две предишни книги по темата и Брус проучи и двете.

Беше му навик, дори призвание. В магазина всяка седмица се провеждаха две, понякога дори три срещи с писатели, които раздаваха автографи. Когато Ноел пристигна, Брус вече беше прочел всичко, публикувано от нея. Четеше ненаситно и макар да предпочиташе романи на хора, с които може да се срещне, да рекламира и да се сприятели, поглъщаше и биографии, книги за самопомощ, готварски книги, исторически четива, какво ли не. Най-малко това можеше да направи. Възхищаваше се на писателите и ако някой отделише време да посети книжарницата му, да вечеря или да пийне с него, Брус искаше да е способен да обсъжда творбите му.

Четеше до късно през нощта и често заспиваше с отворена книга в леглото. Четеше рано сутрин, сам в магазина на чаша силно кафе, много преди да отвори, ако не опаковаше или разопаковаше стока. Четеше постоянно през деня и с течение на времето разви странния навик да застава на едно и също място до витрината, близо до биографиите, да се обляга небрежно на скулптурата в естествен ръст на индианския вожд, да пие еспресо и да гледа с едно око страницата, а с другото — входа. Посрещаше клиентите, намираше им книги, бърбеше си с всеки, склонен да побърби, понякога помагаше в кафенето или на касата, когато ставаше много оживено, но винаги се връщаше на мястото си до входа, вземаше книгата си и продължаваше

да чете. Твърдеше, че чете по четири книги седмично, и никой не се съмняваше в това. Ако евентуален бъдещ служител не четеше поне по две книги седмично, Брус не го назначава на работа.

Посещението на Ноел Боне пожъна огромен успех — ако не по отношение на приходите, то със сигурност по отношение на трайното ѝ влияние върху Брус и „Бей Букс“.

Привличането беше взаимно, мигновено и силно. След бърза и скоростно претупана вечеря двамата се върнаха в апартамента и се отдадоха на луд секс. С извинението, че е болна, Ноел отмени остатъка от турнето си и остана в града една седмица. На третия ден Брус я заведе до Марчбанк Хаус и гордо ѝ показа придобивката си. Ноел беше поразена. За дизайнер, декоратор и търговец от световна класа заемащите седемстотин и петдесет квадратни метра празни подове и стени зад фасадата на такава внушителна викторианска постройка бяха шеметно усещане. Докато обикаляха стаите, тя започна да си представя как трябва да бъде боядисана всяка, как да се мебелира, какви тапети да се сложат.

Брус направи няколко скромни предложения — телевизор с голям екран на едно място и маса за билиард на друго — но те не бяха добре приети. Дизайнерката беше във вихъра си — най-неочаквано беше започнала да рисува на безкрайно платно. Ноел прекара целия следващ ден сама в къщата. Измерваше, снимаше и просто седеше в огромното празно пространство. Брус бе изцяло запленил от нея, но усещаше, че го ползват първите тръпки на надвисналия финансов кошмар.

Ноел го убеди да зареже книжарницата за уикенда и двамата отлетяха за Ню Орлиънс. Тя го разведе из своя стилен, но претъпкан с вещи магазин, където всяка масичка, лампа, легло с балдахин, скрин, лежанка, ракла, килимче, шкаф и гардероб не само имаха колоритен произход от някое провансалско село, но и се оказаха създадени специално за Марчбанк Хаус. Двамата обикаляха из Френския квартал, вечеряха в някое нейно любимо бистро, излизаха с нейни приятели, прекарваха много време в леглото и три дни по-късно Брус се върна у дома изтощен, но и за пръв път влюбен. По дяволите разходите! Не можеше да живее без Ноел Боне.

Седмица по-късно в Санта Роса пристигна голям камион и паркира пред Марчбанк Хаус. На следващия ден пристигна и Ноел, за да дава наставления на хамалите. Брус сновеше до книжарницата и обратно и наблюдаваше какво се случва с огромен интерес и донякъде с тревожно опасение. Дамата беше потънала в своя творчески свят, суетеше се от стая в стая, местеше всяка мебел по три пъти и установяваше, че ѝ трябва още неща. Малко след като си тръгна първият камион, пристигна втори. На връщане към книжарницата Брус си мърмореше, че сигурно в магазина ѝ на Роял Стрийт не е останало много. Същия ден на вечеря тя потвърди предположението му и го помоли да замине с нея за Франция за няколко дни. Той отказа с обяснението, че очаква важни писатели и трябва да се грижи за книжарницата. Същата нощ двамата за пръв път пренощуваха в къщата в някакво съоръжение от ковано желязо, което трябваше да е легло. Бе намерено от Ноел край Авиньон, където тя притежаваше малък апартамент. Всяка мебел, всеки аксесоар, всяко килимче, саксия и картина си имаха история, а обичта ѝ към тези предмети беше заразителна.

Рано на следващата сутрин двамата пиеха кафе на задната веранда и обсъждаха бъдещето, което за момента беше несигурно. Тя си имаше свой живот в Ню Орлиънс, той си имаше свой на острова. И двамата не бяха готови за дълготрайна връзка и не искаха да се местят. Разговорът беше неловък, затова смениха темата. Брус призна, че не е ходил във Франция, затова планираха почивка там.

Малко след като Ноел замина, пристигна първата ѝ фактура. Придружаваше я бележка, написана с красивия ѝ почерк, в която обясняваше, че не удържа обичайната си комисиона и на практика му продава вещите на номинална стойност. Слава богу за малките чудеса, промърмори той.

Ноел се върна в Ню Орлиънс от Авиньон три дни преди урагана Катрина. Нито магазинът ѝ във Френския квартал, нито апартаментът ѝ в Гардън Дистрикт пострадаха, но градът беше смъртоносно ранен.

Тя завъртя ключа и избяга на остров Камино, където Брус я чакаше да я успокои и утеши. Дни наред гледаха телевизия ужасени — наводнените улици, носещите се тела, маслените петна по водата, неистовото бягство на половината жители, ужасените спасители, дрънкащите глупости политици.

Ноел се съмняваше, че ще се върне. Не беше сигурна, че иска.

Малко по малко тя заговори за преместване. Около половината ѝ клиенти бяха от Ню Орлиънс, а сега, след като толкова много бяха на принудително заточение, тя се тревожеше за бизнеса си. Другата половина се бяха пръснали из страната. Беше много известна и изпращаше мебелите си къде ли не. Уебстраницата ѝ жънеше успех. Книгите ѝ бяха популярни и много от почитателите ѝ бяха сериозни колекционери. Леко подтиквана от Брус, тя се убеди, че би могла да премести бизнеса си на острова и че вместо да възстановява изгубеното, може да благоденства.

Шест седмици след бурята Ноел подписа договор за неголям магазин на главната улица в Санта Роса, през три постройки от „Бей Букс“. Затвори магазина си в Ню Орлиънс и транспортира останалата си стока в новия магазин „Прованс на Ноел“. Когато пристигна новата пратка от Франция, тя направи откриване с шампанско и хайвер, а Брус ѝ помогна да събере хората.

Хрумна ѝ страхотна идея за нова книга — преобразяването на Марчбанк Хаус със старинни провансалски мебели. Направи много снимки на празната къща, а сега щеше да документира и триумфалното преобзавеждане. Брус се съмняваше, че книгата ще се продава достатъчно добре, за да покрие разходите, но какво пък? Щом Ноел искаше така...

В един момент фактурите секнаха. Той плахо засегна темата, а тя драматично обясни, че сега той получава върховната отстъпка: самата нея! Къщата може и да беше негова, но всичко в нея щеше да бъде тяхна обща собственост.

През април 2006 г. двамата прекараха две седмици в Южна Франция. Използваха апартамента ѝ в Авињон като база и от там обикаляха от село на село, от пазар на пазар, наслаждаваха се на храна, каквато Брус беше виждал само на снимка, пиеха страхотни местни вина, каквито нямаше у дома, отсядаха в старинни хотели, разглеждаха забележителностите, срещаха се с нейни приятели и, разбира се, трупяха нова стока за магазина ѝ. Брус, изследовател до мозъка на костите си, се потопи в света на рустикалните френски мебели и артефакти и не след дълго сам надушваше изгодните сделки.

Бяха в Ница, когато решиха да се оженят — още там, веднага.

ТРЕТА ГЛАВА

ШПИОНКАТА

1

В един прекрасен пролетен ден в края на април Мърсър Ман крачеше разтревожена в кампуса на Университета на Северна Каролина в Чапъл Хил. Беше се съгласила да се срещне с някаква непозната за бърз обяд, но само заради изгледите да получи работа. Сегашната ѝ — като хоноруван преподавател по литература на първокурсниците — щеше да приключи след две седмици заради бюджетните съкращения. Щатските власти бяха обезумели на тема данъци и намаляване на разходите. Много усърдно се бе опитала да си осигури нов договор, но без успех. Беше на трийсет и една години, съвсем сама и... е, животът ѝ не вървеше така, както го бе планирала.

Първият имейл — един от двата, изпратени ѝ от някоя си Дона Уотсън — беше пристигнал предишния ден и беше доста неясен. Госпожа Уотсън се представяше като консултантка, наета от частна академия да открие нов преподавател по творческо писане. Била в района и предлагаше на Мърсър да се срещнат на кафе. Заплатата била от порядъка на седемдесет хиляди долара годишно — височка, но директорът на училището бил почитател на литературата и бил решен да наеме преподавател, който е издал една-две книги.

Мърсър вече беше издала един роман и сборник с разкази. Заплатата наистина беше впечатляваща и по-висока от това, което изкарваше в момента. Имейлът не съдържаеше други подробности. Мърсър отговори благосклонно и зададе няколко въпроса за училището — как се казва и къде се намира.

Вторият имейл беше съвсем малко по-конкретен от първия, но все пак разкриваше, че училището е в Ню Ингленд. А срещата на кафе прерасна в „бърз обяд“. Дона питаше Мърсър дали може да се срещне с нея в заведение, наречено „Спанки“, съвсем близо до кампуса на Франклин Стрийт.

Мърсър се срамуваше да признае, че в момента мисълта за хубав обяд я блазнеше повече от перспективата да преподава на куп разглезени гимназистчета. Въпреки високата заплата работата определено щеше да е стъпка надолу за нея. Беше пристигнала в Чапъл

Хил преди три години с намерението известно време да се отдаде на преподаване, но по-същественото беше, че искаше да завърши романа си. Три години по-късно договорът ѝ като преподавател беше прекратен, а романът си стоеше все така недовършен.

Още щом влезе в ресторанта, добре облечена и добре сложена жена на около петдесет години ѝ махна да се приближи, протегна ръка и се представи:

— Аз съм Дона Уотсън. Радвам се да се запознаем.

Мърсър седна срещу нея и благодари за поканата. Сервитьор остави менюта на масата.

Без да губи време, Дона Уотсън буквално се преобрази.

— Трябва да ви призная, че съм тук под фалшив предлог. Не се казвам Дона Уотсън, а Илейн Шелби. Работя за компания със седалище в Бетесда.

Мърсър я изгледа с празен поглед, отмести очи, после пак ги прикова върху събеседничката си и храбро се помъчи да измисли уместен отговор.

Илейн продължи:

— Излъгах ви и моля за извинение. Обещавам да не ви лъжа повече. Обаче поканата за обяд е сериозна — аз плащам, — затова ви моля да ме изслушате.

— Допускам, че имате основателна причина да излъжете — предпазливо отбеляза Мърсър.

— Много основателна и ако ми простите оскърблението и ме изслушате, обещавам да ви обясня.

Мърсър сви рамене и отговори:

— Гладна съм, затова ще ви слушам, докато се наям, а ако дотогава не сте изяснили нещата, си тръгвам.

Илейн грейна в усмивка, на която всеки би повярвал. Имаше тъмни очи и тъмна кожа, може би средиземноморски произход, вероятно италиански или гръцки — помисли си Мърсър, но акцентът ѝ определено беше от американския Среден запад. Късата ѝ прошарена коса беше подстригана толкова елегантно, че неколцина мъже вече на два пъти я поглеждаха. Беше красива и безупречно облечена и съвсем не на място сред небрежната колежанска тълпа.

— Не излъгах за работата обаче. Точно затова съм тук — да ви убедя да я приемете при условията и заплащането, за които ви писах в

имейла.

— И какво ще правя?

— Ще пишете, ще завършите романа си.

— Кой роман?

Сервитьорът се върна и двете бързо си поръчаха салати с печено пилешко и газирана вода. Той прибра менютата и изчезна, а след кратка пауза Мърсър заяви:

— Слушам ви.

— Дълга история.

— Да започнем с явната трудност — вие.

— Добре. Работя за фирма в областта на сигурността и инвестициите. Утвърдена фирма, за която не сте чували, защото не се рекламираме. Нямаме и уебсайт.

— Не напредваме много.

— Почакайте, моля. Положението ще се подобри. Преди шест месеца група крадци отмъкнаха ръкописите на Фицджералд от библиотека „Файърстоун“ в Принстън. Двама бяха заловени и още са в ареста, чакат. Другите изчезнаха. Ръкописите не са намерени.

Мърсър кимна.

— Да, съобщиха по новините.

— Така е. Ръкописите, всички до един, са застраховани от клиента ни — голяма частна компания, която се занимава с произведения на изкуството, ценни и редки предмети. Едва ли сте чували и за тази компания.

— Не следя застрахователните компании.

— Късметлийка. Както и да е, вече шест месеца ровим, работим в тясно сътрудничество с ФБР и техния отдел за редки предмети. Напрежението е огромно, защото след шест месеца клиентът ни ще бъде принуден да напише на Принстън чек за двайсет и пет милиона долара. Университетът всъщност не иска парите, а ръкописите, които, както може да се досетите, са безценни. Имаме няколко следи, но засега нищо обнадеждаващо. За щастие, играчите в сенчестия свят на крадените книги и ръкописи не са много и ние смятаме, че вероятно сме надушили следите конкретно на този търговец.

Сервитьорът донесе голяма бутилка „Сан Пелегрино“ и две чаши с лед и лимон. Когато той се отдалечи, Илейн продължи:

— Има вероятност да познавате този човек.

Мърсър се вторачи в нея, изсумтя тихо и вдигна рамене.

— Много бих се учудила.

— Отдавна сте свързана с остров Камино. Прекарвали сте лятото там като дете в крайбрежната вила на баба си.

— Откъде знаете това?

— Описали сте го.

Мърсър въздъхна и посегна към бутилката. Бавно напълни двете чаши. Главата ѝ бучеше.

— Нека позная — чели сте всичко, което съм написала.

— Не, само всичко, което сте издали. Част от подготовката е и ми беше много приятно.

— Благодаря. Извинете, че не е повече.

— Вие сте млада и талантива, едва започвате.

— Слушам ви. Да видим дали сте си подготвили домашното.

— С удоволствие. Първият ви роман, „Октомврийски дъжд“, е издаден от „Нюком Прес“ през две хиляди и осма година, когато сте били само на двайсет и четири. Продажбите му са впечатляващи — осем хиляди бройки с твърди корици, двойно повече с меки и известен брой електронни книги, — не е точно бестселър, но критиката много го харесва.

— Целувката на смъртта.

— Номиниран е за Националната литературна награда и е финалист за наградата „ПЕН-Фокнър“.

— И не спечели нито една.

— Така е, но малко дебютни романи печелят такова уважение, особено от толкова млад автор. „Таймс“ поставя творбата ви сред десетте най-хубави книги за годината. След това пишете сборник с разкази, „Музиката на водата“, който критиката хвали, но, както знаете, разказите не се продават толкова добре.

— Да, знам.

— След това сменяте агента и издателството, а светът още чака втория ви роман. Междувременно излизат ваши разкази в литературни списания, включително един, в който разказвате как заедно с баба си Теса сте пазили костенурчи яйца на плажа.

— Значи знаете за Теса?

— Вижте, Мърсър, знаем всичко необходимо, а източниците ни са публични. Да, доста ровихме, но не сме си навирали носа в личния

ви живот и не знаем повече, отколкото е известно на всички останали. Благодарение на интернет днес почти нищо не остава скрито.

Салатите им пристигнаха и Мърсър взе ножа и вилицата. Хапна няколко хапки, а Илейн пиеше вода и я наблюдаваше. Накрая Мърсър попита:

— Няма ли да ядете?

— Разбира се.

— Е, какво знаете за нея? За Теса?

— Ваша баба по майчина линия. Двамата със съпруга ѝ построили вилата на брега на остров Камино през осемдесета година. Били от Мемфис, където сте родена и вие, и често ходели във вилата. Като малка, а и после, като голямо момиче, сте прекарвали летата при нея там. Вие самата пишете за това.

— Вярно е.

— Теса починала през две и пета година — нещастен случай с яхта. Тялото ѝ било намерено на брега два дни след бурята. Не открили нито яхтата, нито човека, с когото е плавала. Всичко това е описано във вестниците, предимно в „Таймс-Юниън“ от Джаксънвил. Според публичния регистър в завещанието си Теса оставя всичко, включително вилата, на трите си деца, едно от които е майка ви. Вилата все още принадлежи на семейството.

— Да. Собственичка съм на една шеста и не съм стъпвала там след смъртта на баба. Бих предпочела да я продадем, но с близките ми имаме разногласия за всичко.

— Някой използва ли изобщо къщата?

— О, да, леля ми прекарва там зимата.

— Джейн.

— Точно тя. А сестра ми ходи през летния си отпуск. Любопитна съм какво знаете за сестра ми.

— Кони живее в Нашвил със съпруга си и двете си пораснали момичета. На четирийсет е и работи в семейната фирма. Съпругът ѝ е собственик на верига магазини за сладоледен йогурт и се справя доста добре. Кони е завършила психология в Южния методистки университет. Изглежда, там се е запознала със съпруга си.

— А за баща ми?

— Хърбърт Ман навремето притежавал най-голямата автокъща на „Форд“ в района на Мемфис. Явно е разполагал с пари, достатъчно,

за да си позволи обучението на Кони в университета без заеми. По някаква причина бизнесът закъсал, Хърбърт го изгубил и през последните десет години работи на хонорар като търсач на нови таланти за болтиморските „Ориолс“. В момента живее в Тексас.

Мърсър остави ножа и вилицата си на масата и пое голяма глътка въздух.

— Извинете, но това ме притеснява. Чувствам се преследвана. Какво искате?

— Моля ви, Мърсър, сдобихме се с информацията само чрез старомодна детективска работа. Не сме открили нищо, което да не е предназначено за хорски очи.

— Тръпки ме побиват, разберете. Професионални шпиони ровят в миналото ми. Ами настоящето? Какво ви е известно за положението ми в службата?

— Договорът ви е прекратен.

— Значи ми трябва работа?

— Така допускам.

— Това не е публично достояние. Откъде знаете кого наема и уволнява Университетът на Северна Каролина?

— Имаме си източници.

Мърсър се намръщи и бутна салатата си встрани. Скръсти ръце пред гърдите си и се вторачи намръщено в госпожа Шелби.

— Не мога да се отърся от усещането за нахлуване в личното ми пространство.

— Моля ви, Мърсър, изслушайте ме.

— Относно?

— Предложението ни за работа. Ако откажете, просто ще изчезнем и ще изхвърлим папката за вас. Никога няма да разкрием информацията.

— Каква е работата?

Илейн лапна малка хапка и дъвка дълго. Отпи глътка вода и каза:

— Да се върнем на ръкописите на Фицджералд. Според нас са скрити на остров Камино.

— И кой ги крие?

— Нуждая се от уверението ви, че каквото обсъждаме сега, ще остане строго поверително. Много е заложено на карта и ако новината

се разчуе, вредата ще бъде непоправима не само за клиента ни и за Принстън, а за самите ръкописи.

— На кого бих могла да кажа, по дяволите?

— Моля ви, просто ми дайте думата си.

— Поверителността изисква доверие. Защо да вярвам на вас? В момента вие и фирмата ви ми изглеждате доста подозрителни.

— Разбирам. Но, моля ви, чуйте историята до края.

— Добре, слушам ви, но вече не съм гладна, така че говорете бързо.

— Ясно. Ходили сте в книжарница „Бей Букс“ в центъра на Санта Роса. Собственост е на някой си Брус Кейбъл.

Мърсър сви рамене и отговори:

— Да, струва ми се. Ходила съм няколко пъти с Теса като малка. Но пак ви повтарям — не съм стъпвала на острова от смъртта на баба преди единайсет години.

— Този човек има успешен бизнес и една от най-добрите независими книжарници в страната. Кейбъл е известно име в бранша и е голям мошеник. Има солидни връзки и урежда посещения на много автори на острова.

— Трябваше да отида с „Октомврийски дъжд“, но това е друга история.

— Кейбъл е и агресивен колекционер на първи издания на съвременни автори. Купува много и според нас печели сериозни пари с тази част от бизнеса си. Знае се, че търгува и с откраднати книги — един от няколкото експерти в този съмнителен бизнес. Преди два месеца надушихме следите му благодарение на информацията, която ни даде източник, близък до друг колекционер. Според нас откраднатите ръкописи на Фицджералд са при Кейбъл — платил е в брой на посредник, който отчаяно е искал да се отърве от тях.

— Апетитът ми съвсем изчезна.

— Не можем да се доберем до този тип. През последния месец имаме хора в книжарницата, които наблюдават, душат, снимат, но удряме на камък. Има голяма и красива зала на основния етаж, където са редките издания, предимно на американски автори от двайсети век, които той охотно показва на всеки сериозен купувач. Опитвахме се дори да му продадем рядко издание с автограф на първия роман на Фокнър „Войнишка награда“. Кейбъл незабавно се осведоми, че тези

екземпляри се броят на пръсти — има три в една колежанска библиотека в Мисури, един е собственост на изследовател на Фокнър и един е все още притежание на наследниците на писателя. Пазарната цена е някъде към четирийсет хиляди долара, а ние предложихме книгата на Кейбъл за двайсет и пет хиляди. Отначало изглеждаше заинтригуван, но после започна да задава много въпроси за произхода ѝ. Наистина сериозни въпроси. Накрая се уплаши и се отказа. Прояви прекалена предпазливост и така задълбочи още повече подозренията ни. Не успяваме да проникнем в неговия свят и се нуждаем от вътрешен човек.

— Аз ли?

— Да, вие. Както знаете, писателите често си вземат отпуск от университета и заминават някъде да пишат. Вие имате идеалното прикритие. На практика сте отраснали на острова. Все още притежавате част от вилата. Известна сте в литературните среди. Историята ви е напълно достоверна. Ще се върнете на брега на морето за шест месеца, за да довършите книгата, която всички очакват.

— Сещам се за не повече от трима души, които може да я очакват.

— Ще ви платим сто хиляди долара за шестте месеца.

За миг Мърсър загуби ума и дума. Тръсна глава, избута салатата си още по-далече и отпи глътка вода.

— Извинете, но не съм шпионин.

— Не искаме да шпионирате, а само да наблюдавате. Ще правите нещо напълно естествено и достоверно. Кейбъл обича писателите. Води ги на вечери, черпи ги с вино, подкрепя ги. Мнозина автори отсядат в дома му, който е забележителен, между другото. Двамата със съпругата му много обичат да организират вечери за приятели и писатели.

— И очаквате просто да се появя изневиделица, да спечеля доверието му и да го попитам дали не крие ръкописите на Фицджералд?

Илейн се усмихна и подмина въпроса.

— Под огромно напрежение сме, нали разбирате? Нямам представа какво може да научите, но на този етап всичко ще ни е от полза. Има голяма вероятност Кейбъл и съпругата му да потърсят познанството ви, дори близостта ви. Бихте могли постепенно да се

наредите сред най-близките им приятели. Брус Кейбъл пие доста, току-виж, изпуснал нещо или някой от приятелите му спомене за трезора в сутерена под магазина.

— Трезор ли?

— Носи се такъв слух. Но не можем да отидем да го питаме.

— Откъде знаете, че той пие?

— Много писатели минават оттам, а писателите са големи клюкари. Всичко се разчува. Както знаете, издателският свят е малък.

Мърсър вдигна двете си ръце с дланите напред и избута стола си назад.

— Извинете, но това не е за мен. Имам си недостатъци, но не съм измамница. Не умея да лъжа и няма начин с измама да постигна нещо такова. Не сте попаднали на подходящия човек.

— Моля ви.

Мърсър се надигна да си ходи и каза:

— Благодаря за обяда.

— Моля ви, Мърсър.

Но тя вече си беше тръгнала.

По време на преждевременно приключилия обяд слънцето се бе скрило. Излезе вятър. Задаваше се пролетен дъжд и Мърсър, неизменно без чадър, се прибра у дома по най-бързия начин. Живееше в историческата част на Чапъл Хил, близо до кампуса, в малка постройка под наем на сенчеста непавирана уличка зад красива стара къща. Хазяинът ѝ, собственикът на старата къща, приемаше само докторанти и бедни преподаватели на хонорар.

Безупречно уцелила момента, тя стъпи на тясната си предна веранда точно когато първите дъждовни капки тежко затрополиха по покрива ѝ. Не успя да овладее порива да се озърне, колкото да се увери, че никой не я наблюдава. Зарежи, нареди си тя. Вътре събу обувките си, пригответи си чаша чай и дълго седя на канапето — поемаше дълбоко въздух и слушаше мелодията на дъжда, докато мислено преповтаряше разговора от обяд.

Първоначалният шок от факта, че са я наблюдавали, започна да избледнява. Илейн имаше право — заради интернет, социалните медии, хакерите и всички приказки за прозрачност напоследък човек нямаше много лично пространство. Мърсър беше принудена да признае, че планът е доста умен. Тя беше идеалният избор — писателка с дълга лична история на острова, дори с дял от собствеността на вилата, с недовършен роман и отдавна изтекъл краен срок, самотница без приятел. Брус Кейбъл никога не би заподозрял, че тя е подставено лице.

Добре го помнеше — хубав мъж с елегантен костюм и папийонка, обувки на босо, дълга чуплива коса и постоянен флоридски загар. Спомняше си го как стои до входа, винаги с книга в ръка, пие кафе и наблюдава всичко, докато чете. По някаква причина Теса не го харесваше и рядко ходеше до там. И книги не си купуваше. Защо да го прави, след като може да ги взема безплатно от библиотеката?

Писателски турнета и раздаване на автографи. Мърсър можеше само да си мечтае да има нов роман, който да представя.

Когато излезе „Октомврийски дъжд“ през 2008 г., „Нюком Прес“ нямаше пари за реклама и за пътувания. Издателството фалира три години по-късно. След страхотните рецензии на „Таймс“ обаче от няколко книжарници се обадиха да попитат няма ли да има писателско турне. Набързо го организираха и деветата спирка на Мърсър беше „Бей Букс“. Само че турнето се провали почти веднага, след като на първото раздаване на автографи се появи един човек и само петима си купиха книгата. Това беше най-многобройната публика, която беше събирала! На втората среща с читатели, във Филадельфия, се появи четири души и Мърсър прекара последния час в разговор с персонала. Нейната трета — и както се оказа последна — среща с публика беше в голяма книжарница в Хартфорд. В бар от отсрещната страна на улицата тя изпи две мартинита, докато наблюдаваше и чакаше да дойдат хора. Не дойдоха. Накрая тя пресече улицата, влезе с десетминутно закъснение и съвсем падна духом, когато установи, че я очакват единствено служителите. Нито един читател. Нула.

Унижението ѝ беше пълно. Никога повече нямаше да се подложи на тормоза да седи сама на някаква маса с купчина красиви книги и да се старае да не поглежда в очите клиентите, които пък се стараят да не се доближават до нея. Познаваше и други писатели и беше чувала за ужаса от това да влезеш в книжарница и да те посрещнат единствено дружелюбните лица на служителите и на доброволците, а ти да се чудиш всъщност колко от тях са клиенти, които ще си купят книга, да ги наблюдаваш как се озъртат неспокойно за евентуални почитатели и как после изчезват завинаги, когато става ясно, че любимият автор ще претърпи крушение. И то сериозно.

Така или иначе, тя отмени остатъка от обиколката си. И бездруго не изгаряше от желание да се върне на остров Камино. Имаше много и прекрасни спомени от там, но винаги щеше да ги засенчват ужасът и трагедията на смъртта на баба ѝ.

Дъждът ѝ поддейства приспивно и тя се унесе в дълга дрямка.

Събудиха я стъпки. В три следобед като по часовник пощальонът изтопурка по нейната скрибуцаща веранда и пусна пощата ѝ в малката кутия до входната врата. Мърсър изчака човекът да си тръгне, после измъкна обичайната дневна порция сметки и ненужни брошури. Захвърли брошурите върху ниската масичка и отвори писмо от Университета на Северна Каролина. Беше от ръководителя на английската катедра. Въпреки приятния и витиеват изказ той официално я осведомяваше за прекратяването на договора ѝ. Била „полезен член“ на екипа и „талантлив преподавател“, спечелил „уважението на колегите си“ и „обожаван от студентите“ и тъй нататък. „Цялата катедра“ искала Мърсър да остане и я смятала за „ценно попълнение“, но, за жалост, бюджетът просто не позволявал. Ръководителят ѝ отправяше най-добрите си благопожелания и оставяше отворена вратичка с крехката надежда да се появи „нова възможност“, ако бюджетът следващата година „се върне към обичайното ниво на финансиране“.

В по-голямата си част писмото беше вярно. Шефът ѝ беше съюзник, на моменти дори наставник, и Мърсър беше успяла да оцелее на академичното минно поле, като си държеше устата затворена и избягваше, доколкото е възможно, щатните преподаватели.

Тя обаче беше писателка, не лектор и вече беше време да продължи по пътя си. Не беше сигурна накъде води той, но след три години в класната стая копнееше за свободата да посреща всеки ден единствено със задължението да пише романите и разказите си.

Вторият плик съдържаеше извлечението от кредитната ѝ карта. Цифрите вътре показваха икономичния ѝ начин на живот и всекидневното ѝ старание да пести. Така можеше да плаща месечните си вноски и да избягва наказателните лихви, които банките обичаха да начисляват. Заплатата ѝ едва покриваше тези разходи и наема, застраховката и ремонтите на колата и минималната здравна осигуровка, от която Мърсър обмисляше да се откаже всеки месец, докато попълваше чека. Щеше да бъде финансово стабилна и дори

щеше да разполага с известна сума за по-хубави дрехи, а вероятно и за малко забавления, ако не беше съдържанието на третия плик.

Беше от Корпорацията за студентски заеми — стряскащ документ, който я преследваше през последните осем години. Баща ѝ беше успял да покрие първата година от частното ѝ образование, но неочакваният му фалит и емоционалният му срив я бяха оставили на сухо. Мърсър беше успяла да изкара следващите три години от обучението си благодарение на студентски заеми, стипендии, временна работа и скромното си наследство от Теса. С малките аванси за „Октомврийски дъжд“ и „Музиката на водата“ плати лихвите по студентския си заем, но почти нищо от главницата.

Когато оставаше без работа, тя рефинансираше и реструктурирваше заема си. След всяка такава промяна страховитата дупка растеше, въпреки че Мърсър работеше на две-три места, за да покрива задълженията си. Истината беше — а тя не я споделяше с никого — че беше невъзможно да бъде истински творец, докато я притиска този огромен дълг. Всяка сутрин празната страница криеше не обещанието за прекрасен роман, а по-скоро поредното нескопосано усилие да произведе нещо, което да задоволи кредиторите ѝ.

Дори се посъветва с приятел адвокат за възможността да обяви неплатежоспособност, но научи, че компаниите, отпуснащи студентски заеми, са убедили Конгреса, че тези заеми не бива да бъдат опрощавани. Помнеше думите на адвоката: „По дяволите, дори комарджиите могат да обявят фалит и да се измъкнат“. Е, тя нямаше този късмет.

Дали преследвачите ѝ знаеха за студентския заем? Това са лични данни, нали така? Нещо ѝ подсказваше обаче, че подобни професионалисти биха могли да се разровят достатъчно дълбоко и да намерят почти всичко. Беше чела плашещи истории как дори деликатна медицинска информация става достояние на неподходящи хора. А компаниите за кредитни карти бяха печално известни със склонността да продават информация за своите клиенти. Имаше ли изобщо нещо истински поверително и сигурно?

Мърсър взе купчината ненужна поща, хвърли я в кошчето, прибра последното писмо от Университета на Северна Каролина и остави двете сметки върху рафта до тостера. Пригответи си още една чаша чай и забодете нос в някакъв роман, когато мобилният ѝ звънна.

Илейн отново се появи на хоризонта.

— Слушай, наистина съжалявам за обяда — започна тя. — Не исках да те притискам, но нямаше друг начин да започна разговора. Какво трябваше да направя? Да те пресрещна в кампуса и да си излея душата?

Мърсър затвори очи и се облегна на кухненския плот.

— Няма нищо. Добре съм. Просто беше неочаквано.

— Знам, знам и много съжалявам. Мърсър, ще бъда в града до утре сутринта, когато се връщам във Вашингтон. Ще се радвам да довършим разговора си на вечеря.

— Не, благодаря. Не съм подходяща за целта.

— Мърсър, напълно подходяща си и, честно казано, нямаме друг кандидат. Моля те, дай ми време да обясня всичко. Не ме изслуша докрай, а както ти казах, в момента сме в много затруднено положение. Опитваме се да спасим ръкописите, преди да бъдат повредени или дори по-лошо — разпродадени на парче на чуждестранни колекционери и изгубени завинаги. Моля те за още един шанс.

Мърсър не можеше да отрече поне пред себе си, че парите са проблем. Наистина сериозен проблем. След кратко колебание тя попита:

— Е, каква е останалата част от историята?

— Ще отнеме известно време да ти разкажа. Разполагам с кола и шофьор и ще те взема в седем. Не познавам града, но чух, че най-добрият ресторант е „Лантърн“. Ходила ли си?

Мърсър бе чувала за него, но не можеше да си го позволи.

— Знаеш ли къде живея? — попита тя и тутакси се почувства неловко от наивния си въпрос.

— Разбира се. Ще те взема в седем.

Естествено, колата беше черен седан и изглеждаше подозрително в нейния квартал. Мърсър я изчака на алеята и бързо се качи на задната седалка при Илейн. Докато потегляха, се сниши на седалката и се озърна, но никой не гледаше. Какво ѝ пукаше? Договорът ѝ за наем изтичаше след три седмици и тя щеше да си замине окончателно. Неустановеният ѝ план отгук нататък включваше временен престой в преустройства на жилище гараж на нейна стара приятелка в Чарлстън.

Илейн, облечена този път небрежно с джинси, тъмносин блейзър и скъпи обувки на висок ток, я заслепи с усмивката си.

— Един от колегите ми е учил тук и само за това говори, особено през баскетболния сезон.

— Наистина са луди на тази тема, но спортът не е за мен.

— Приятен ли беше престоят ти в университета?

Намираха се на Франклин Стрийт и бавно си проправяха път към Стария град. Минаваха покрай прекрасни къщи с поддържани морави, после навлязоха в територия, където просторните домове бяха превърнати в центрове на университетски братства и сестринства, обозначени с гръцки букви. Дъждът беше престанал и верандите и дворовете бяха пълни със студенти, които пиеха бира и слушаха музика.

— Беше приятно — отговори Мърсър без капка носталгия, — но академичният живот не е за мен. Колкото повече преподавах, толкова повече ми се искаше да пиша.

— В едно интервю за университетския вестник казваш, че се надяваш да довършиш романа, докато си в Чапъл Хил. Напредна ли?

— Как изрови това? Беше преди три години, веднага след като пристигнах.

Илейн се усмихна и погледна през прозореца.

— Не пропускаме много.

Беше спокойна и непринудена, говореше с дълбок, внушаващ доверие глас. Тя и загадъчната ѝ компания държаха всички карти. Мърсър се зачуди колко такива тайни мисии е изпълнила Илейн в

кариерата си. Несъмнено се беше изправяла пред много по-сложни и опасни противници от търговец на книги в малко градче.

Ресторант „Лантърн“ се намираше на Франклин Стрийт, на няколко преки от студентското царство. Шофьорът ги остави пред входа и двете влязоха в почти празния уютен салон. Масата им беше до прозореца, а тротоарът и улицата бяха на броени метри от тях. През последните три години Мърсър беше чела много хвалебствени статии за това заведение в местните списания. Наградите му се множаха. Мърсър беше прегледала менюто онлайн и тутакси огладня. Една сервитьорка ги посрещна любезно и им наля вода.

— Нещо за пиене? — попита тя.

Илейн отстъпи правото на Мърсър да си поръча първа.

— Имам нужда от мартини — с джин, без лед, мръсно.

— За мен „Манхатън“ — поръча Илейн.

Когато сервитьорката се отдалечи, Мърсър каза:

— Сигурно много пътуваш.

— Да, твърде много, струва ми се. Имам две деца в колеж. Съпругът ми работи в Министерството на енергетиката и е в самолета пет дни седмично. Омръзна ми да седя в празна къща.

— И се занимаваш с това? Проследяваш откраднати предмети?

— Занимаваме се с много неща, но, да, основно с това. Учила съм история на изкуството и, за късмет, попаднах на тази работа. Повечето ни случаи са свързани с откраднати и фалшифицирани картини. И по някоя скулптура от време на време, но те се крадат по-трудно. Напоследък се крадат много книги, ръкописи и старинни карти. Но нищо не е от калибъра на ръкописите на Фицджералд. Хвърлили сме всички сили за решаването на случая, ясно е защо.

— Имам много въпроси.

— Аз пък имам много време — сви рамене Илейн.

— И не са в определен ред. Защо ФБР не поеме главната роля в случая?

— Те имат водещата роля. Отдел „Издирване на ценности“ работи прекрасно и усилено. Почти успяха да разрешат случая в рамките на двацет и четири часа след кражбата. Един от крадците, някой си Стийнгардън, оставил капка кръв на местопрестъплението, точно пред трезора. ФБР заловиха него и съучастника му Марк Дрискол и ги вкараха в ареста. Подозираме, че другите крадци са се

уплашили и са си плюли на петите заедно с ръкописите. Честно казано, смятаме, че ФБР действаша твърде прибързано. Ако бяха държали онези двамата под строго наблюдение през първите няколко седмици, може би щяха да се доберат и до останалите от бандата. Сега, от дистанцията на времето, това изглежда малко вероятно.

— ФБР знаят ли за твоя опит да ме привлечеш?

— Не.

— ФБР подозират ли Брус Кейбъл?

— Не, поне според мен.

— Значи се водят паралелни разследвания — вашето и тяхното?

— Да. И тъй като не споделяме цялата информация, наистина нередко сме на различни писти.

— Но защо?

Питиетата им пристигнаха и сервитьорката попита дали имат въпроси. А тъй като и двете не бяха докоснали менюто, учтиво я отпратиха. Заведението бързо се пълнеше и Мърсър се озърна с надеждата да открие някой познат. Нямахше такъв.

Илейн отпи глътка, усмихна се, остави чашата на масата и обмисли отговора си.

— Ако подозираме, че крадец притежава откраднатата картина, книга или карта, имаме начин да го проверим. Използваме най-новата технология, най-модерните технически средства, най-умните хора. Някои от техническите ни специалисти са бивши служители в разузнаването. Уверим ли се в наличието на откраднат предмет, или уведомяваме ФБР, или се намесваме. Зависи от случая, а няма два еднакви.

— Намесвате се?

— Да. Мърсър, не забравяй, че си имаме работа с крадец, който крие нещо ценно, нещо, което клиентът ни е застраховал за голяма сума. Което прави всяко създадено положение доста напрегнато. Часовникът не спира да тиктака, а ние сме длъжни да проявяваме огромно търпение. — Още една малка глътка. Илейн внимателно подбираше думите. — Полицията и ФБР трябва да се съобразяват с неща като вероятен мотив и заповеди за обиск, но ние невинаги сме ограничавани от такива формалности.

— Значи просто нахлувате с взлом?

— Никога не е с взлом, но понякога нахлуваме. Само с цел проверка и отнемане на крадената вещ. Малко са сградите, в които не можем да проникнем, а по отношение на укриването на плячката много крадци не са толкова умни, колкото си въобразяват.

— Подслушвате ли телефони? Прониквате ли хакерски в компютри?

— Ами да кажем, че понякога го правим.

— Значи престъпвате закона?

— Наричаме ги мерки в сивата зона. Слушаме, проникваме, установяваме и след това в повечето случаи информираме ФБР. Те правят, каквото правят, с нужните заповеди за обиск и предметът на изкуството се връща на собственика. Крадецът отива в затвора, а агентите на ФБР си приписват всички заслуги. Всички са доволни, може би с изключение на крадеца, но ние не се интересуваме особено от неговите чувства.

След третата глътка джинът започна да действа и Мърсър се поотпусна.

— Ако толкова те бива, защо просто не се промъкнеш в трезора на Кейбъл и не провериш какво съдържа?

— Кейбъл не е крадец и изглежда по-умен от обикновен престъпник. Струва ни се много предпазлив, което ни прави още по-подозрителни. Един неправилен ход, и ръкописите отново ще изчезнат.

— Защо не можете да го заловите, след като подслушвате и наблюдавате всеки негов ход?

— Не съм казала, че го правим. Може и да се заемем скоро, но въпреки това ни трябва повече информация.

— Някой от фирмата ви обвиняван ли е някога в нещо незаконно?

— Не, ни най-малко. Действията ни са в сивата зона, а на кого му пука, след като престъплението бъде разкрито?

— Може би на извършителя. Не съм адвокат, но не е ли възможно крадецът да вдигне шум за незаконния обиск?

— Може би е трябвало да станеш адвокат.

— Не мога да си представя нищо по-лошо.

— Отговорът е „не“. Крадецът и адвокатът нямат представа, че сме замесени. Изобщо не са чували за нас, а ние не оставяме отпечатъци.

Последва дълго мълчание, докато двете съсредоточено разглеждаха менютата си и пиеха коктейлите. Сервитьорката прехвърча покрай тях и Илейн учтиво я осведоми, че двете не бързат. Накрая Мърсър каза:

— Струва ми се, че ме молиш да извърша нещо, което вероятно ще е свързано с навлизането в една от твоите сиви зони. Иначе казано — с нарушаване на закона.

Е, поне го обмисля, каза си Илейн. След внезапното прекратяване на обяда им тя беше убедена, че трябва да отпише Мърсър. Предизвикателството сега беше да успее да се договори с нея.

— Ни най-малко — увери я Илейн. — И кой точно закон ще нарушиш?

— Ти ми кажи. Имаш и други хора, които работят за теб. И съм сигурна, че няма да ги оттеглиш. Ще ме наблюдават отблизо, както наблюдават Кейбъл. Значи ще бъдем своеобразен екип, нещо като групово усилие, но няма да имам представа какво правят невидимите ми колеги.

— Не се тревожи за тях. Те са квалифицирани професионалисти, които досега никой не е залавял. Давам ти дума, Мърсър. Не те молим да правиш нищо незаконно. Уверявам те.

— С теб не сме достатъчно близки, за да ме уверяваш в каквото и да било.

Мърсър пресуши мартинито си и поиска второ. Алкохолът неизменно играеше важна роля в тези срещи, затова Илейн също пресуши коктейла си и махна на сервитьорката. Когато пристигнаха и вторите им питиета, двете си поръчаха свински хапки по вьетнамски и пролетни рулца с раци.

— Разкажи ми за Ноел Боне — опита се да разведри напрежението Мърсър. — Не се съмнявам, че си я проучила.

Илейн се усмихна и отговори:

— Да, а съм сигурна, че днес следобед ти също си я проверила в интернет.

— Така е.

— Издала е вече четири книги — все за старинни мебели и вътрешен дизайн, така че ни е разкрила нещо за себе си. Освен това пътува много, говори много, пише много и прекарва половин година във Франция. С Кейбъл са заедно от десет години и са чудесна двойка.

Нямат деца. Тя има предишен развод, той няма и не пътува често до Франция, защото рядко напуска книжарницата. Магазинът ѝ е до неговия. Той притежава сградата и преди три години е изгонил предишния наемател, за да даде помещението на Ноел. Изглежда, няма нищо общо с нейния бизнес, тя също не се меси в неговия, освен че посреща гостите му. Четвъртата ѝ книга е за къщата им — викторианска постройка на няколко преки от центъра, която човек си струва да види. Искаш ли и малко злобни клюки?

— Давай. Кой не обича клюките!

— През последните десет години казват на всички, че са женени, че са сключили брак на един хълм над Ница. Историята е романтична, но не е вярна. Те не са женени и явно имат доста отворена връзка. Той има забежки, тя има забежки, но винаги се връщат един към друг.

— Откъде знаеш това, за бога?

— Пак ти казвам — писателите са кречетала. Оказва се, че някои са и доста разпуснати.

— Мен не ме включвай.

— Не те включих. Говоря най-общо.

— Продължавай.

— Проверихме, но никъде не намерихме данни за втори брак — нито тук, нито във Франция. Много писатели минават през книжарницата. Брус флиртува с жените. Ноел прави същото с мъжете. В къщата има кула със спалня на третия етаж, където преспиват посетителите. Невинаги сами.

— Значи от мен ще се очаква да се откажа от всичко в името на екипа?

— Ще се очаква да се приближиш колкото се може повече. От теб зависи да избереш как ще го направиш.

Пристигнаха пролетните рулца. Мърсър поръча кнедли с омар в бульон. Илейн пожела лютиви скарриди и бутилка сансер. Мърсър хапна два залька и установи, че след първото мартини е спряла да усеща вкуса на каквото и да било.

Илейн не бе докоснала второто си питие. Накрая тя попита:

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

Мърсър се засмя, може би прекалено силно, и отговори:

— Ами защо не? Останало ли е нещо, което не знаеш?

— Много. Защо не си ходила във вилата след смъртта на Теса?

Мърсър отмести поглед и се замисли как да отговори.

— Твърде болезнено е. Прекарвах там всяко лято от шестата до деветнайсетата си година. Бяхме само двете с Теса — скитахме по плажа, плувахме в океана, говорехме си непрекъснато. Беше ми много повече от баба. Беше моята опора, моята майка, моята най-добра приятелка, беше всичко за мен. Прекарвах девет нещастни месеца с баща си и броях дните до края на учебната година, за да избягам на брега и да бъда с Теса. Умолявах баща си да ми позволи да живея там през цялото време, но той не разреши. Сигурно знаеш за майка ми.

Илейн сви рамене и отговори:

— Само официалните данни.

— Изпратиха я в клиника, когато бях на шест — прогонена от демоните си, а вероятно и от баща ми.

— Баща ти разбираше ли се с Теса?

— Не ставай смешна! Никой от семейството не се разбира с никой друг. Той мразеше Теса, защото тя смяташе, че майка ми е сключила лош брак. Хърбърт бил бедно хлапе от лошите квартали на Мемфис с богата история, претенции и други подобни, но без реални пари. Твърде беден, но и твърде горд да си го признае. Това е историята на семейството на Теса.

— Имала е три деца.

— Да, майка ми, леля ми Джейн и чичо Холстед. Кой кръщава детето си Холстед? Теса. Името било от нейното семейство.

— Холстед живее в Калифорния, нали?

— Да, избягал на юг преди петдесет години и се преместил да живее в комуна. Накрая се оженил за наркоманка и двамата имат четири деца — пълни откачалки. Заради мама мислят всички ни за луди, но онези са наистина смахнати. Чудно семейство сме.

— Доста сурова присъда.

— Всъщност съм много мека. Нито един от тях не си направи труда да дойде на погребението на Теса, затова не съм ги виждала от дете. И, повярвай ми, не планирам и семейно събиране.

— В „Октомврийски дъжд“ описваш едно проблемно семейство. Автобиографичен ли е този момент?

— Те със сигурност точно това си помислиха. Холстед ми написа отвратително писмо, което се чудех дали да не сложа в рамка. Това беше последният пирон в ковчегата. — Мърсър отхапа половината

пролетно рулце и го прокара с глътка вода. — Да поговорим за нещо друго.

— Хубава идея. Каза, че имаш въпроси.

— А ти ме попита защо не съм се връщала повече във вилата на брега. Никога няма да бъде същото, а ми е трудно да се справям със спомените. Само си помисли. На трийсет и една съм и най-щастливите дни от моя живот вече са зад гърба ми, в онази вила с Теса. Не съм сигурна, че изобщо мога да се върна.

— Не е нужно да го правиш. Ще ти наемем хубаво жилище за шест месеца. Но ще си по-убедителна, ако използваш вилата.

— Да допуснем, че успея да го направя. Сестра ми е там за две седмици през юли, а сигурно ще има и наематели. Леля Джейн се грижи за къщата и понякога я дава на приятели. Едно канадско семейство я наема всеки ноември. Джейн е там от януари до март.

Илейн хапна от храната си и после отпи глътка.

— Просто съм любопитна — продължи Мърсър, — виждала ли си къщата?

— Да, преди две седмици. Като част от подготовката.

— Как изглежда?

— Красива е. Бих искала да отседна там.

— Още ли ги има къщите под наем на брега?

— Разбира се. Едва ли много се е променило за единайсет години. Там още цари някаква старомодна ваканционна атмосфера. Брегът е красив и не е никак населен.

— Ние живеехме там. Теса ме вдигаше с изгрева и ме караше да наглеждам новопристигналите костенурки, които са изградили гнездата си през нощта.

— Писала си за това. Прекрасна история.

— Благодаря.

Двете допиха питиетата си.

Храната пристигна. Илейн одобри виното и сервитьорката напълни чашите им. Мърсър хапна залък и остави вилицата си.

— Виж, Илейн, просто не ставам за това, разбираш ли? Не съм подходящият човек. Не умея да лъжа, не умея и да мамя хората. Не мога да се намърдам в живота на Брус Кейбъл, Ноел Боне и техния литературен кръжец и да измъкна нещо ценно.

— Вече го каза. Ти си писателка, която живее на брега няколко месеца в семейната вила. Работиш усилено над романа си. Легендата е идеална, Мърсър, защото е реална. А ти си идеалната личност, защото си искрена. Ако ни трябваше мошеничка, сега надали щяхме да разговаряме. Страх ли те е?

— Не. Не знам. Трябва ли?

— Не. Обещавам ти, че няма да те изложим на нищо незаконно и на нищо опасно. Ще се виждам с теб всяка седмица...

— Там ли ще бъдеш?

— Ще идвам от време на време, а ако ти трябва приятел — жена или мъж, можем да уредим да имаш такъв наблизо.

— Не ми трябва бавачка. Единственото, от което се страхувам, е да не се проваля. Ще ми плащаш много пари да върша нещо, което още не мога да си представя, нещо важно, и очевидно ще очакваш резултати. Ами ако Кейбъл се окаже толкова умен и печен, колкото допускате, ако стане подозрителен и премести ръкописите? Представям си много възможности да сгафя, Илейн. Нямам опит, нямам представа как да действам.

— Много ми харесва честността ти. Точно заради това си идеална, Мърсър. Ти си пряма, искрена и прозрачна. Освен това си много привлекателна и Кейбъл веднага ще те хареса.

— Пак ли се върнахме на секса? Да не е част от професионалната характеристика?

— Не. Казвам ти — сама решаващ какво правиш.

— Но аз нямам представа какво да направя! — повиши глас Мърсър и привлече погледи от съседната маса. После бързо наведе глава. — Извинявай.

Двете се храниха мълчаливо известно време.

— Хареса ли ти виното? — попита Илейн.

— Много е хубаво, благодаря.

— Едно от любимите ми е.

— Ами ако отново ти откажа? Какво ще направиш тогава?

Илейн попи устни със салфетката и отпи глътка вода.

— Имаме съвсем кратък списък с други писатели, но нито един не е толкова интересен като теб. Честно казано, Мърсър, напълно сме убедени, че си подходящият кандидат, и сме заложили всичко на теб.

Ако откажеш, сигурно ще изоставим целия план и ще се заемем с нещо друго.

— Какво?

— Не мога да го обсъждам. Изобретателни сме и сме под огромно напрежение, затова най-вероятно бързо ще изготвим друг план.

— Кейбъл единственият заподозрян ли е?

— Не мога да ти отговоря. Ще ти разкрия повече, когато си вече там и си се посветила на задачата, а двете с теб се разхождаме по брега. Много неща трябва да обсъдим, включително някои идеи как да подходиш към Кейлъб. Но сега няма да кажа нищо. Поверително е.

— Разбирам. Мога да пазя тайна. Това е първото, което научих от семейството си.

Илейн се усмихна разбиращо, сякаш имаше пълно доверие на Мърсър. Сервитьорката им наля още вино и двете се заеха с храната. След като дълго мълчаха, Мърсър преглътна измъчено, пое си дълбоко въздух и каза:

— Имам студентски заем от над шейсет хиляди долара, от който не мога да се отърва. Той е бreme, което поглъща всеки мой миг и буквално ме влудява.

Илейн отново се усмихна разбиращо. Мърсър едва не я попита дали знае, но всъщност не искаше да чуе отговора. Илейн остави вилицата си и се облегна на лакти. Безшумно потупа върховете на пръстите си и каза:

— Ще се погрижим за студентския заем и освен това ще ти платим сто хиляди. Петдесет сега, петдесет — след шест месеца. В брой, с чек, в златни кюлчета, както пожелаеш. Без документи, разбира се.

Огромно бreme се вдигна от раменете на Мърсър и се изпари във въздуха. Тя се сдържа да не ахне, закри уста с ръка и примигна с насълзени очи. Помъчи се да каже нещо, но не знаеше какво. Устата ѝ беше пресъхнала и се наложи да отпие. Илейн наблюдаваше всяко нейно действие с присъщата си пресметливост.

Мърсър беше запленена от шанса незабавно да се освободи от оковите на студентския си заем — кошмар, който тегнеше на плещите ѝ вече осем години. Пое дълбоко въздух — по-лесно ли дишаше вече? — и се нахвърли над следващата кнедла с омар. Отпи глътка вино и за

пръв път усети вкуса. През следващите дни щеше да опита бутилка-две.

Илейн надуши нокаут и се подготви за смъртоносния удар.

— Колко скоро можеш да си там?

— Изпитите приключват след две седмици. Но искам да преспя, преди да взема решение.

— Разбира се. — Сервитьорката се навърташе край тях и Илейн каза: — Искате ли да опитам вашата панакота. Ти, Мърсър?

— И за мен същото. И чаша десертно вино.

Имаше малко вещи и преместването и отне само няколко часа. Натоварила малкия си фолксваген „костенурка“ с дрехите, компютъра и принтера си, няколко тенджери, тигани, съдове и книги, Мърсър потегли от Чапъл Хил без капка носталгия. Не оставяше след себе си хубави спомени и само две приятелки, които щяха да поддържат връзка с нея няколко месеца и после да изчезнат. Беше се местила и сбогувала толкова много пъти, че вече знаеше кои приятелства ще устоят на времето и кои — не. Съмняваше се, че ще види тези двете отново някога.

Щеше да се отправи на юг за няколко дни, но не сега. Мърсър пое на запад, спря в живописното градче Ашвил за обяд и бърза разходка, после подбра по-второстепенни пътища, които лъкатушеха в планината, и се насочи към Тенеси. Беше тъмно, когато най-накрая спря в мотел в покрайнините на Ноксвил. Плати в брой за малка стая и влезе в заведението за тако в съседство да вечеря. Спа цели осем часа непробудно и се събуди на зазоряване, готова за новия ден.

Хилди Ман беше пациентка в клиника „Истърн Стейт“ вече двайсет години. Мърсър я посещаваше поне веднъж годишно, понякога два пъти, никога по-често. Други посетители нямаше. След като Хърбърт най-после осъзна, че съпругата му няма да се върне у дома, той тихичко започна бракоразводна процедура. Никой не можеше да го вини. Кони живееше само на три часа път, но не беше виждала майка си от години. Беше най-голямата, затова беше и законният настойник на Хинди, но беше твърде заета да я посещава.

Мърсър търпеливо изпълни бюрократичните формалности, които бяха необходими, за да я пуснат да влезе. Говори с един лекар петнайсетина минути и получи все същата мрачна прогноза. Пациентката страдеше от тежка форма на параноидна шизофрения и не беше способна на рационално мислене заради халюцинациите, гласовете и делюзиите си. Не показваше никакво подобрене вече двайсет години, затова нямаше надежда за подобрене. Намираше се под въздействието на силни лекарства, а след всяко свое посещение

Мърсър се питаше каква ли вреда са нанесли медикаментите през годините. Но алтернатива нямаше. Хилди щеше да остане до живот в психиатричното отделение.

Специално за посещението медицинските сестри бяха съблекли обичайната бяла нощница и бяха облекли Хилди със светлосиня памучна рокля — една от няколкото, които Мърсър ѝ беше купила през годините. Беше седнала на ръба на леглото, боса и забола поглед в пода. Дъщеря ѝ влезе и я целуна по челото. Седна до нея, потупа я по коляното и я увери колко много ѝ липсва.

Хилди отвърна само с мила усмивка. Както винаги, Мърсър се удиви колко стара изглежда майка ѝ. Беше само на шейсет и четири, но можеше да мине за осемдесетгодишна. Беше слаба, почти мършава, със снежнобяла коса и кожа като на призрак. И как иначе? Изобщо не излизаше от стаята. Преди години медицинските сестри я извеждаха на двора за около час дневно, но Хилди беше започнала да се плаши. Нещо там, навън, я ужасяваше.

Мърсър изпълни обичайния си монолог, забърбори за живота и работата си, за приятелите, за едно друго — отчасти истина, отчасти измислица. Явно нищо не стигаше до майка ѝ. Хилди не възприемаше. На лицето ѝ беше застинала все същата усмивка, очите ѝ не се откъсваха от пода. Мърсър си внушаваше, че Хилди познава гласа ѝ, но не беше сигурна. Всъщност не беше сигурна защо изобщо си прави труда да я посещава.

От чувство за вина. Кони беше способна да забрави майка си, но Мърсър се чувстваше виновна, че не я посещава по-често.

Бяха минали пет години, откакто Хилди ѝ беше проговорила за последен път. Тогава още я познаваше, казваше името ѝ и ѝ благодареше, че е дошла. Няколко месеца по-късно Хилди беше станала шумна и гневна по време на едно от посещенията на Мърсър и се бе наложила намесата на медицинска сестра. Мърсър често се питаше дали не ѝ дават по-голяма доза от лекарството, когато знаят, че предстои посещение от дъщеря ѝ.

Според Теса като момиче Хилди обичала поезията на Емили Дикинсън. Затова Теса, която посещаваше дъщеря си често през първите години от настаняването ѝ в клиниката, винаги ѝ четеше поезия. Тогава Хилди слушаше и реагираше, но с времето състоянието ѝ се влоши.

— Искаш ли да ти почета малко, мамо? — попита Мърсър и извади дебело износено томче „Събрани стихотворения“.

Същата книга, която навремето Теса беше донесла в „Истърн Стейт“. Мърсър придърпа люлеещия стол по-близо до леглото.

Хилди се усмихна, но не каза нищо.

В Мемфис Мърсър се срещна с баща си в един ресторант в центъра на града. Хърбърт живееше някъде в Тексас с новата си съпруга, с която Мърсър не проявяваше интерес да се запознае, нито искаше да обсъжда. Докато продаваше коли, баща ѝ говореше само за автомобили, сега набираше млади таланти за „Ориолс“ и говореше само за бейзбол. Мърсър не беше сигурна коя от двете теми и е по-безинтересна, но любезно слушаше и се стараяше обядът да мине приятно. Виждаше баща си веднъж годишно и днес още след първия половин час си спомни причината. Той беше в града уж за да се погрижи за някакви „делови интереси“, но тя сериозно се съмняваше. Бизнесът му се беше провалил величествено след нейната първа година в колежа и я беше оставил на милостта на фирмите, отпускащи студентски заеми.

Още не можеше да повярва, че е истина — заемът ѝ се беше изпарил!

Хърбърт отново говореше за бейзбол и обсъждаше шансовете на една или друга гимназия, без нито веднъж да попита за нейната най-нова книга или проект. Дори да беше чел нещо от издадените ѝ произведения, не го спомена.

След един предълъг час Мърсър почти закопня за посещение в „Истърн Стейт“. Клетата ѝ майка, която не можеше да говори, изобщо не беше досадна като самовлюбения ѝ и многословен баща. Въпреки това се сбогуваха с прегръдка, целувка и обичайните обещания да се виждат по-често. Мърсър го осведоми, че през следващите месеци ще бъде на морето и ще довършва романа си, но той вече посягаше към мобилния си.

Следобед Мърсър отиде с колата до Роузуд и занесе рози на гроба на Теса. Облегна гръб на каменната плоча и хубаво си поплака. Теса почина на седемдесет и четири години, но в много отношения беше млада. Сега щеше да е на осемдесет и пет и неизменно щеше да е заета с нещо. Щеше да обикаля плажа, да събира миди, да пази яйцата

на костенурките, да работи в градината и да чака любимата си внучка да дойде при нея да си играе.

Време беше да се върне, да чуе гласа на Теса, да докосне вещите ѝ, да мине отново по нейните стъпки. Отначало щеше да боли, но Мърсър от единайсет години знаеше, че този ден ще настъпи.

Тя вечеря със стара приятелка от гимназията, преспа в стаята ѝ за гости и се сбогува рано на следващата сутрин. Остров Камино беше на петнайсет часа път.

Мърсър пренощува в мотел край Талахаси и пристигна на острова по обед, както беше планирала. Нямахме много промени, но сега къщата беше боядисана в бяло, а не в мекото жълто, което предпочиташе Теса. От двете страни на тясната алея, покрита с черупки от стриди, имаше прясно окосена трева. Според леля й Джейн градинарят Лари още се грижел за мястото и щял по-късно да се отбие да поздрави Мърсър. Входната врата не беше далече от Фернандо Стрийт и за да си осигури уединение, Теса беше оградила имота си с ниски палми и бързови храсти, които вече бяха станали толкова гъсти и високи, че съседните къщи не се виждаха. Цветните лехи, където Теса прекарваше сутрините си на сянка, бяха целите в бегонии, котешка трева и лавандула. По колоните на верандата бяха плъзнали глицинии. Амбровото дърво беше доста пораснало и засенчваше по-голямата част от моравата отпред. Джейн и Лари бяха свършили чудесна работа с градината. Теса щеше да остане доволна, но със сигурност щеше да намери начин да внесе подобрения.

Ключът се завъртя, но вратата заяждаше. Мърсър бутна силно с рамо и вратата най-сетне се отвори. Тя влезе в дневната — дълго просторно помещение със старо канапе и столове в единия ъгъл. Отсреща имаше телевизор и грубовата маса за хранене, непозната за Мърсър. Зад кухненския кът в дъното се издигаше стена с високи прозорци с изглед към океана на шейсетина метра зад дюните. Всички мебели бяха различни, картините по стените и килимите — също. Все едно беше жилище под наем, а не дом, но Мърсър беше подготвена за усещането. Теса беше живяла тук цялгодишно почти двайсет години и беше поддържала мястото безукорно. Сега беше просто лятна вила и се нуждаеше от сериозно почистване. Мърсър прекоси кухнята и излезе навън. Широката веранда със стари ракитови мебели бе оградена от палми и индийски люляк. Мърсър избърса паяжините и прахта от един люлеещ стол, седна и зарея поглед към дюните и Атлантика. Заслуша се в тихия плисък на вълните. Беше си обещала да не плаче и не го направи.

Деца се смееха и играеха на плажа. Чуваше ги, но не ги виждаше — дюнните закриваха прибоя. Чайки и врани грачеха и се стрелкаха над пясъка и водата.

Навсякъде нещо ѝ напомняше за един друг живот. Теса на практика я беше осиновила, когато Мърсър бе останала без майка. Приемаше я в къщата си поне за три месеца в годината. През другите девет детето копнееше да се върне на това място и да се люлее на стола, докато слънцето залязва зад тях. Привечер беше любимото им време от деня. Ослепителното слънце се скриваше, брегът се обезлюдяваше. Двете изминаваха километър и половина до южния пристан и обратно, търсеха миди, джапаха в прибоя, бърбеха си с приятели на Теса, излезли като тях на късна разходка.

Тях вече също ги нямаше — или бяха мъртви, или бяха заминали в някой старчески дом.

Мърсър дълго се люля на стола, после стана. Обиколи останалата част от къщата и не намери почти нищо, което да ѝ напомня за Теса. Толкова по-добре, каза си тя. Нямаше дори и една снимка на баба ѝ, само няколко фотографии в рамки на Джейн и семейството ѝ в една от спалните. След погребението Джейн изпрати на Мърсър кутия със снимки, рисунки и ребуси, които смяташе, че ще представляват интерес за нея. Мърсър пазеше някои от тях в албум. Сега го извади заедно с другите си вещи и отиде до магазина да купи някои основни неща. Пригответи обяд, помъчи се да почете, но не успя да се съсредоточи, после заспа в хамака на верандата.

Лари я събуди, трополейки по стълбите. След кратка прегръдка се опитаха да преценят как са им се отразили изминалите години.

Той заяви, че Мърсър е красива както винаги, „съвсем зряла жена“. Той си беше същият. Като че ли беше побелял още малко и се беше посбръчкал, а кожата му беше още по-загрубяла от времето, прекарано на слънце. Беше дребен и жилав и носеше неизменната сламена шапка, която Мърсър помнеше от дете. В миналото му имаше нещо съмнително, в момента тя не можеше да си спомни точно какво, но Лари беше избягал във Флорида някъде от север, май от Канада. Работеше като градинар и момче за всичко и двамата с Теса все спореха как е правилно да се грижат за цветята.

— Отдавна трябваше да дойдеш — каза той.

— Сигурно. Искаш ли бира?

— Не. Престанах да пия преди няколко години. Жена ми ме накара.

— Смени жената.

— И това съм го пробвал.

Доколкото Мърсър помнеше, той беше сменил няколко съпруги и беше ужасен флиртаджия, поне според Теса.

— Седни да поговорим.

— Ами добре. — На маратонките му имаше зелени петна, а по глезените му бяха полепнали стръкчета трева. — Моля те за чаша вода.

Мърсър се усмихна и отиде за напитките. Когато се върна, отвъртя капачката на бирата си и попита:

— Е, как я караш?

— Все същото. А ти?

— Преподавах и пишех.

— Прочетох книгата ти. Хареса ми. Гледах снимката ти на задната корица и си мислех: „О, аз я познавам. Познавам я отдавна“. Теса много щеше да се гордее, нали знаеш?

— Разбира се. Е, какви са клюките на острова?

Той се засмя и каза:

— Нямахте те цяла вечност, а сега искаш клюки.

— Какво стана със съседите? Семейство Банкрофт? — попита Мърсър и кимна през рамо.

— Той почина преди няколко години. Рак. Тя още се държи, но я настаниха в дом. Децата ѝ продадоха къщата. Новите собственици не ме харесват, аз също не ги харесвам.

Мърсър помнеше прямотата и красноречието му.

— А семейство Хендерсън отсреща?

— Умряха.

— С жената си пишехме няколко години след смъртта на Теса, после престанахме. Тук не се е променило много.

— Островът не се променя. Има няколко нови къщи. И брегът се застрои — появиха се модерни апартаменти близо до „Риц“. Туризмът се активизира, което сигурно е за добро. Джейн ми каза, че ще останеш няколко месеца.

— Така смятам. Ще видим. В момента нямам работа и трябва да довърша книгата си.

— Открай време обичаш книгите, нали? Помня купчините из цялата къща още докато беше малка.

— Теса ме водеше в библиотеката два пъти седмично. Когато бях в пети клас, в училище имаше състезание по лятно четене. През онова лято прочетох деветдесет и осем книги и спечелих наградата. Майкъл Куон беше втори с петдесет и три книги. Много ми се искаше да стигна до сто.

— Теса казваше, че все искаш да печелиш. На дама, на шах, на „Монополи“. Винаги държеше да печелиш.

— Май да. Сега ми се струва глупаво.

Лари отпи от водата и изтри уста с ръкава на ризата си.

— Старото момиче наистина ми липсва — заяви той, загледан към океана. — Постоянно се чепкахме за цветните лехи и торовете, но тя беше готова на всичко за приятелите си.

Мърсър кимна, но не каза нищо. След дълго мълчание той додаде:

— Извинявай, че заговорих за това. Знам, че още ти е трудно.

— Може ли да те попитам нещо, Лари? Никога не съм говорила с никого за случилото се с Теса. След погребението прочетох историите по вестниците, но има ли нещо, което не знам? Има ли нещо скрито?

— Никой не знае. — Той кимна към океана. — Двамата с Портър били в открито море, на три-четири мили навътре, сигурно още са виждали острова, когато бурята връхлетяла изневиделица. От онези късни следобедни бури през лятото, но много силна.

— А ти къде беше?

— Вкъщи. Изведнъж небето почерня и се изви вятър. Рукна силен дъжд. Порой. Повали няколко дървета. Токът спря. Казват, че Портър изпратил сигнал за помощ, но сигурно вече е било твърде късно.

— Десетина пъти съм се качвала на тази лодка, но не си падам по плаването. Винаги съм го смятала за твърде горещо и отегчително.

— Портър беше опитен моряк и както знаеш, беше луд по Теса. Не говоря за романтика — беше дваайсет години по-млад, по дяволите.

— Не съм сигурна, Лари. Двамата бяха страшно близки и когато поотраснах, започнах да ги подозирам. Веднъж намерих чифт негови платнени обувки в гардероба ѝ. Просто тършувах, както правят децата.

Нищо не казах, само си го отбелязах наум. Останах с впечатлението, че Портър прекарва доста време в къщата, когато ме няма.

Лари клатеше глава.

— Не. Да не мислиш, че нямаше да разбере?

— Сигурно щеше.

— Идвах три пъти седмично да наглеждам градината. Ако някакъв тип се навърташе наоколо, нямаше да го пропусна.

— Добре. Обаче тя много харесваше Портър.

— Всички го харесваха. Свестен тип. Така и не откриха нито него, нито яхтата.

— Но търсиха, нали?

— Разбира се, най-голямото издирване, което съм виждал. Всяка лодка на острова излезе в морето, включително и аз. Бреговата охрана, хеликоптери. По изгрев един човек, излязъл да тича, намерил Теса на северния пристан. Доколкото помня, беше два-три дни по-късно.

— Тя плуваше добре, но никога не слагахме предпазните жилетки.

— В онази буря жилетка нямаше да помогне. Никога няма да разберем какво се е случило. Съжалявам.

— Просто попитах.

— Най-добре да тръгвам. Мога ли да направя нещо за теб? — Лари се изправи и протегна ръце. — Имаш ми телефона.

Мърсър също се изправи и го прегърна леко.

— Благодаря, Лари. Радвам се, че те видях.

— Добре дошла.

— Благодаря.

По-късно през деня Мърсър събу сандалите си и се запъти към брега. Дъсчената пътека тръгваше от верандата и се издигаше и спускаше по дюните, които бяха недостъпни, защитени със закон.

Разхождаше се и както винаги се оглеждаше за костенурки. Бяха застрашен вид и Теса усърдно се грижеше за опазването им. Хранеха се с морски овес и спартина, които растяха по дюните. Когато стана на осем, Мърсър вече познаваше растенията — пясъчния елимус, юката и пясъчната лилия. Теса я беше научила да ги разпознава и очакваше от нея да ги помни на следващото лято. Единайсет години по-късно внучката ѝ още ги знаеше.

Мърсър затвори тясната портичка зад гърба си, приближи се до водата и тръгна на юг. Подмина неколцина разхождащи се по плажа, които ѝ кимнаха и се усмигнаха. Повечето водеха кучета на каишка. Някаква жена крачеше право срещу нея. С безукорно колосаните си шорти в цвят каки и раираната памучна риза, наметната на раменете, тя приличаше на манекенка от каталог на „Джей Крю“. Мърсър скоро я позна. Илейн Шелби ѝ се усмигна и я поздрави. Двете се здрависаха, закрачиха рамо до рамо и нагазиха в пяната на прибоа.

— Е, как е вилата? — попита Илейн.

— В добро състояние. Леля ми Джейн е държала нещата под контрол.

— Разпитва ли те много?

— Всъщност, не. Зарадва се, че искам да постоя в къщата.

— И имаш време до началото на юли?

— Докъм четвърти юли. Сестра ми и семейството ѝ ще дойдат за две седмици след това, така че тогава изчезвам.

— Ще ти намерим стая наблизо. Ще има ли други наематели?

— Чак през ноември.

— Дотогава ще си приключила — по един или друг начин.

— Щом казваш.

— Две първоначални идеи — бързо мина на въпроса Илейн.

Отстрани изглеждаше като невинна разходка край морето, но всъщност беше важна среща. Един голдън ретривър на каишка искаше да ги поздрави. Погалиха го по главата и размениха обичайните любезности със собственика. Когато отново закрачиха, Илейн каза:

— Първо, важно е да не ходиш в книжарницата. Нека Кейбъл да те потърси, не обратното.

— И как да го уредя?

— На острова има една писателка — Майра Бъкуит, за която може би си чувала.

— Не съм.

— Така и предполагам. Написала е доста книги, все пикантни любовни романи, и използва няколко псевдонима. Навремето се продавали доста добре, но явно с възрастта нещата позатихнали. Живее с партньорката си в стара къща в центъра. Едра жена, висока към метър и осемдесет, доста респектираща. Когато я видиш, ще ти бъде трудно да си представиш, че изобщо е правила секс с някого, обаче има впечатляващо въображение. Голям образ е, много ексцентрична, колоритна и шумна, нещо като Пчелата майка на литературните кръгове. Разбира се, с Кейбъл са стари приятели. Изпрати й имейл, представи й се, кажи й защо си тук — обичайните неща. Намекни, че би се радвала да се отбиеш на питие и да се запознаете. Кейбъл ще научи в следващите двайсет и четири часа.

— Коя е партньорката й?

— Лий Трейн. Също писателка, за която може би си чувала.

— Не съм.

— Допусках. Пише висока литература, наистина неразбираеми текстове, които книжарниците не могат дори да раздават безплатно. От последната й книга са продадени триста броя преди осем години. Странна двойка са във всеки смисъл на думата, но сигурно е страшно забавно да общува човек с тях. Щом те опознаят, и Кейбъл ще се появи.

— Лесна работа. Поне така изглежда.

— Втората идея е по-рисквана, но съм сигурна, че ще проработи. Има една млада писателка, която се казва Серина Роуч.

— Бинго! Поне за нея съм чувала. Не я познавам лично, но имаме един и същ издател.

— Точно така. Последният й роман излезе преди няколко дни.

— Прочетох рецензиите. Звучат ужасно.

— Това не е важно. Интересното е, че тя е на обиколка и ще бъде тук в сряда следващата седмица. Имам имейла ѝ. Изпрати ѝ съобщение, омай я и ѝ пиши, че искаш да се видите на кафе и така нататък. Приблизително на твоята възраст е, неомъжена, може би ще ти е забавно. Ще имаш идеален повод да отидеш в книжарницата, докато тя раздава автографи.

— И тъй като тя е млада и неомъжена, може да очакваме Кейбъл да се представи отлично.

— След като ти ще бъдеш в града известно време, а госпожица Роуч е на турне, има вероятност Кейбъл и Ноел да дадат вечеря след представянето на книгата. Между другото, в момента Ноел е в града.

— Няма да питам откъде знаеш.

— Много просто, днес следобед ходихме да купуваме стари мебели.

— Каза, че това може да се окаже рисковано.

— Възможно е най-случайно да стане ясно, че със Серина не сте се виждали досега. Удобно съвпадение. А може би не.

— Едва ли — възрази Мърсър. — Издателят ни е един и същ, имам всички основания да се отбия за едно „здравей“.

— Добре. В десет сутринта ще получиш доставка във вилата. Книги — всичките четири на Ноел и три от Серина.

— Домашно?

— Нали обичаш да четеш?

— Част от работата ми е.

— Ще добавя и някои от глупостите на Майра за забавление. Пълен боклук, но са доста пристрастяващи. Не се съмнявам, че тиражите ѝ са изчерпани, и то съвсем основателно. Аз не бих си направила труда да я чета. Едва завърших първа глава.

— Нямам търпение. Колко време ще си тук?

— Утре заминавам.

Повървяха мълчаливо все още съвсем близо до водата. Две хлапета с дъски за плуване джапаха недалече от тях. Илейн каза:

— Докато вечеряхме в Чапъл Хил, спомена, че имаш въпроси относно операцията. Не мога да ти разкрия много, но ние предлагаме награда за информация. Преди няколко месеца намерихме жена, която живее в района на Бостън. Преди била омъжена за колекционер на

книги, който продава редки издания и е известен със съмнителните си сделки. Изглежда, разводът е съвсем пресен и тя е доста огорчена. Тя ни каза, че бившият ѝ съпруг знае доста за ръкописите на Фицджералд. Според нея той ги е купил от крадците и бързо ги е пробутал на някого от страх. Предполага, че е взел около един милион, но не успяваме да проследим парите. Тя също не успява. Ако се е случило, сигурно сделката е била с офшорки, с тайни банкови сметки и така нататък. Продължаваме да ровим.

— Говорихте ли с бившия съпруг?

— Още не.

— Продад е ръкописите на Брус Кейбъл, така ли?

— Жената ни даде неговото име. Работила е заедно с бившия, преди отношенията им да се влошат, така че познава бизнеса.

— Защо той би ги донесъл тук?

— Защо не? Той си е у дома и се чувства сигурен. Засега допускаме, че ръкописите са тук, но доста хипотетично. Възможно е да грешим. Както ти казах, Кейбъл е много умен и знае какво прави. Достатъчно съобразителен е да не ги държи на място, което би го уличило. Ако има трезор под книжарницата, едва ли е прибрал ръкописите там, но кой знае? Това са само догадки и ще продължим с тях, докато не получим по-благонадеждна информация.

— Каква информация?

— Трябват ни очи в обекта, особено в помещението с първите издания. След като го опознаеш и започнеш да се навърташ в книжарницата, да купуваш книги, да посещаваш срещи с писатели и така нататък, постепенно у теб ще се породи любопитство към редките издания на Кейбъл. Ще се окаже, че имаш няколко стари книги, които Теса ти е завещала, и чрез тях ще отвориш темата. Колко струват? Искат ли Брус да ги купи? Не можем да предвидим как ще се развие разговорът, но поне ще имаме вътрешен човек, когото той не подозира. По някое време ще започнеш да дочуваш разни работи. Никой не знае какво, кога и къде. Може кражбата на ръкописите на Фицджералд да се превърне в тема за разговор на някоя вечеря. Както ти казах, Кейбъл пие доста, а алкохолът развързва езика и човек изпуска по нещо.

— Трудно ми е да си представя, че ще изпусне нещо такова.

— Така е, но може някой друг да го направи. Най-важното сега е да се сдобием с уши и очи вътре.

Спряха на южния пристан, обърнаха се и се запътиха обратно на север.

— Последвай ме — каза Илейн.

Двете тръгнаха към една дъсчена пътека. Илейн отвори някаква порта и с Мърсър се качиха по няколкото стъпала до малка площадка. Илейн посочи двуетажна постройка с три апартамента в далечния край и поясни:

— Десният е наш, поне засега. Там съм отседнала. След няколко дни ще пристигне друг човек. Ще ти изпратя номера му с есемес.

— Ще ме наблюдават ли?

— Не. Действаш самостоятелно, но винаги ще имаш приятел наблизо за всеки случай. И бих искала всяка вечер да получавам имейл от теб, независимо какво се случва. Ясно?

— Разбира се.

— Сега тръгвам. — Илейн протегна ръка и Мърсър я пое. — Пожелавам ти късмет, Мърсър. Опитай се да възприемеш това просто като лятна почивка. След като опознаеш Кейбъл и Ноел, може би компанията им дори ще ти стане приятна и ще се позабавляваш.

— Ще видим — сви рамене Мърсър.

Галерия „Дъмбартън“ се намираше на една пряка от Уисконсин Авеню в Джорджтаун. Беше малка, в приземния етаж на червена тухлена къща, която се нуждаеше от боядисване и вероятно от нов покрив. Въпреки натовареното движение през една улица галерията обикновено беше празна, а стените ѝ — голи.

Излагаше предимно минималистично съвременно изкуство, което явно не беше особено популярно, поне не в Джорджтаун. Собственикът всъщност не даваше пет пари. Казваше се Джоуел Рибикоф, на петдесет и две години. Беше осъждан два пъти за търговия с откраднати произведения на изкуството.

Галерията му на първия етаж беше прикритие и целеше да убеди всеки, който го наблюдава — а след две присъди и осем години в затвора Джоуел беше убеден, че непрекъснато е под наблюдение — че той е влязъл в правия път и в момента е просто поредният галерист във Вашингтон. Играеше играта, организираше по някоя и друга изложба, познаваше шепа художници и още по-малко клиенти и поддържаше някакъв мижав уебсайт също заради бдителните погледи.

Живееше на третия етаж на къщата. На втория имаше офис, където се грижеше за сериозния си бизнес — уреждаше сделки с откраднати картини, гравюри, снимки, книги, ръкописи, карти, скулптури и дори подправени писма, уж написани от известни личности. Въпреки двете жестоки присъди и престоя в затвора Джоуел Рибикоф просто не можеше да живее по правилата. За него животът в подземния свят беше много по-въълнуващ и доходоносен, отколкото управлението на малка галерия и търговията с изкуство, което малцина искаха да притежават. Той обожаваше тръпката, която му носеше свързането на крадците с техните жертви или на крадците с посредниците, уреждането на сделки с много участници и на много нива, при които произведенията на изкуството се придвижваха тайно, а парите се превеждаха в офшорни сметки. Той рядко се сдобиваше със стоката. Предпочиташе ролята на съобразителния посредник с чисти ръце.

От ФБР се отбиха при него месец след кражбата на ръкописите на Фицджералд от Принстън. Разбира се, Джоуел не знаеше нищо. Месец по-късно дойдоха отново, а той все още не знаеше нищо. След това обаче научи много. Опасяваше се, че ФБР подслушва телефоните му, затова изчезна от Вашингтон и мина под прикритие. Използваше предплатени телефони за еднократна употреба. Свърза се с крадеца и се срещна с него в мотел, близо до Абърдийн в Мериленд. Крадецът се представи като Дени, а съучастника си — като Рукър. Корави типове. Върху евтино легло в двойната стая за седемдесет долара на вечер Джоуел хвърли поглед на петте ръкописа на Фицджералд, които струваха повече, отколкото някой от тримата можеше да си представи.

За Джоуел беше очевидно, че Дени, безспорният лидер на бандата или на онова, което беше останало от нея, е под огромно напрежение и бърза да пласира ръкописите и да избяга от страната.

— Искам един милион долара — заяви той.

— Не мога да намеря толкова — отговори Джоуел. — Познавам един-единствен човек, който изобщо ще се съгласи да говори за тези книги. Всички момчета от бизнеса в момента са много уплашени. Федералните са навсякъде. В най-добрия случай — не, в идеалния случай — мога да предложа половин милион.

Дени заруга и зафуча из стаята, като от време на време спираше да надникне между завесите към паркинга. На Джоуел му дойде до гуша от тези изпълнения и заяви, че си тръгва. Накрая Дени се огъна и даде всички подробности. Джоуел си тръгна само с куфарчето. По тъмно Дени излезе с ръкописите и с инструкции да замине за Провидънс и да чака. С Рукър, стар негов приятел от армията, също влязъл в престъпния свят, се срещнаха там. Три дни по-късно и с помощта на друг посредник беше осъществено предаването на ръкописите.

А сега Дени се беше върнал в Джорджтаун с Рукър и си търсеше съкровището. Рибикоф здравата го беше изпързлял първия път. Нямаше да се повтори. Точно преди галерията да затвори в седем вечерта в сряда, дваисети и пети май, Дени влезе през главния вход, докато Рукър отваряше прозорец в офиса на Джоуел. Когато всички врати бяха заключени и осветлението угасна, двамата отнесоха Джоуел в апартамента му на третия етаж, завързаха го, запушиха му устата и се заеха с грозната работа по изтръгване на информацията.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ПЛАЖНА СКИТНИЦА

За Теса денят започваше с изгрева. Тя измъкваше Мърсър от леглото и я завеждаше на верандата, където двете пиеха кафе и с огромно нетърпение очакваха първото оранжево сияние на хоризонта. След появата на слънцето те бързо поемаха по дъсчената пътека и оглеждаха плажа. По-късно сутрин, докато Теса работеше на цветните лехи от западната страна на вилата, Мърсър често се връщаше обратно в леглото за дълга дрямка.

Със съгласието на Теса Мърсър изпи първата си чаша кафе, когато беше около десетгодишна, а първото си мартини — на петнайсет. „Умереност във всичко“, гласеше една от любимите максими на баба й.

Само че Теса вече я нямаше, а Мърсър се беше нагледала на изгреви. Спа до късно, а когато неохотно се надигна от леглото, минаваше девет. Докато стане кафето, обиколи вилата, търсейки идеалното място за писане, но не намери такова. Не се чувстваше под напрежение и реши да пише само когато наистина има какво да каже. И бездруго романът ѝ закъсняваше с три години. След като в Ню Йорк можеха да чакат три, със сигурност щяха да почакаат и четири. Агентът ѝ се обаждаше от време на време, но все по-рядко. Разговорите им бяха кратки.

По време на дългите пътувания от Чапъл Хил до Мемфис и до Флорида тя мечтаеше и чертаеше сюжетни ходове, и понякога ѝ се струваше, че романът ѝ намира гласа си. Планираше да изхвърли откъсите, които бе написала, и да започне на чисто, но новото начало да бъде много сериозно. Сега, когато нямаше никакви дългове и не се налагаше да се тревожи каква ще е следващата ѝ работа, съзнанието ѝ беше чудодейно освободено от дразнещите нужди на всекидневието. След като се настанеше и си отпочинеше, Мърсър се канеше да се гмурне в работата си и да пише най-малко хиляда думи дневно.

По отношение на сегашната си работа обаче, за която ѝ плащаха толкова щедро, нямаше представа какво да прави, нямаше представа и колко време ще ѝ отнеме да свърши каквото се очакваше от нея. Затова

реши, че няма смисъл да губи нито ден. Влезе онлайн и провери пощата си. Не се учуди, че с присъщата си ефикасност Илейн ѝ беше изпратила съобщение през нощта с няколко полезни адреса.

Мърсър написа имейл до Пчелата майка:

„Драга Майра Бекуит, казвам се Мърсър Ман, писателка, настаних се във вила на брега за няколко месеца, докато работя над романа си. Не познавам никого тук, затова се възползвам от възможността да ви поздравя и да предложа вие, госпожа Трейн и аз да се видим на питие. Ще донеса бутилка вино“.

Точно в десет на вратата се звънна. Когато отвори, Мърсър завари на верандата кашон без никакви надписи, но не видя куриер. Отнесе кашона на масата в кухнята, където го разопакова и отвори. Както ѝ беше обещано, вътре бяха четирите големи илюстрирани книги от Ноел Боне, три романа от Серина Роуч, съвсем тъничка книжка от Лий Трейн и пет-шест любовни романа със знойни корици. Красавци с невъзможно плоски кореми опипваха къде ли не прелестните си разгопени любовници. Всяка книга беше от различен автор, но всъщност до една бяха написани от Майра Бекуит. Мърсър щеше да остави тези четива за по-късно.

Нищо от видяното не я вдъхнови да се заеме със собствения си нов роман.

Тя изяде блокче гранола, докато разлистваше книгата на Ноел за Марчбанк Хаус.

В десет и трийсет и седем бръмна мобилният ѝ — неизвестен номер. Едва успя да каже „ало“, преди нечий пронизителен глас да заяви:

— Не прием вино. Аз предпочитам бира, Лий — ром, а барчето ни е толкова претъпкано, че няма нужда да носиш бутилка. Добре дошла на острова. Обажда се Майра.

Мърсър за малко не извика от удоволствие.

— Много ми е приятно, Майра. Не очаквах да звънеш толкова скоро.

— Е, скучаем и винаги се оглеждаме за нови хора. Ще издържиш ли до шест следобед? Никога не пием преди шест.

— Ще се постарая. До тогава.

— Знаеш ли къде сме?

— На Аш Стрийт.

— До скоро.

Мърсър затвори телефона и се помъчи да определи откъде е акцентът на Майра. Определено южняшки, може би от Източен Тексас.

Тя си избра един роман с меки корици от някой си Ръниън О'Шонеси и се зачете. „Зверски красивият“ главен герой се беше развихрил в някакъв замък, където не беше добре дошъл, и на четвърта страница вече си беше легнал с две камериерки и преследваше трета. В края на първа глава всички бяха изтощени, включително Мърсър. Тя спря да чете и осъзна, че пулсът ѝ е леко учестен. Нямаше да издържи да прелети през петстотинте страници.

Мърсър отнесе романа на Лий Трейн на верандата и си намери люлеещ стол под един чадър. Минаваше единайсет и обедното слънце на Флорида прежуряше. Всичко, оставено на открито, се беше нагорещило. Романът на Трейн разказваше за млада неомъжена жена, която един ден се събужда бременна и не е сигурна кой е бащата. През последната година е пила много, сменила е доста сексуални партньори и паметта ѝ не е особено бистра. С помощта на календара тя се опитва да се върне назад и накрая изготвя списък на трима най-вероятни заподозрени. Заклева се тайно да проучи всеки от тях с намерението един ден, след раждането на детето, да спретне дело за бащинство на истинския баща и да си издейства издръжка. Чудесен замисъл, но стилът беше толкова претенциозен и объркан, че всеки читател би се затруднил с текста. Нямаше нито една ясна ситуация, та човек да е сигурен какво се случва. Госпожа Трейн явно държеше химикалката в едната ръка и тълковния речник в другата, защото Мърсър за пръв път виждаше толкова дълги думи. Не по-малко дразнещо беше, че диалогът не беше оформен с пряка реч и често не ставаше ясно кой какво казва.

След като се труди усърдно двацет минути, тя се изтощи и задряма.

Събуди се потна и отегчена, а скуката не беше приемлив вариант. Открай време живееше сама и се беше научила постоянно да е заета с

нещо. Вилата се нуждаеше от хубаво почистване, но то можеше да почака. Теса може и да беше педантична домакиня, но Мърсър не бе наследила тази особеност. Като живееш сам, защо да ти пука дали в дома ти няма и прашинка? Мърсър си сложи банския, забеляза твърде бледата си кожа в огледалото, обеща си да поработи над тена си и отиде на брега. Беше петък и почиващите за уикенда започнаха да пристигат, но нейният участък от плажа беше почти пуст. Мърсър плува дълго, после си направи кратка разходка, върна се във вилата, изкъпа се и реши да обядва в града. Облече лека лятна рокля и си сложи само червило.

Фернандо Стрийт продължаваше осем километра по брега, а в близост до дюните и до океана по улицата имаше стари и нови квартири под наем, евтини мотели, красиви нови къщи, апартаменти и някой и друг пансион. От отсрещната страна имаше още мотели и къщи под наем, магазини и няколко офиса, отново мотели и ресторанти, които предлагаха типичната за региона храна. Докато напредваше бавно, придържайки се към ограничението от петдесет километра в час, Мърсър си мислеше, че нищо не се е променило. Беше точно както го помнеше. Градчето Санта Роса поддържаше добре духа на миналото и през двеста метра имаше малък паркинг и дъсчена пътека, улесняващи достъпа до плажа.

Зад Мърсър на юг бяха големите хотели, „Риц“ и „Мариот“, между високи сгради с апартаменти и по-изисканите жилищни комплекси, които Теса не одобряваше, защото според нея многобройните светлини пречеха на костенурките да снасят яйцата си. Теса беше активен член на организацията „Търтъл Уоч“ и на всяка друга група за защита на околната среда на острова.

Мърсър не беше активист, защото не понасяше събранията — поредната причина да страни от университетския кампус и заседанията на факултета. Сега тя влезе в града, вля се в движението на главната улица и мина покрай книжарницата и магазина на Ноел в съседство. Паркира в една пряка и си намери кафене с вътрешен двор. След дълъг и спокоен обяд на сянка прегледа магазините за дрехи заедно с туристите, но не си купи нищо. Потокът от хора я повлече към пристанището. Двете с Теса идваха тук на среща с приятеля им Портър, собственик на деветметрова едномачтова платноходка, който много обичаше да ги извежда в открито море. Онези дни бяха дълги,

поне за Мърсър. В спомените ѝ никога нямаше достатъчно силен вятър и тримата просто се печеха на слънце. Тя винаги се опитваше да се скрие в кабината, но там нямаше климатик. Ужасна болест беше отнела съпругата на Портър, но според Теса той никога не говореше за това и се беше преместил във Флорида, за да избяга от спомените. Теса все повтаряше, че той има най-тъжните очи на света.

Мърсър не винеше Портър за случилото се. Теса много обичаше да плава с него и бе наясно с рисковете. Винаги виждаха сушата и изобщо не се чувстваха застрашени.

За да се спаси от жегата, Мърсър влезе в ресторанта на пристанището и изпи чаша студен чай на празния бар. Зарей поглед над водата. Пристигна наето от туристи корабче, натоварено с риби махи-махи и четирима щастливи риболовци със зачервени лица. Група любители на водните ски отпраши твърде бързо към необезопасената зона. Мърсър забеляза едномачтово корабче да се откъсва от пристана. Беше дълго почти колкото онова на Портър и на палубата му имаше двама души — по-възрастен господин на руля и дама със сламена шапка. За миг ѝ се стори, че това е Теса, седнала нехайно, с питие в ръка, вероятно даваща нежелани съвети на капитана, и годините неочаквано се стопиха. Теса отново оживя. Мърсър закопня да я види, да я прегърне и двете заедно да се посмеят на нещо. Усети тъпа болка в корема си, но скоро моментът отмина. Мърсър наблюдава яхтата, докато се скри от поглед, после плати чая и си тръгна.

След няколко минути тя се настани на маса в едно кафене и започна да наблюдава книжарницата на отсрещния тротоар. Големите ѝ витрини бяха пълни с книги. Плакат оповестяваше предстоящото посещение на неизвестен писател. Постоянно някой влизаше или излизаше. Мърсър не можеше да повярва, че там има ръкописи, заключени в някакъв трезор в сутерена. Още по-невероятно ѝ се струваше, че от нея се очаква да се добере до тях.

Илейн беше предложила Мърсър да не доближава книжарницата и да изчака Кейбъл да предприеме първата крачка. Мърсър обаче вече беше самостоятелна шпионка и сама определяше правилата, макар и още да нямаше представа как точно да действа. Никой не ѝ даваше заповеди. Какви ти заповеди! Нямаше дори план за действие. Просто хвърлиха Мърсър в боя и очакваха от нея да импровизира в движение. В пет следобед мъж с раиран костюм от крепон и папийонка,

несъмнено Брус Кейбъл, излезе от книжарницата и се отправи на изток. Мърсър изчака мъжът да се отдалечи, пресече и влезе в „Бей Букс“ за пръв път от много години. Не можеше да си спомни последното си посещение, но се досещаше, че е била седемнайсет или осемнайсетгодишна и вече е шофирала.

Както правеше винаги в книжарница, тя пообиколи безцелно, преди да намери рафтовете с художествена литература, плъзна се по азбуката до „М“, за да провери дали някоя от книгите ѝ е тук. Усмихна се. Присъстваше изданието с меки корици на романа ѝ „Октомврийски дъжд“. Нямаше и следа от „Музиката на водата“, но това можеше да се очаква. Не беше виждала сборника си с разкази в книжарница от седмицата след излизането на книгата.

С частичната си победа в ръка Мърсър бавно обиколи помещението, попивайки мириса на нови книги и кафе, а отнякъде — и на дим от лула. Обожаваше огънатите от тежестта на книги рафтове, купчините книги по пода, старите килими, редовете книги с меки корици, пъстрия отдел на бестселърите с двацет и пет процентна отстъпка. От отсрещния тротоар беше разгледала секцията за първи издания — красива стая с дървена ламперия, отворени прозорци и стотици по-скъпи книги. В кафенето горе Мърсър си купи бутилка газирана вода и излезе на терасата, където други хора пиеха кафе и прекарваха късния следобед. В далечния край закръглен господин пушеше лула. Мърсър разлистваше един туристически справочник за острова и често поглеждаше към часовника.

В шест без пет тя слезе долу и забеляза Брус Кейбъл да разговаря с клиент на касата. Едва ли би я познал. Можеше да го подсети само черно-бялата снимка на обложката на „Октомврийски дъжд“ — роман, издаден преди вече седем години, от който книжарницата му не беше спечелила почти нищо. Все пак беше насрочена дата за премиерата на книгата ѝ тук по време на онова прекратено турне, а се твърдеше, че Кейбъл чете всичко. Значи вероятно знаеше, че Мърсър е свързана с острова. И най-важното — поне в неговите очи тя беше привлекателна млада писателка, така че имаше петдесет процента шанс той да я забележи.

Не я забеляза.

Аш Стрийт се намираше на една пряка, южно от главната улица. Къщата беше стара, с двускатен покрив и двуетажни веранди от трите страни. Беше боядисана в пастелнорозово и имаше тъмносини кантове на вратите, капациите на прозорците и верандите. Табелката над входната врата гласеше:

„Викър Хаус, 1867 г.“.

Мърсър не помнеше розова къща в центъра на града, но това нямаше значение. Къщите се пребоядисват всяка година.

Тя почука на вратата и отвътре изригна лай на глутница кучета. Едра жена отвори със замах, подаде ръка и се представи:

— Аз съм Майра. Влизай. Не обръщай внимание на кучетата. Тук само аз хапя.

— Аз съм Мърсър — усмихна се гостенката и двете се здрависаха.

— Ама разбира се. Влизай.

Кучетата се пръснаха и Мърсър последва Майра в антрето.

Майра изкрещя:

— Лий! Гостенката ни е тук! Лий! — И тъй като Лий не отговори веднага, Майра нареди: — Чакай тук. Ще отида да я намеря.

Тя изчезна в дневната, като остави Мърсър сама с едно кутре, голямо колкото плъх, което се спотайваше под ниската масичка и ръмжеше, оголило зъби. Мърсър се помъчи да не обръща внимание на дребната твар, докато оглеждаше къщата.

Във въздуха се усещаше съвсем не приятен мирис на застоял цигарен дим и мръсни кучета. Стари мебели и антикварни вехтории, но чудати и очарователни. Стените бяха заети от десетки лоши маслени картини и акварели и нито една не изобразяваше нещо, което да има дори далечна връзка с океана.

Някъде във вътрешността на къщата Майра отново се провикна. Значително по-дребна жена се показа от трапезарията и тихо каза:

— Здравейте, аз съм Лий Трейн.

Но не протегна ръка за поздрав.

— Приятно ми е. Аз съм Мърсър Ман.

— Много ми харесва книгата ви — каза Лий с усмивка, разкриваща два реда прави зъби с петна от тютюн.

Мърсър отдавна не беше чувала някой да го казва. Поколеба се и успя да изломоти едно:

— Ами благодаря.

— Купих си я преди два часа от книжарницата, истинска книга. Майра е пристрастена към малкото си устройство и чете всичко на него.

За миг Мърсър се почувства длъжна да излъже и да каже нещо хубаво за книгата на Лий, но Майра я спаси от неловкото положение. Изтрополи обратно в антрето и изтърси:

— А, ето те. Е, вече всички сме си близки, барът е отворен и аз се нуждая от питие. Мърсър, ти какво искаш?

И понеже домакините явно не пиеха вино, Мърсър отговори:

— Топло е, ще пия бира.

Двете жени се сепнаха, сякаш ги беше оскърбила.

— Ами добре, но да знаеш, че сама си приготвям бирата и е различна.

— Отвратителна е — уточни Лий. — Преди Майра да отвори собствена пивоварна, обичах бира. Вече не мога да я понасям.

— Просто си се наливай с твоя ром, скъпа моя, а ние ще се оправим. — Майра изгледа Мърсър и обясни: — Пикантно светло пиво с осемпроцентно алкохолно съдържание. Ще те катурне, ако не внимаваш.

— Защо още сме в антрето? — попита Лий.

— Адски уместен въпрос — отбеляза Майра и махна с ръка към стълбите. — Елате с мен.

В гръб Майра приличаше на футболен нападател. Другите две жени я последваха и спряха в дневна с телевизор и камина, в единия ъгъл на която имаше напълно оборудван бар с мраморен плот.

— Имаме и вино — уточни Лий.

— Тогава ще пия бяло вино — каза Мърсър.

Каквото и да е, само не домашна бира.

Майра се захвана за работа на бара и започна да обстрелва гостенката с въпроси:

— Е, къде си отседнала?

— Едва ли помните баба ми Теса Магрудър. Живееше в малка къща на Фернандо Стрийт.

И двете жени поклатиха отрицателно глави.

— Името нищо не ми говори — призна Майра.

— Тя почина преди единайсет години.

— Ние живеем тук само от десет — обясни Лий.

— Къщата все още е собственост на семейството, там съм отседнала.

— За колко време? — попита Майра.

— За няколко месеца.

— Опитваш се да завършиш книгата си, нали?

— По-скоро да започна нова.

— Май всички го правим! — възкликна Лий.

— Имаш ли договор? — попита Майра, подрънквайки с бутилките.

— Боя се, че да.

— Бъди благодарна. Кой е издателят ти?

— „Вайкинг“.

Майра се доклатушка от бара и подаде питиетата на Мърсър и на Лий. После сграбчи еднолитров буркан с гъста светла бира и каза:

— Хайде да излезем навън, за да пушим.

Явно и двете пушеха от години.

Минаха по една дъсчена пътека и се настаниха около красива маса от ковано желязо до шадраванче, в което от муцуните на две бронзови жаби струеше вода. Стари амброви дървета покриваха вътрешния двор с плътна сянка, а отнякъде се прокрадваше лек ветрец. Вратата на верандата нямаше резе и кучетата идваха и си отиваха, когато пожелаеха.

— Тук е прекрасно — отбеляза Мърсър, докато и двете й домакини палеха цигари.

Цигарата на Лий беше дълга и тънка, а на Майра — кафява и силна.

— Извинявай за дима — каза Майра, — но сме пристрастени, не можем да се откажем. Веднъж, доста отдавна, се опитахме да спрем, но това е минало. Много се старахме и много се измъчихме, но накрая си казахме — по дяволите! Все някак ще се мре, нали? — Майра дръпна продължително от цигарата си, вдиша и издиша дима, после отпи голяма глътка домашна бира. — Искаш ли да си пийнеш? Хайде де, опитай.

— На твое място не бих — предупреди Лий.

Мърсър побърза да вдигне чашата с вино и отговори:

— Не, благодаря.

— Значи вилата е на семейството ти, така ли? — попита Майра.
— Отдавна ли идваш тук?

— Да, още от малка. Прекарвах лятото при баба си Теса.

— Много мило. Харесва ми.

Поредната шумна глътка бира. Главата на Майра беше обръсната около два сантиметра и половина над ушите и прошарената ѝ коса се отмяташе настрани, когато тя пиеше, пушеше и говореше. Цялата беше побеляла и бе приблизително на възрастта на Лий, чиято коса обаче беше дълга и тъмна, прибрана на стегната конска опашка.

И двете, изглежда, се канеха да я отрупат с въпроси, затова Мърсър първа мина в настъпление:

— Какво ви доведе на остров Камино?

Двете се спогледаха така, сякаш историята бе дълга и сложна.

— Живяхме във Форд Лодърдейл доста години — подхвана Лий, — но ни омръзнаха тълпите и автомобилите. Животът тук има много по-бавен ритъм. Хората са по-мили. Имотите са по-евтини. Ами ти! Къде е домът ти?

— През последните три години живях и преподавах в Чапъл Хил. Сега съм в нещо като преходен период.

— Какво ще рече това, по дяволите? — попита Майра.

— Ще рече, че на практика съм бездомна, безработна и отчаяно се опитвам да довърша една книга.

Лий се изкиска, Майра се изсмя шумно, а от ноздрите им струеше цигарен дим.

— Преживявали сме го — увери я Майра. — Запознахме се преди трийсет години, когато и двете нямахме нищо. Аз се опитвах да пиша исторически романи, а Лий се мъчеше със странните си

литературоведски щуротии, които още се бори да пише, но нито една от двете не продаваше. Бяхме на социални помощи и с купони за храна, работехме на минимална заплата и положението не изглеждаше никак розово. Един ден се мотаехме в някакъв мол и видяхме опашка от хора — все жени на средна възраст, които чакаха нещо. Отпред имаше книжарница, от веригата „Уолдън Букс“, дето ги имаше във всеки търговски център, а на една маса царствено се беше настанила Робърта Доули, която навремето пишеше едни от най-продаваните любовни романи. Наредих се на опашката — Лий отказа, какъвто е сноб, — купих книгата и двете се заставихме да я прочетем. Разказваше се за някакъв пират, който обикаля Карибите и ограбва кораби, същинска напаст. Бяга от британците, но където и да спре, все го чака някоя красива млада девица, която умира от желание да му подари девствеността си. Пълен боклук. Затова измислихме историята за южняшка красавица, която страшно си пада по робите си и накрая забременява. Заложихме всичко.

— Наложих се да си купим мръснишки списания за справка — додаде Лий. — Не знаехме много за тези неща.

Майра се засмя и продължи:

— За три месеца сътворихме книгата и аз неохотно я изпратих на агентката си в Ню Йорк. Седмица по-късно тя ми се обади и ми съобщи, че някакъв идиот предлага аванс от петдесет бона. Издадохме я под името Майра Лий. Умно, а? След година разполагахме с купища пари и повече не погледнахме назад.

— Значи пишете заедно? — попита Мърсър.

— Тя пише — побърза да уточни Лий, сякаш за да се дистанцира. — Заедно работим над сюжета, който ни отнема десетина минути, после Майра опъва каиша. Или поне така правехме преди.

— Лий е такава снобка, че отказва да пипа текста. Обаче парите няма нищо против да пипа.

— Стига, Майра — възрази Лий с усмивка.

Майра напълни дробовете си с цигарен дим и издуха цял облак през рамо.

— Така беше едно време. Избълвахме стотина книги под една дузина псевдоними, не смогахме да пишем достатъчно бързо. Колкото по-мръснишки, толкова по-добре. Опитай се да прочетеш някоя — пълна гадост.

— Нямам търпение — отговори Мърсър.

— Моля те, недей — намеси се Лий. — Твърде си умна, за да го правиш. Много ми харесва как пишеш.

Мърсър се трогна и тихо каза:

— Благодаря ти.

— После забавихме темпото — продължи Майра. — Два пъти ни съди онази луда кучка от север, защото твърдеше, че сме откраднали нейните неща. Не беше вярно. Нашите щуротии бяха много по-хубави от нейните, обаче адвокатите ни се притесниха и ни накараха да се споразумеем извън съда. Кое то предизвика огромна кавга с издателя ни, после с агентката и цялата история ни извади от ритъм. Разнесе ни се славата на крадли, поне на мен. Лий се покри и се спаси от калта. Нейната литературна слава си е непокътната, ако изобщо я има.

— Стига, Майра.

— Значи сте престанали да пишете? — попита Мърсър.

— Да кажем, че съществено съм намалила темпото. Имаме пари в банката, а някои от книгите още се продават.

— Аз продължавам да пиша всеки ден — отбеляза Лий. — Животът ми ще бъде празен, ако не пиша.

— Щеше да бъде много по-празен, ако аз не се продавах — изсумтя Майра.

— Стига, Майра.

Най-едротото куче от glutницата, двайсеткилограмов пес с дълга козина, приклегна близо до вътрешния двор и се изходи на купчинка. Майра го забеляза, не каза нищо, а когато кучето приключи, закри мястото с облак дим.

Мърсър смени темата и попита:

— Има ли и други писатели на острова?

Лий кимна с усмивка, а Майра извика:

— О, твърде много. — После отпи от буркана си и премлясна с устни.

— Джей е тук — каза Лий. — Джей Аркълруд.

Ставаше ясно, че задачата на Лий е просто да намеква, а след нея Майра развиваше историята.

— Ама разбира се, че него ще споменеш пръв — възкликна тя. — Той също е литературен сноб, който не се продава и мрази всички,

които се продават добре. Освен това е поет. Обичаш ли поезия, скъпа Мърсър?

Тонът ѝ не оставяше никакво съмнение, че намира поезията за безполезна.

— Не чета много поезия.

— Е, неговата определено не я чети, дори ако успееш да я намериш.

— Боя се, че не съм чувала за него.

— Никой не е. Продава се по-слабо и от Лий.

— Стига, Майра.

— А Анди Адам? — попита Мърсър. — Той не живее ли тук?

— Когато не е в клиника за алкохолици — отговори Майра. — Построй си хубава къща в южната част, после я изгуби при развода. Развалина е, но наистина е добър писател. Обожавам поредицата му за капитан Клайд — едни от най-хубавите криминални романи. Дори Лий отстъпва и му се кефи.

— Чудесен човек, когато е трезвен — призна Лий, — но е ужасен пияница. Още се бие.

Майра плавно пое подадената топка и тутакси се върна в разговора:

— Миналия месец участва в едно сбиване в бара на главната. Някакъв тип, два пъти по-млад от него, му ударил здрав тупаник и полицията го прибрала. Наложил се Брус да му плати гаранцията.

— Кой е Брус? — побърза да попита Мърсър.

Майра и Лий въздъхнаха и отпиха от питиетата си, сякаш разговорът за Брус щеше да отнеме часове. Накрая Лий отговори:

— Брус Кейбъл е собственик на книжарницата. Не го ли познаваш?

— Не, струва ми се. Помня, че няколко пъти съм ходила там като малка, но май не съм го виждала.

— Що се отнася до книги и писатели, всичко тук се върти около неговата книжарница — каза Майра. — Следователно всичко се върти около Брус. Той е човекът.

— Това хубаво ли е?

— О, ние обожаваме Брус. Той има най-прекрасната книжарница в страната и обича писателите. Преди години, преди да се преместим тук, докато още пишех и издавах, той ме покани да представя книгата

си при него. Малко необичайно е сериозна книжарница да кани авторка на любовни романи, но на Брус въобще не му пука. Организира страхотно парти, продаде доста книги, напи се с евтино шампанско и държа мястото отворено до полунощ. Мамка му, организира представяне дори на книгата на Лий.

— Стига, Майра.

— Истина е. И продаде четиринайсет книги.

— Петнайсет. Никога не съм давала толкова много автографи.

— Моят рекорд е пет — уточни Мърсър. — А беше първото ми такова събитие. На следващото представяне се продадоха четири книги, на третото — нито една. След него се обадох в Ню Йорк и отмених всичко.

— А така — похвали я Майра. — Отказа ли се?

— Да, и ако отново издам книга, няма да отида на авторско турне.

— Защо не дойде тук, в „Бей Букс“?

— Беше в графика, но се уплаших и го отмених.

— Трябвало е да започнеш от тук. Брус винаги успява да събере хора. На нас непрекъснато ни се обажда, съобщава ни, че пристига някой писател и че книгата му със сигурност ще ни допадне. Което означава: довлечете си задниците за представянето и си купете книга! Не пропускаме.

— И имаме много книги. До една с автограф на автора и повечето непрочетени — додаде Лий.

— Ходила ли си в книжарницата му? — попита Майра.

— Днес се отбих. Чудесна е.

— Цивилизована работа, истински оазис. Хайде да се видим там на обяд и аз ще те представя на Брус. Ще ти допадне, а не се съмнявам, че той ще остане очарован от теб. Обича всички писатели, но младите и красиви писателки удостоява със специално внимание.

— Женен ли е?

— О, да. Съпругата му, Ноел, обикновено е тук. Голям образ.

— Аз я харесвам — отбеляза Лий почти отбранително, като че ли повечето хора имаха друго отношение.

— С какво друго се занимава тя? — попита Мърсър възможно най-невинно.

— Продава старинни френски мебели в магазина до книжарницата — обясни Майра. — Кой иска още едно питие?

Мърсър и Лий почти не бяха докоснали своите чаши. Майра се отдалечи с тежка стъпка да напълни буркана си. Най-малко три кучета я последваха. Лий запали нова цигара и подкани Мърсър:

— Е, разкажи ми за романа, над който работиш.

Гостенката отпи глътка топло шабли и отговори:

— Наистина нищо не мога да кажа. Имам си правило. Мразя, когато писатели говорят за работата си, а ти?

— Да, струва ми се. Бих искала да обсъдя идеите си, но тя не ме слуша. Предполагам, че ако човек говори за работата си, това ще го мотивира да пише. Аз съм блокирала вече осем години. — Лий се засмя и дръпна набързо от цигарата си. — Но Майра не ми помага. Заради нея почти ме е страх да пиша.

За секунда на Мърсър ѝ дожаля за Лий и едва не предложи доброволно услугите си като читател, но бързо си спомни измъчената проза. Майра се върна с нова четвъртинка бира и подритна едно от кучетата, докато седаше.

— Да не забравим онази с вампирите. Как се казваше?

— Ейми Слейтър — услужливо отбеляза Лий.

— Точно тя. Премести се тук преди повече от пет години със съпруга си и няколко деца. Ударила златна жила с някаква поредица за вампири, призраци и други подобни боклуци, наистина ужасни неща, които се продават като топъл хляб. В най-лошите ми дни — а повярвай ми, издавала съм наистина отвратителни книги, от които се е очаквало да са отвратителни — ще я изпреваря в писането, дори ако едната ми ръка е вързана зад гърба.

— Стига, Майра. Ейми е чудесен човек.

— Все това повтарящ.

— Някой друг? — попита Мърсър.

Засега всички останали писатели бяха посечени и касапницата доставяше огромно удоволствие на Майра, което не беше необичайно, когато писатели се съберат и започнат да говорят един за друг.

Настана тишина. Всяка се отдаде на питието си.

— Има и няколко любители на самиздат — отбеляза Майра. — Пишат книги, публикуват ги онлайн и се наричат писатели. Отпечатват няколко броя и ги раздават в книжарницата, тормозят Брус да ги

сложат до входа и се отбиват през ден да искат процент от продажбите. Страшни досадници. Той има отделна маса за книги самиздат и все се кара с някой такъв автор за разположението. С интернет вече всеки е издаван писател, нали така?

— А, знам — реагира Мърсър. — Докато преподавах, оставяха книги и ръкописи на предната ми веранда, обикновено с дълго писмо, което описва колко прекрасна е творбата им и колко биха се радвали да напиша няколко реда за рекламата.

— Е, разкажи ни за преподаването — тихо каза Лий.

— О, много по-забавно е да си говорим за писатели.

— Аз се сетих за един — обади се Майра. — Казва се Боб, но пише под псевдоним Джей Андрю Коб. Наричаме го Боб Коб. Лежал е шест години във федерален затвор заради някакво корпоративно провинение и се е научил да пише. Горедолу. Издал е четири-пет книги за онова, което познава най-добре — корпоративния шпионаж. Много са забавни. Не е лош писател.

— Мислех, че си е заминал — отбеляза Лий.

— Държи апартамент близо до „Риц“ и край него все се навърта някое момиче, с което се е запознал на плажа. Наближава петдесетте, а момичетата са два пъти по-млади. Но е чаровник и разказва страхотни истории за затвора. Внимавай, когато си на плажа. Боб Коб винаги дебне.

— Ще си го запиша — усмихна се Мърсър.

— За кого друг да поклюкарим? — отпи голяма глътка Майра.

— Засега ми е достатъчно, Майра — възпря я Мърсър. — Няма да ми е лесно да запомня и тези имена.

— Скоро ще се запознаеш с тях. Постоянно се навъртат около книжарницата, а Брус винаги кани някого на питие или на вечеря.

Лий се усмихна и остави чашата си.

— Хайде да го направим тук, Майра. Да дадем вечеря и да поканим всички прекрасни хора, които одумваме вече цял час. Отдавна не сме имали гости, все ходим у Брус и Ноел. Да посрещнем официално Мърсър на острова. Какво ще кажеш?

— Страхотна идея. Прекрасна! Ще поверя храната на Дора, а ние с теб ще почистим къщата. Как ти се струва, Мърсър?

Мърсър вдигна рамене и осъзна, че би било глупаво да възразява. Лий отиде да си налее ново питие и да донесе виното. През следващия

един час планираха партито и спореха кого да поканят. С изключение на Брус и на Ноел всички други евентуални гости имаха някакво бреме от миналото — колкото по-тежко, толкова по-добре. Очертаваше се паметна вечер.

Беше тъмно, когато Мърсър най-сетне успя да се откопчи. Домакините ѝ настояха да остане за вечеря, но когато Лий се изпусна, че в хладилника имат само остатъци от обяда, Мърсър разбра, че е време да си върви. След три чаши вино не беше в състояние да шофира. Поскита из центъра на града и се вля в потока от туристи по главната улица. Намери си все още отворено кафене и уби около час на бара с лате и някакво лъскаво списание, което рекламираше острова и най-вече страхотните му агенти по недвижими имоти. В книжарницата отсреща беше оживено, затова Мърсър накрая се приближи и огледа красиво аранжираната витрина, но не влезе. Запъти се към притихналото пристанище, където седна на една пейка, за да се любува на корабите, които леко се поклащаха върху водата. Ушите ѝ още бучаха от лавината клюки, която я беше засипала преди малко. Тя се засмя тихо, като си представи как Майра и Лий се напиват, бълват дим и все повече се палят за вечерята.

Беше едва втората ѝ нощ на острова, но имаше чувството, че започва да се вписва в обстановката. Питиетата с Майра и Лий сигурно въздействаха така на всеки посетител. Горещото време и соленият въздух подпомагаха осъществяването на прехода. А когато нямаш дом, за който да копнееш, няма как да изпитваш носталгия. Мърсър стотици пъти се беше питала какво точно търси тук. Въпросът продължаваше да се върти в главата ѝ, но и започваше бавно да избледнява.

Връхната точка на прилива беше в три и двайсет и една през нощта и точно тогава костенурката се плъзна по брега и спря сред морската пяна да се огледа. Беше дълга малко повече от метър и тежеше близо сто и шейсет килограма. Беше прекарала в морето вече две години и се завръщаше на същото място, най-много на петдесетина метра от предишното си гнездо. Запълзя бавно — неудобно и неестествено движение за нея. Напредваше с мъка, като се придърпваше с предните си крака и се избутваше по-силно със задните. Почиваше си често-често — да огледа брега, да потърси суша и да се озърне за дебнеща опасност, за хищник или необичайно движение. Ако не забележеше, костенурката продължаваше напред и оставяше характерна следа в пясъка, която съюзниците ѝ скоро щяха да намерят. На трийсетина метра навътре по брега, в подножието на една дюна, тя намери своето място и се зае да изравя излишния пясък с предните си крака. С помощта на задните, които използваше като лопати, костенурката започна да копае основната дупка — обла и плитка яма, дълбока около десетина сантиметра. Докато копаеше, въртеше тялото си, за да изравнява наклона. Беше досадно занимание за едно водно създание и тя често спираше да си почива. Когато приключи с основната дупка, задълба още по-надълбоко, за да оформи ямката за яйцата — беше с формата на сълза. Приключи, почина си още малко, после бавно покри ямката със задната половина на тялото си и се обърна към дюната. Три яйца тупнаха едновременно, всяко обвито със слуз и твърде меко и крехко, за да се счупи, когато падне. Последваха още яйца, по две-три наведнъж. Докато снасяше, костенурката не помръдваше. Изглеждаше като в транс. И в същото време ронеше сълзи, отделяше натрупаната сол.

Мърсър забеляза следите от морето и се усмихна. Предпазливо тръгна по тях, докато не забеляза силуета на костенурката до дюната. От опит знаеше, че всеки шум или притеснение по време на снасянето може да накарат майката да се откаже и да се върне във водата, без да

покрие яйцата си. Мърсър спря и огледа силуета на животното. Сърпът на луната надникна иззад облаците и ѝ помогна да види костенурката.

Трансът ѝ не беше нарушен, тя продължи да снася. Когато в ямката вече имаше стотина яйца, костенурката приключи за вечерта и се зае да ги покрива с пясък. Когато ямката се напълни, тя отгъпка пясъка с предните си крака, запълни основната дупка и замаскира гнездото.

Щом костенурката се раздвижи, Мърсър разбра, че снасянето е приключило и яйцата са в безопасност. Заобиколи отдалече майката и се настани в подножието на друга дюна, скрита в мрака. Видя как костенурката старателно покрива с пясък гнездото си и го разпилява във всички посоки за заблуда на хищниците.

След като се увери, че гнездото е подсигурено, костенурката поде тремавото си пъплене обратно към водата. Повече нямаше да погледне яйцата. Щеше да повтори процеса още един-два пъти през сезона, преди да мигрира обратно в зоната си за хранене на стотици километри от тук. След година-две, а може би три или четири, щеше да се върне на същия бряг и да снася отново.

Пет ноци месечно, от май до края на август, Теса обикаляше тази част от брега и търсеше следи от снасящи яйца костенурки. Внучката ѝ я съпровождаше, изцяло омагьосана от мисията. Намирането на следи винаги беше вълнуващо. А да попаднеш на майка, която снася в момента, беше неописуема тръпка.

Мърсър зачака. Доброволците от „Търтъл Уоч“ щяха да дойдат скоро и да си свършат работата. Теса беше дългогодишен председател на този клуб. Бореше се разпалено за защитата на гнездата и много пъти преследваше почиващите, задето навлизат в защитените участъци. Мърсър помнеше най-малко два случая, когато баба ѝ извика полиция. Законът беше на нейна страна и на страната на костенурките и тя държеше да бъде прилаган.

Нейният силен и къртящ глас вече беше замлъкнал, а брегът никога нямаше да бъде същият. Мърсър се загледа към светлините на корабчетата, които ловяха скариди на хоризонта, и се усмихна при спомена за Теса и нейните костенурки. Вятърът се усили и младата жена скръсти ръце пред гърдите си, за да се предпази от студа.

След шейсетина дни в зависимост от температурата на пясъка костенурчетата щяха да се излюпят. Без помощ от майка си щяха да

разпукат черупките и да се изровят навън благодарение на групово усилие, което щеше да им отнеме дни. В подходящия момент, обикновено нощем или в дъждовна буря, и, да, когато температурата бе по-ниска, щяха да тръгнат. Заедно щяха да се измушат от ямката, да се ориентират за няколко секунди, после бързо-бързо да стигнат до водата и да отплуват. Шансът им не беше голям. Океанът беше същинско минно поле, пълно с толкова много хищници, че само едно бебе костенурче от хиляда щеше да доживее до зрялост.

Две фигури приближаваха към брега. Спряха, когато забелязаха следите, после бавно ги проследиха до гнездото. Когато се увериха, че майката си е тръгнала и яйцата са снесени, те огледаха мястото с фенерчета, очертаха кръг в пясъка край него и забиха колче с жълта лента. Мърсър чуваше тихите им гласове — две жени, — но беше сигурно скрита от погледите им. Щяха да се върнат през деня, за да оградят гнездото с телена ограда и обозначения, както много пъти бяха правили двете с Теса. На връщане двете жени старателно заринаха с пясък следите от костенурката, за да ги скрият.

Много след като си тръгнаха, Мърсър реши да изчака слънцето. Никога не беше прекарвала нощта на брега, затова се настани удобно на пясъка, облегна се на дюната и накрая заспа.

Явно литературното общество на острова се боеше твърде много от Майра Бекуит, за да откаже на нейна покана за вечеря, отправена в последния момент. Никой не искаше да я обиди. Мърсър подозираше и че никой не иска да рискува да пропусне събиране, на което най-вероятно ще бъде обсъждан в свое отсъствие. Тласкани от чувство за самосъхранение и от любопитство, гостите започнаха да пристигат във Викър Хаус късно в неделя следобед за питиета и вечеря в чест на най-новото си попълнение, макар и временно. Беше уикендът на Деня на загиналите воители, началото на лятото. В изпратената по имейл покана пишеше шест следобед, но за писателите този час не означаваше нищо. Никой не ходеше навреме.

Боб Коб пристигна пръв. Веднага притисна Мърсър на задната веранда и започна да я разпитва за работата ѝ. Имаше дълга прошарена коса и бронзовия загар на човек, който прекарва твърде много време на открито. Носеше ярка риза на цветя с разкопчани горни копчета, така че отдолу се показваха прошарените косми на гърдите му. Според Майра слухът беше, че Коб току-що е предал последния си роман и че редакторът му е доволен. Не разкриваше откъде го знае. Коб пиеше домашна бира от буркан и стоеше прекалено близо до Мърсър, докато разговаряха.

Ейми Слейтър, дамата с вампирите, ѝ се притече на помощ и я увери, че е добре дошла на острова. Разказа ѝ за трите си деца и колко се радва, че има възможност да излезе от къщи вечерта. Лий Трейн се присъедини към групичката, но почти не говореше. Майра пристъпваше тежко из къщата, облечена с широка розова рокля с размерите на малка палатка, даваше нареждания на хората от кетъринга, разнасяше питиета и не обръщаше капка внимание на глутницата кучета, завладели къщата.

След това пристигнаха Брус и Ноел и Мърсър най-сетне срещна човека, на когото дължеше краткия си творчески отпуск. Беше облечен с бледожълт костюм от крепон с папийонка, въпреки че в поканата изрично пишеше „крайно небрежно облекло“. Мърсър обаче отдавна

беше установила, че в литературните среди всичко е подходящо. Ноел беше красива със семплата си бяла памучна рокля, тясна и прилепнала към слабото ѝ тяло. Проклети францужойки, помисли си Мърсър, докато отпиваше от своето шабли и се стараяше да участва в общия разговор.

Някои писатели са опитни разказвачи с неизчерпаем запас от истории, остроумни забележки и крилати мисли. Други са затворени и интровертни хора, които се трудят в самотните си светове и общуват с усилие. Мърсър беше някъде по средата. Самотното ѝ детство ѝ беше дало възможност да живее в собствен свят, където се говореше малко, затова тя полагаше старание да бърби и да се смее, да цени шегата.

Появи се Анди Адам и тутакси поиска двойна водка с лед. Майра му я подаде и стрелна Брус с тревожен поглед. Двамата знаеха, че пак е започнал да пие, и се тревожеха. Когато той се представи на Мърсър, тя веднага забеляза малък белег над лявото му око и си спомни склонността му да се бие по баровете. Двамата с Коб бяха приблизително връстници. И двамата бяха разведени, и двамата бяха пияници, които обикаляха плажовете и бяха извадили късмет да се продават добре и да се наслаждават на хубав и лек живот. Скоро застанаха един до друг и заговориха за риболов.

Джей Аркълруд, умисленият поет и фрустрирана литературна знаменитост, пристигна малко след седем, което според Майра беше рано за него. Изпи чаша вино, поздрави Брус, но не се представи на Мърсър. Когато всички се събраха, Майра помоли за тишина и вдигна тост.

— Да прием за новата си приятелка Мърсър Ман, която ще остане тук известно време с надеждата да почерпи вдъхновение от слънцето и морския бряг и да допише проклетия роман, който не може да завърши вече трета година. Наздраве!

— Само три години! — възкликна Лий и всички се засмяха.

— Мърсър — подкани я Майра.

— Благодаря — усмихна се Мърсър. — Много се радвам, че съм тук. Идвам на острова от шестгодишна при баба си Теса Магрудър. Някои от вас сигурно я познават. Най-щастливите дни в живота ми, поне засега, са онези, които прекарах с нея на брега и на острова. Оттогава мина много време и сега се радвам, че се върнах. Приятно ми е, че съм тук тази вечер.

— Добре дошла — вдигна чашата си Боб Коб.

Другите го последваха, извикаха бодро: „Наздраве!“, и заговориха в един глас.

Брус пристъпи по-близо към Мърсър и тихо каза:

— Познавах Теса. Дватамата с Портър загинаха по време на буря.

— Да, преди единайсет години — потвърди Мърсър.

— Много съжалявам — рече Брус малко притеснено.

— Не, всичко е наред. Мина много време.

Майра се намеси:

— Е, аз съм гладна. Вземете си напитките и да вечеряме.

Влязоха в трапезарията. Масата беше тясна и недостатъчно дълга за девет човека, но и двайсет да бяха, Майра пак щеше да успее да ги смести. Столовете бяха различни, но масата беше подредена красиво — редица къси свещи в средата и много цветя. Порцеланът и чашите бяха стари и красиво съчетани. Старинните прибори бяха подредени безупречно. Белите платнени салфетки бяха току-що изгладени и сгънати. Майра държеше лист с разположението на гостите, който явно бяха обсъждали с Лий, и дрезгаво направляваше хората. Мърсър се оказа настанена между Брус и Ноел, а останалите заеха местата си след обичайното мърморене и недоволство. Подеха се най-малкото три различни разговора, докато Дора, която организираше кетъринга, разливаше виното. Въздухът беше топъл, а прозорците — отворени. Стар вентилатор бръмчеше над главите им.

— Така — поде Майра. — Ето какви са правилата. Никой да не говори за собствените си книги и за политика. Сред нас има републиканци.

— Моля! — възкликна Анди. — Кой ги е поканил?

— Аз и ако не ти харесва, можеш веднага да си тръгнеш.

— И кои са? — попита Анди.

— Аз — гордо вдигна ръка Ейми. Явно същото се беше случвало и преди.

— И аз съм републиканец — обади се Коб. — Макар да съм бил в затвора и малтретиран от ФБР, си оставам републиканец.

— Бог да ни е на помощ — промърмори Анди.

— Ето, видяхте ли какво имам предвид — каза Майра. — Никаква политика.

— Ами футбол? — попита Коб.

— И никакъв футбол — усмихна се Майра. — Брус, за какво искаш да говорим?

— За политика и за футбол — отговори той и всички се засмяха.

— Какво се очаква в книжарницата тази седмица?

— Ами в сряда пак ще дойде Серина Роуч. Очаквам да видя всички ви на представянето.

— Днешният брой на „Таймс“ я прави на пух и прах — отбеляза Ейми с известно задоволство. — Четохте ли?

— Че кой чете „Таймс“? — попита Коб. — Ляв парцал.

— Аз бих се радвала „Таймс“ да ме направи на пух и прах — обади се Лий. — Всъщност който и да е вестник. За какво е книгата й?

— Това е четвъртият й роман. Разказва се за млада неомъжена жена от Ню Йорк, която има проблеми с връзките.

— Много оригинално — изломоти Анди. — Нямам търпение да го прочета.

Той пресуши втората си двойна водка и помоли Дора за трето питие.

Майра изгледа намусено Брус, който вдигна рамене, все едно казваше: „Той е голям човек“.

— Гаспачо — оповести Майра и взе лъжицата си. — Залавяйте се.

След броени секунди всички бърбеха едновременно. Водеха се отделни разговори. Коб и Анди говореха тихо за политика. Лий и Джей бяха доближили глави в края на масата и обсъждаха нечий роман. Майра и Ейми любопитстваха за някакъв нов ресторант. Брус тихо каза на Мърсър:

— Много съжалявам, че споменах за смъртта на Теса. Беше много грубо.

— Не, не беше — увери го тя. — Случи се много отдавна.

— Познавах добре Портър. Беше редовен клиент в книжарницата, обичаше криминални истории. Теса се отбиваше веднъж годишно, но не купуваше много книги. Май смътно си спомням, че съм виждал внучката й преди много години.

— Колко време ще останеш? — попита Ноел.

Мърсър беше сигурна, че всичко, което е казала на Майра, вече е стигнало до Брус.

— Няколко месеца. В момента си сменям работата, по-скоро съм без работа. През последните три години преподавах, но се надявам да не го правя повече. А ти? Разкажи ми за магазина си.

— Продавам старинни френски мебели. Магазинът ми е до книжарницата. От Ню Орлиънс съм, но след като се запознах с Брус, се преместих тук. Веднага след Катрина.

Тих и ясен глас, без следа от южняшки акцент. Без следа от нищо. И без брачна халка въпреки многото бижута.

— Това беше през две и пета година — отбеляза Мърсър. — Месец след смъртта на Теса. Помня го ясно.

— Беше ли тук, когато се случи? — попита Брус.

— Не, това беше първото лято от четиринайсет години, което не прекарах тук. Наложих се да си намеря работа, за да си плащам колежа. Работех в родния си град, в Мемфис.

Дора раздигаше купите и наливаше още вино. Анди ставаше все по-шумен.

— Имате ли деца? — попита Мърсър.

Брус и Ноел се усмихнаха и поклатиха глава.

— Така и не ни остана време — отговори тя. — Аз пътувам често, купувам и продавам, предимно във Франция, а Брус е в книжарницата без почивен ден.

— Не я ли придружаваш? — попита Мърсър.

— Не много често. Оженихме се във Франция.

Не беше вярно. Той поднесе лъжата толкова небрежно и с такава лекота — явно отдавна живееше с нея. Мърсър отпи глътка вино и си напомни, че седи до един от най-успелите търговци на крадени редки книги в страната. Докато разговаряха за Южна Франция и за търговията със старинни мебели там, Мърсър се чудеше какво знае Ноел за бизнеса на Брус. Ако наистина беше платил един милион за ръкописите на Фицджералд, тя със сигурност щеше да знае, нали? Той не беше магнат с интереси по цял свят, който може всякак да мести и крие пари. Беше търговец от малко градче, който на практика живееше в книжарницата си. Не би могъл да скрие толкова много пари от нея, нали? Ноел със сигурност знаеше.

Брус изказа възхищението си от „Октомврийски дъжд“ и се поинтересува за причината първата писателска обиколка на Мърсър да завърши тъй внезапно. Майра чу въпроса му, настоя за тишина и

помоли Мърсър да разкаже историята. Докато Дора поднасяше печена риба помпано, разговорът се завъртя около темата за писателските турнета и всеки имаше какво да разкаже. Лий, Джей и Коб признаха, че и те са изгубили час-два по разни книжарници, без да продадат нито една книга. Анди беше събрал скромна публика за първата си книга, но — което не учуди никого — веднъж се напил и го изритали от книжарницата, защото оскърбил клиенти, които не искали да си купят произведението му. Дори Ейми, авторката на бестселъри, беше преживяла трудни моменти, преди да открие вампирите.

По време на вечерята Анди мина на вода с лед и цялата маса видимо си отдъхна.

Коб разпалено разказваше някаква затворническа история за осемнайсетгодишно хлапе, сексуално малтретирано от съкилийника си, истински насилник. Години по-късно, след като и двамата са освободени под гаранция, хлапето издирва някогашния си съкилийник и го намира да си живурка кротко някъде в предградията, забравил миналото. Настава време за отплата.

Беше дълга и интересна история, а когато Коб приключи, Анди се обади:

— Ама че мошеник. Чиста измислица е, нали? Това е следващият ти роман.

— Не, кълна се, истина е.

— Глупости. Не го правиш за пръв път — сервираш ни някоя дълга история, за да видиш как ще реагираме, а после я превръщаш в роман.

— Е, мина ми през ума. Какво смятате, ще се продава ли?

— На мен ми харесва — каза Брус. — Обаче внимавай със сцените на насилие в затвора. Според мен малко ги пресилваш.

— Говориш като агента ми — измърмори Коб и извади химикалка от джоба на ризата си, като че ли се канеше да започне да си води бележки. — Нещо друго? Мърсър, ти какво мислиш?

— Имам ли право на глас?

— Разбира се, защо не? Гласът ти има толкова тежест, колкото и на всички останали драскачи тук.

— Може да използвам сюжета — отбеляза Анди и всички се засмяха.

— Със сигурност имаш нужда от хубав сюжет. Спази ли крайния си срок?

— Да, изпратих текста и вече ми го върнаха. Проблеми с композицията.

— Също като предишната ти книга, но въпреки това я издадох.

— И добре направиха. Чудно се харчи, едва могат да печатат.

— Стига, момчета — намеси се Майра. — Нарушавате първото правило: не говорим за собствените си книги.

— Това може да продължи цяла нощ — прошепна Брус на Мърсър достатъчно силно, за да го чуят и останалите.

На нея ѝ допадаха закачките, на всички им допадаха. За пръв път беше сред писатели, които се заяждат с такава охота, но в духа на шегата.

С поруменели от виното страни Ейми каза:

— Ами ако хлапето от затвора всъщност е вампир?

Масата избухна в още по-силен смях.

Коб бързо изстреля в отговор:

— Ей, не се бях сетил за това. Може да започнем нова поредица за вампири в затвора. Харесва ми. Някой иска ли да ми стане съавтор?

— Ще звънна на агента си да се свърже с твоя и ще измислим нещо — заяви Ейми.

— Нищо чудно, че книгите преживяват упадък — обади се Лий точно навреме.

Когато смехът утихна, Коб каза:

— Поредната жертва на литературната мафия.

Масата се поумълча за няколко минути, докато всички вечеряха. После Коб се захили и попита:

— Проблеми с композицията? Ама какво изобщо означава това?

— Означава, че сюжетът е кофти, ето какво. Честно казано, и бездруго не ми допада особено.

— Винаги можеш да издадеш книгата сам. Брус ще я сложи на онази сгъваема масичка в дъното, където си държи глупостите.

— Моля ви се, масичката е пълна — обади се Брус.

Майра смени темата:

— Е, Мърсър, тук си вече няколко дни. Може ли да попитаме как върви писането?

— Неприятен въпрос — отговори Мърсър с усмивка.

— Опитваш се да завършиш книга или започваш нова?

— Не съм сигурна — отговори тя. — Сигурно ще се откажа от сегашната и ще започна нова. Още не съм решила.

— Е, ако ти трябва съвет за която и да е страна от писателската или издателската дейност, за любовта и връзките, за храна, вино, пътувания, политика, въобще за всичко под слънцето, знай, че си попаднала на правилното място. Имаме специалисти по всичко.

— Забелязах.

В полунощ Мърсър седеше на най-долното стъпало, заровила босите си стъпала в пясъка, и се вслушваше в прибоя. Никога нямаше да ѝ омръзнат бученето на океана, тихият плисък на вълните или ревящият тътен на бурята. Тази нощ нямаше вятър, беше моментът на най-слабия прилив. Самотна фигура крачеше в далечината на юг, съвсем близо до водата.

Мърсър още беше развеселена от вечерята и се опитваше да си припомни случилото се. Колкото повече мислеше, толкова по-невероятно ѝ се струваше всичко. Стая, пълна с писатели, всеки със своята неувереност, своето его и своята завист. Виното се лееше, а не се разрази никакъв спор, не се чу дори една остра дума. Популярните автори — Ейми, Коб и Анди — мечтаеха да се харесат на критиката, а по-литературно настроените — Лий, Джей и Мърсър — мечтаеха за по-сериозни приходи от продажбите. Майра не се интересуваше нито от едното, нито от другото. Брус и Ноел се радваха да са във вихъра на събитията и да насърчават всички.

Мърсър не беше сигурна какво да мисли за Брус. Първото ѝ впечатление беше доста добро, но не се съмняваше, че всички харесват Брус заради красивата му външност и непринуденото поведение. Поне в началото. Той говореше доста, но не прекалено и не се притесняваше да отстъпи водещата роля на Майра. В крайна сметка тя беше домакиня на партито и очевидно добре изпълняваше ролята си. Брус се чувстваше напълно в свои води сред тези хора и с удоволствие слушаше техните разкази, шеги, дребни заяждания и обиди. Мърсър остана с впечатлението, че е готов на всичко, за да подпомогне кариерата им. Те на свой ред се държаха почтително с него.

Брус твърдеше, че харесва двете книги на Мърсър, особено романа ѝ, и двамата си поговориха достатъчно, за да може той да успокои съмненията ѝ относно това дали наистина я е чел. Брус обясни, че е прочел романа веднага след излизането му, докато я е очаквал за представяне в „Бей Букс“. Беше преди седем години, но той ясно си спомняше. Сигурно го беше разлистил преди вечерята, но

Мърсър въпреки това се впечатли. Той я покани да се отбие в книжарницата и да подпише двете книги в сбирката му. Освен това беше чел и разказите ѝ. И най-важното, искаше да прочете още нещо — може би следващ роман или още разкази.

Мърсър — някога многообещаваща писателка, която преживяваше безкраен период на творческа суша и беше скована от страх, че с кариерата ѝ е свършено — почерпи утеха от факта, че опитен читател се изказва благосклонно за книгите ѝ и иска да прочете и други нейни творби. През последните няколко години единствено агентът и редакторът ѝ я бяха насърчавали така.

Брус несъмнено беше чаровник, но не правеше и не казваше нищо неуместно. Не че тя беше очаквала друго. Прелестната му съпруга седеше до тях. Що се отнася до изневерите, ако слуховете бяха верни, Мърсър подозираше, че Брус Кейбъл знае как да се справя с дамите.

Няколко пъти по време на вечерята тя погледна към Коб и Ейми, дори към Майра и се запита дали те имат представа за неговата тъмна страна. Привидно той управляваше една от най-успешните книжарници в страната, а в същото време търгуваше с крадена стока под дълбоко прикритие. Бизнесът му беше успешен и му носеше много пари. Той водеше прекрасен живот, имаше красива съпруга или партньорка, добро име и стара къща в прекрасен град. Наистина ли би рискувал да влезе в затвора за търговия с откраднати ръкописи?

Подозираше ли, че професионален екип по сигурността е по петите му? Че е разследван от ФБР? Имаше ли някакво опасение, че след броени месеци, току-виж, се оказал зад решетките за много години?

Не, не ѝ се струваше възможно.

А дали подозираше Мърсър? Не, едва ли. Което пораждаше очевидния въпрос за следващия ѝ ход. Стъпка по стъпка, неведнъж я беше съветвала Илейн. Нека той да дойде при теб, сам да влезе в живота ти.

Звучеше лесно, нали?

В понеделник, Деня на загиналите воители, Мърсър спа до късно и пропусна поредния изгрев. Наля си кафе и отиде на брега, където заради празника беше по-оживено, но въпреки това не беше претъпкано. След дълга разходка се върна във вилата, сипа си още кафе и се настани на малка маса с лице към океана. Отвори лаптопа си, вторачи се в празния екран и успя да напише:

„Първа глава“.

Писателите обикновено се делят на две групи: едните старателно планират сюжета и знаят края още преди да започнат да пишат, а другите не го правят, защото са привърженици на теорията, че след като създадеш един образ, той сам ще направи нещо интересно. Старият ѝ роман, който я измъчваше от години, попадеше във втората категория. За пет години не се беше случило нищо интересно и на нея ѝ беше дошло до гуша от героите. Реши да го зареже, да се откаже. Нахвърли най-общ план на първа глава на новия си роман и мина на втора глава.

До обед беше написала резюмета на съдържанието на първите пет глави и беше изтощена.

Движението по главната улица беше слабо, а тротоарите бяха пълни с туристи, пристигнали в града за празника. Мърсър паркира в една пряка и отиде пеша до книжарницата. Успя да остане незабелязана от Брус и се качи в кафенето на горния етаж, където хапна сандвич и прегледа „Таймс“. Той мина покрай нея да си вземе еспreso и се учуди, че я вижда.

— Имаш ли време да подпишеш книгите?

— Затова съм дошла.

Тя го последва долу, до стаята с първите издания, където той затвори вратата зад тях. Два големи прозореца бяха отворени към първия етаж и недалече от двамата клиенти разглеждаха книги по рафтовете. В средата имаше стара маса, отрупана с документи и папки.

— Това кабинетът ти ли е? — попита Мърсър.

— Един от кабинетите. Когато няма много хора, се промъквам тук да поработя.

— А кога няма много хора?

— Книжарница е: днес е натоварено, но утре ще бъде празно.

Той отвори шкафа и извади две книги с твърди корици на „Октомврийски дъжд“. Подаде ѝ химикалка.

— Отдавна не съм подписвала такава книга — призна тя.

Брус разгърна първата книга на титулната страница и Мърсър написа името си, после направи същото и с втората книга. Брус остави едната книга на масата, а другата върна на мястото ѝ на рафта. Първите издания бяха подредени азбучно по фамилия на автора.

— Какви са тези книги? — попита Мърсър и махна с ръка към стената от книги.

— Всички са първи издания на писатели, давали автографи в книжарницата. Всяка година организираме поне сто премиери, затова за двайсет години се е оформила солидна сбирка. Проверих и установих, че в очакване на пристигането ти преди години съм поръчал сто и двайсет книги.

— Сто и двайсет ли? Толкова много?

— Имам Клуб на първите издания с около стотина мои клиенти, които купуват всяка книга с автограф. Доста е успешен, между другото. Ако гарантирам сто продадени книги, издателите и писателите охотно ни включват в маршрута си.

— На всички представения ли идват тези хора?

— Де да беше така. Обикновено идват около половината, което си е добра публика. Трийсет процента живеят извън града и получават книгите си по пощата.

— Какво се случи, когато прекратих обиколката?

— Върнах книгите.

— Много съжалявам.

— Част от работата е.

Мърсър тръгна покрай стената, оглеждайки рафтовете с книги, някои от които ѝ бяха познати. Имаше само по един екземпляр. Къде бяха другите? Брус беше върнал на мястото и нейната книга, а втората беше оставил на масата. Къде ги държеше?

— Сред тези има ли ценни? — попита Мърсър.

— Всъщност, не. Сбирката е впечатляваща и означава много за мен, защото съм привързан към всяка книга, но стойността им не е голяма.

— Защо?

— Първите издания имат прекалено голям тираж. Твоят роман излезе в пет хиляди — не е много, но за да бъде една книга ценна, трябва да е рядка. Понякога все пак вадя късмет. — Брус се пресегна нависоко, смъкна една книга и ѝ я подаде. — Помниш ли „Пияни във Фили“? Шедьовърът на Джей Пи Уолтхол?

— Разбира се.

— Спечели Националната литературна награда на САЩ и „Пулицър“ през хиляда деветстотин деветдесет и девета година.

— Четох я в колежа.

— Попадна ми сигнална бройка. Прочетох я, разбрах, че има потенциал, и поръчах няколко кашона, но преди писателят да каже, че няма да прави обиколка. Издателят нямаше пари, пък и поначало не беше особено съобразителен, затова пусна първи тираж от шест хиляди броя. Не беше зле за първи роман, но изобщо не беше достатъчно. Е, печатането прекъсна, когато профсъюзът вдигна стачка. Само хиляда и двеста броя от книгата успяха да излязат от

печатницата, преди да спрат работа. Извадих късмет, че моите бройки пристигнаха. Първите критики бяха безумно добри, а вторият тираж — в различна печатница — беше дващест хиляди. Третият тираж — двойно по-голям, и така нататък. Накрая се продадох един милион екземпляра от книгата с твърди корици.

Мърсър отвори книгата и видя думите „Първо издание“.

— И колко струва това? — попита тя.

— Продадох две книги за пет хиляди долара. Вече искам осем. Имам още дващестина бройки някъде в сутерена.

Мърсър запомни информацията, но не каза нищо. Върна му книгата и се приближи към друга стена, и тя цялата в книги.

— Повечето автори тук — но не всички — са давали автографи в книжарницата ми.

Мърсър извади „Правилата на дома“ на Джон Ървинг и каза:

— Допускам, че на пазара има много от тези.

— Това е Джон Ървинг. Този роман излезе седем години след „Светът според Гарп“, затова първият тираж беше огромен. Имам и един екземпляр от „Гарп“, но не е за продан.

Мърсър върна книгата на мястото ѝ и бързо огледа другите до нея. „Светът според Гарп“ липсваше. Предположи, че и тази книга е „някъде в сутерена“, но не каза нищо. Искаше ѝ се да го попита за най-редките му издания, но реши да изгуби интерес.

— Приятно ли прекара на вечерята снощи? — попита той.

Тя се засмя и се дръпна назад.

— О, да. Никога не съм вечеряла с толкова много писатели. Ние предпочитаме уединението, нали знаеш?

— Да, знам. В твоя чест всички се държаха прилично. Повярвай ми, невинаги са толкова цивилизовани.

— И защо?

— Такъв е нравът на породата. Като смесиш крехко его, алкохол и малко политика, нещата обикновено загрубят.

— Нямам търпение. Кога е следващото парти?

— С тях никога не се знае. Ноел спомена вечеря след две седмици. Много ѝ беше приятно в твоята компания.

— На мен също в нейната. Ноел е прелестна.

— Много е забавна и е много добра в работата си. Отбий се в магазина ѝ да разгледаш.

— Ще се отбия, но не си падам по луксозни вещи.

Брус се засмя.

— О, внимавай. Тя много се гордее със стоката си.

— Утре сутрин ще се видя на кафе със Серина Роуч преди представянето на книгата ѝ. Познаваш ли я?

— Разбира се, идвала е тук два пъти. Доста напрегната жена, но приятна. Прави турнетата си със своя приятел и с рекламната си агентка.

— Цял антураж?

— Да, струва ми се. Не е необичайно. Борила се е с наркотиците и ми изглежда някак крехка. Животът на път напъва много писатели и те имат нужда от сигурност.

— Не може да пътува сама, така ли?

Брус се засмя и видимо се поколеба дали да сподели клюката.

— Мога да ти разкажа много истории. Някои са тъжни, други са смешни, всички до една са колоритни. Но да го оставим за друг път, може би след дълга вечеря.

— Приятелят ѝ същият ли е? Питам, защото чета най-новия ѝ роман. Главната героиня се бори с мъжете и с наркотиците. Авторката явно познава материята.

— Не знам, последните два пъти е с един и същ приятел.

— Клетото момиче, критиците здравата я дерат.

— Да, а тя не го приема никак добре. Рекламната ѝ агентка ми се обади днес сутринта, за да се увери, че няма да я каня на вечеря след представянето. Искат да я държат далече от бутилката вино.

— А турнето едва започва, нали?

— Ние сме третата книжарница. Току-виж, станала някоя издънка. Е, винаги може да го прекрати като теб.

— Силно го препоръчвам.

Служителка надникна през прозореца и каза:

— Извинете, че ви прекъсвам, но Скот Гъроу е на телефона.

— Трябва да се обадя — извини се Брус.

— До утре — каза Мърсър и се запъти към вратата.

— Благодаря, че подписа книгите.

— Ще подпиша всички свои книги, които купиш.

Три дни по-късно Мърсър изчака да се спусне здрач и отиде да се разходи по плажа. Събу сандалите си и ги прибра в малка чанта, която метна през рамо. Закрачи на юг съвсем близо до водата. Приливът едва започваше, брегът беше широк и пуст — имаше само по някоя и друга двойка с куче. Двайсет минути по-късно Мърсър подмина редица високи жилищни сгради и се запъти към „Риц Карлтън“ в съседство. На дъсчената пътека изплакна стъпалата си, обу сандалите, мина покрай празния басейн и влезе вътре, където завари Илейн да я чака в елегантния бар.

Теса много обичаше този бар. Два-три пъти всяко лято двете с Мърсър се издокарваха и отиваха с колата в „Риц“ — първо на питие, а после и на вечеря в известния ресторант на хотела. Теса винаги започваше с мартини, само едно, а преди да навърши петнайсет, Мърсър пиеше диетична сода. Когато стана на петнайсет обаче, пристигна с фалшива лична карта и през онова лято двете пиеха мартини заедно.

По случайност Илейн седеше на любимата им маса и когато Мърсър се настани при нея, я връхлетяха спомени за баба й. Нищо не се беше променило. Някакъв мъж на пианото пееше тихо отзад.

— Пристигнах днес следобед и реших, че сигурно ще се зарадваш на една хубава вечеря — каза Илейн.

— Идвала съм тук много пъти — каза Мърсър, озърна се и попи познатия мирис на солен въздух и дъбова ламперия. — Баба ми обожаваше това място. Не е за хора с ограничени средства, но тя се отпускаше от време на време.

— Значи Теса не е имала пари?

— Не. Водеше скромен живот, но беше и пестелива. Да говорим за друго.

Дойде сервитьор и двете поръчаха напитките си.

— Бих казала, че седмицата ти е била доста полезна.

Бяха установили практиката Мърсър всяка вечер да изпраща имейл, в който обобщаваше важни за разследването факти.

— Не съм сигурна, че знам повече, отколкото при пристигането си, но установих контакт с врага.

— И?

— Той е очарователен, както се твърди, и много начетен. Държи хубавите книги в сутерена, но не спомена за трезор. Останах с впечатлението, че там долу има сериозен брой книги. Съпругата му е в града и той с нищо не показва, че проявява интерес към мен по друг начин освен като към писателка.

— Разкажи ми за вечерята у Майра и Лий.

— Иска ми се да имаше скрита камера — усмихна се Мърсър.

ПЕТА ГЛАВА

ПОСРЕДНИКЪТ

1

Повече от шейсет години книжарница „Олд Бостън“ заемаше все същата къща на Уест Стрийт в карето Ледър Блокс в центъра на града. Беше основана от Лойд Стайн, известен антиквар, а след смъртта му през 1990 г. бизнеса пое синът му Оскар. Оскар бе отраснал в книжарницата и обичаше работата, но с течение на времето професията започна да го отегчава. Заради интернет и общия упадък на всичко, свързано с книгите, той все по-трудно реализираше прилична печалба. Баща му се задоволяваше с търговията със стари книги и с надеждата понякога да прави голям удар с някое рядко издание, но Оскар започваше да губи търпение. На петдесет и осем години той кротко търсеше друг изход.

В четири часа в четвъртък следобед Дени влезе в книжарницата за трети пореден ден и небрежно огледа рафтовете и купчините стари книги. Когато служителката — възрастна жена, която работеше тук от десетилетия — напусна мястото си и слезе долу, Дени избра старо издание с меки корици на „Великият Гетсби“ и го отнесе на касата. Оскар се усмихна и попита:

— Намерихте ли, каквото търсите?

— Това ще свърши работа — отговори Дени.

Оскар взе книгата, отвори я и събщи:

— Четири долара и трийсет цента.

Дени остави парите върху плота и заяви:

— Всъщност търся оригинала.

Оскар взе банкнотата и попита:

— Имате предвид първото издание ли? На „Гетсби“?

— Не. Оригиналният ръкопис.

Оскар се засмя. Ама че глупак!

— Опасявам се, че не мога да ви помогна, господине.

— О, мисля, че можете.

Оскар застина и се вторачи в очите на мъжа. Посрещна го студен и суров поглед. Суров и пресметлив поглед. Оскар преглътна и попита:

— Кой сте вие?

— Никога няма да узнаете.

Оскар отмести поглед и прибра банкнотата в касата. Забеляза, че ръцете му треперят. Извади няколко монети и ги остави върху плота.

— Седемдесет цента — успя да смотоледи той. — Бяхте тук и вчера, нали?

— И завчера.

Оскар се озърна. Бяха сами. Той стрелна поглед към малката охранителна камера високо горе, насочена към касата. Дени тихо каза:

— Не се притеснявайте за камерата. Снощи я обезвредих. Другата в кабинета ви също не работи.

Оскар поемаше големи глътки въздух, раменете му увиснаха. След като месеци наред живееше в страх, сън не го хващаше и все се озърташе през рамо, страшният момент най-накрая беше настъпил.

— Ченге ли си? — попита той с тих треперещ глас.

— Не. Напоследък гледам да избягвам ченгетата също като теб.

— Какво искаш?

— Ръкописите. Всичките пет.

— Не знам за какво говориш.

— Дали не можеш малко по-добре? Надявах се на нещо по-оригинално.

— Разкарай се от тук — изсъска Оскар и се постара да звучи заплашително.

— Тръгвам си. Ще се върна в шест, когато затваряш. Ще заключиш вратата и двамата с теб ще се оттеглим в кабинета ти да си поговорим. Най-сериозно те съветвам да влезеш в играта. Няма къде да избягаш, няма кой да ти помогне. Наблюдаваме те.

Дени прибра монетите и книгата и излезе.

Час по-късно адвокат на име Рон Джазик влезе в асансьора на федералния съд в Трентън, Ню Джърси, и натисна копчето за приземния етаж. В последния момент някакъв непознат се промъкна между затварящите се врати и натисна копчето за третия етаж. Щом вратите се затвориха и двамата останаха сами, непознатият попита:

— Ти представляваш Джери Стийнгардън, нали? Като служебен защитник?

Джазик се подсмихна и отговори с въпрос:

— Ти пък кой си, по дяволите?

Непознатият светкавично удари Джазик през лицето и събори очилата му. Сграбчи гърлото му в желязна хватка и блъсна главата му в задната стена на кабината.

— Да не си посмял да ми говориш така. Предай съобщение на клиента си. Една грешна думичка пред ФБР, и ще пострадат хора. Знаем къде живее майка му, знаем къде живее и твоята майка.

Джазик се изцъккли и изпусна куфарчето си. Вкопчи се в ръката на непознатия, но задушавашката хватка се стегна още повече. Джазик беше почти шейсетгодишен и в лоша физическа форма. Мъжът с желязната ръка беше най-малко двайсет години по-млад от него и в този момент му се стори невероятно силен.

— Ясно ли е? Разбра ли? — изръмжа нападателят.

Асансьорът спря на третия етаж, вратата се отвори, непознатият пусна гърлото на Джазик и го бутна в ъгъла, където той се свлече на колене. Мъжът го подмина и излезе, все едно нищо не се е случило. Никой не чакаше да се качи. Джазик бързо се изправи, намери очилата си, вдигна куфарчето и обмисли вариантите си за действие. Челюстта го болеше, ушите му бучаха и първата му мисъл беше да се обади в полицията и да съобщи за нападението. Във фоайето имаше федерални шерифи — можеше да изчака заедно с тях да се появи нападателят му. Докато слизаше обаче, реши, че май ще бъде най-добре да не реагира прекомерно. На приземния етаж дишането му вече се бе

нормализирало. Намери тоалетните, наплица лицето си с вода и се огледа. Дясната половина на лицето му беше зачервена, но не подута.

Физическото усещане от нападението бе мъчително. Заболя го много. Усети нещо топло в устата си и изплю кръв в мивката.

Не беше говорил с Джери Стийнгардън повече от месец. Почти нямаше какво да обсъждат. Срещите им винаги бяха кратки, защото Джери не казваше нищо. Непознатият, който го беше пребил и заплашил, нямаше почти никакви основания за тревога.

Няколко минути преди шест Дени се върна в книжарницата и завари Оскар да го чака притеснено на касата. Служителката си беше тръгнала, клиенти нямаше. Дени мълчаливо обърна табелката „Затворено“, заключи вратата и угаси осветлението.

Двамата се качиха до тесния и претъпкан кабинет, където Оскар предпочиташе да прекарва дните си, докато някой друг се грижи за клиентите. Седна зад бюрото и посочи единствения стол, който не беше затрупан със списания.

Дени седна и започна:

— Да не губим време, Оскар. Знам, че си купил ръкописите за половин милион долара. Превел си парите в банкова сметка на Бахамите. От там са били прехвърлени в сметка в Панама, където ги намерих. Разбира се, без процента за нашия посредник.

— Значи ти си крадецът? — попита спокойно Оскар.

Няколко хапчета бяха успокоили нервите му.

— Не твърдя подобно нещо.

— А откъде да съм сигурен, че не си ченге и не носиш подслушвателно устройство? — попита Оскар.

— Искаш да ме обискираш ли? Ами давай. Откъде едно ченге ще знае цената? Откъде ченге ще знае подробности за паричните преводи?

— ФБР могат да проследят всичко.

— Ако знаеха, каквото знам аз, щяха просто да те приберат, Оскар. Успокой се, няма да бъдеш арестуван. Аз също. Нали разбираш — нито ти, нито аз можем да отидем при ченгетата. И двамата сме адски виновни и ни чака дълъг престой в кафеза. Само че няма да стане.

Оскар искаше да му повярва и при чутото изпита известно облекчение. Трябваше да се преодолеят обаче някои непосредствени трудности. Той пое дълбоко дъх и обясни:

— Не са у мен.

— Къде са тогава?

— Защо ги продаде?

Дени праметна крак връз крак и се облегна на стария стол.

— Уплаших се. ФБР прибра двама от приятелите ми ден след обира. Налагаше се да скрия съкровището и да напусна страната. Изчаках месец, после още един. Когато нещата се поуталожиха, се върнах и се срещнах с дилър в Сан Франциско. Каза, че познава евентуален купувач — руснак, който щял да плати десет милиона. Излъга. Отишъл право във ФБР. Имахме уговорена среща и аз трябваше да нося ръкописа като доказателство, но ФБР ме чакаха.

— Как разбра?

— Защото подслушвахме телефоните му, преди да влезем. Много ни бива, Оскар. Много сме търпеливи, много професионални. Размина ни се на косъм, затова отново напуснахме страната, докато положението се успокои. Знаех, че ФБР разполагат с точно мое описание, затова останах извън САЩ.

— И моите телефони ли подслушвате?

Дени кимна и се усмихна.

— Стационарните. Не можахме да хакнем мобилния.

— Как ме намерихте?

— Отидох в Джорджтаун и се свързах със стария ти приятел Джоуел Рибикоф. Твоят посредник. Нямах му доверие — на никого не можеш да имаш доверие в този бизнес, — но тогава отчаяно исках да се отърва от ръкописите.

— Двамата с теб не биваше да се срещаме.

— Да, такъв беше планът. Ти изпращаш парите, аз доставям стоката, после отново изчезвам. Но ето че се върнах.

Оскар изпука кокалчетата си и се помъчи да запази спокойствие.

— А Рибикоф? Къде е той сега?

— Няма го. Умря от ужасна смърт, Оскар, беше кошмар. Но преди да умре, ми даде, каквото исках. Теб.

— Ръкописите не са у мен.

— Добре. Какво направи с тях?

— Продадох ги. Шитнах ги възможно най-бързо.

— Къде са, Оскар? Ще ги намеря, а следата вече е кървава.

— Не знам къде са, кълна ти се.

— Тогава кой знае?

— Виж, трябва ми време да помисля. Твърдиш, че си търпелив, затова ми дай време.

— Хубаво. Ще се върна след два̀сет и четири часа. И да не направиш някоя глупост — например да се опиташ да избягаш. Няма къде да се скриеш и ще пострадаш, ако го направиш. Ние сме професионалисти, Оскар, а ти си пълен лаик.

— Няма да избягам.

— Два̀сет и четири часа. После се връщам за името на човека. Даваш ми го, парите остават при теб и продължаваш да си живееш живота. Повече няма да чуеш за мен. Обещавам.

Дени се изправи и излезе от офиса. Оскар се вторачи във вратата и се заслуша в отдалечаващите се стъпки надолу по стълбите. Чу вратата да се отваря, чу как дрънна звънчето и после тихото затваряне.

Оскар скри лице с ръце и се помъчи да не ревне.

Дени седеше в бара на хотела и ядеше пица, когато звънна мобилният му. Беше почти девет вечерта, обаждането беше закъсняло.

— Казвай — нареди той и се озърна.

Заведението беше почти празно.

— Мисията е изпълнена — докладва Рукър. — Спипах Джазик в асансьора, наложи се да го поотупам. Много се забавлявах. Предадох му съобщението и всичко мина добре. Петрочели беше по-голям проблем, защото работи до късно. Преди около час го сгасих на паркинга пред офиса му. Изкарах му ангелите. Дребен ревльо. Отначало отричаше, че представлява Марк Дрискол, но бързо се огъна. Не се наложи да го удрям, ама бях на крачка.

— Без свидетели?

— Никакви. Измъкнах се чисто и в двата случая.

— Добра работа. Къде си сега?

— Карам. Трябва да пристигна след пет часа.

— Побързай. Утре ще бъде забавно.

Рукър влезе в книжарницата пет минути преди шест и се престори, че разглежда. Нямаше други клиенти. Оскар се правеше на зает на касата, но държеше новодошлия под око. В шест часа той заяви:

— Извинете, господине, но затваряме.

В този момент влезе Дени, затвори вратата зад себе си и обърна табелката на „Затворено“. Погледна Оскар, посочи Рукър и поясни:

— Той е с мен. Има ли някой тук?

— Не, всички си отидоха.

— Хубаво. Ние ще поостанем — ухили се Дени и пристъпи към Оскар.

Рукър се присъедини към него: и двамата бяха достатъчно близо, за да го ударят. Впериха поглед в него, без да помръдват.

— Е, Оскар, имаше време за размисъл — каза Дени. — Какво реши?

— Трябва да ми обещаете, че няма да разкривате самоличността ми.

— Нищо не трябва да ти обещавам — озъби му се Дени. — Но както вече ти казах, никой няма да разбере. Какво ще спечеля, ако разкрия, че си замесен? Искам ръкописите, Оскар, нищо друго. Каж ми на кого ги продаде и повече няма да ме видиш. Излъжеш ли ме обаче, бъди сигурен, че ще се върна.

Оскар беше сигурен. Вярваше му. В този ужасен миг единственото му желание беше да се отърве от този тип. Той затвори очи и каза:

— Продадох ги на търговец на име Брус Кейбъл. Има хубава книжарница на остров Камино във Флорида.

Дени се усмихна и попита:

— Колко плати?

— Един милион.

— Добра работа, Оскар. Нелоша сделка.

— Сега ще си тръгнете ли, моля?

Дени и Рукър го гледаха злобно, без да трепват. Десет дълги секунди Оскар мислеше, че ще умре. Сърцето му думкаше неистово, докато се опитваше да диша.

После двамата излязоха без нито дума повече.

ШЕСТА ГЛАВА ИЗМИСЛИЦАТА

Да влезеш в магазин „Прованс на Ноел“ беше като да се озовеш в някой от нейните прекрасни лъскави албуми. Предното помещение беше пълно с рустикални мебели, бюфети, тоалетки, скринове и кресла, подредени красиво върху стари каменни плочи. Страничните масички бяха отрупани с порцеланови кани, саксии и кошници. Гипсовите стени бяха в прасковен цвят, украсени с аплици, матови огледала и мрачни портрети в рамки на отдавна забравени барони и техните семейства. Ароматни свещи излъчваха плътното ухание на ванилия. От гредите на таваните висяха полилеи. Оперна музика звучеше тихо от невидими тонколони. В страничното помещение Мърсър се полюбува на тясната маса за винени дегустации, подредена като за вечеря с чинии и купи в слънчевожълто и масленозелено — основни тонове на рустикалните провансалски съдове. Покрай стената близо до витрината имаше писалище — красиво и ръчно боядисано, което се очакваше да събуди копнеж у Мърсър. Според Илейн писалището се продаваше за три хиляди долара и беше идеално за тяхната цел.

Мърсър беше проучила и четирите книги на Ноел и с лекота разпознаваше мебелите и предметите. Тъкмо се любуваше на писалището, когато Ноел влезе и възкликна:

— Здравей, Мърсър. Каква приятна изненада!

Поздрави я по обичайния френски маниер — с целувка по двете бузи.

— Това място е разкошно — отбеляза Мърсър почти благоговейно.

— Добре дошла в Прованс. Какво те води насам?

— А, нищо конкретно. Просто разглеждам. Много ми харесва това бюро — докосна тя писалището.

В книгите на Ноел пишеше най-малко за три подобни.

— Намерих го на един селски пазар в Боню, близо до Авиньон. Трябва да си го купиш. Идеално е за твоята работа.

— Първо трябва да продам малко книги.

— Ела, ще те разведе.

Ноел хвана Мърсър за ръка и я поведе от стая в стая, до една пълни с впечатляващи мебели. Качиха се по елегантно стълбище с бели каменни стъпала и парапет от ковано желязо на втория етаж, където Ноел скромно ѝ показа още скринове, легла и ракли. Всяка вещь имаше своя история. А Ноел говореше с толкова обич за колекцията си, че изглеждаше изпълнена с нежелание да се раздели с каквото и да било. Мърсър забеляза, че нито един предмет на втория етаж няма етикетче с цена.

В задната част на магазина имаше малък кабинет, а до вратата му се мъдреше масичка за дегустация на вино с вдигащ се капак. Докато Ноел ѝ я описваше, Мърсър се запита дали всички френски масички са предназначени за винени дегустации.

— Хайде да прием чай — покани я собственичката и ѝ посочи стол до масата.

Мърсър седна. Ноел се зае да топли вода на малка печка до мраморната мивка.

— Направо се влюбих в писалището — призна Мърсър. — Но се страхувам да попитам колко струва.

Ноел се усмихна и отговори:

— За теб цената ще бъде специална, скъпа. За всички останали е три хиляди долара, но на теб ще го продам за половината.

— Въпреки това ще ми е трудно. Нека си помисля.

— Къде пишеш в момента?

— На малка маса за закуска в кухнята с изглед към океана, но не се получава. Не съм сигурна дали заради масичката или заради океана, но думите просто не идват.

— За какво е книгата?

— Не съм сигурна. Опитвам се да започна нов роман, но не върви добре.

— Дочетох „Октомврийски дъжд“ и го намирам за превъзходен.

— Много си мила.

Мърсър беше трогната. Откакто беше пристигнала на острова, се беше запознала с трима души, които се изказаха хвалебствено за дебютния ѝ роман, и това ѝ подежда по-насърчаващо от всичко друго през последните пет години.

Ноел подреди порцеланов чаен сервиз на масата и сръчно наля чая в две еднакви чаши. И двете си добавиха бучка захар, но не и мляко и докато разбъркваха, Ноел попита:

— Говориш ли за работата си? Питам те, защото повечето писатели говорят твърде много за нещата, които пишат или които искат да напишат, но има хора, за които това е трудно по някаква причина.

— Предпочитам да не го правя, особено за онова, с което се занимавам в момента. Дебютният роман ми се струва остарял и старомоден, все едно съм го написала преди много години. В редица отношения е проклятие да издадеш книга толкова млад. Очакванията са високи, натискът е голям, литературният свят очаква от теб някакъв шедьовър. А минават няколко години и книга няма. Многообещаващата звезда е почти забравена. След „Октомврийски дъжд“ първата ми агентка ме посъветва бързо да издам втори роман. Твърдеше, че тъй като критиката е харесала първия, със сигурност ще отхвърли втория, какъвто и да е, затова било по-добре да се задействам и да изтърпя лошия късмет. Съветът ѝ сигурно беше добър, но проблемът е, че нямах втори роман. Мисля, че продължавам да търся.

— Какво търсиш?

— История.

— Повечето писатели твърдят, че героите идват най-напред. Когато те са вече на сцената, някак се намества и сюжетът. А при теб не е ли така?

— Още не.

— Какво вдъхнови „Октомврийски дъжд“?

— Когато бях в колежа, прочетох историята на изчезнало дете, което така и не било открито, и как това се отразило на семейството. Беше невероятно тъжна и запомняща се, но и красива в редица отношения. Не можех да я забравя, затова я заех, населих я с изцяло измислени персонажи и написах романа за по-малко от година. Сега ми е трудно да повярвам, че съм работила толкова бързо. Навремето с нетърпение очаквах всяка сутрин, първата чаша кафе и следващата страница. Вече не се получава.

— Сигурна съм, че ще се получи. Дошла си на идеалното място за писане.

— Ще видим. Честно казано, Ноел, имам нужда да продам малко книги. Не ми се преподава, не искам да си търся и работа. Обмислях

дори дали да не пиша под псевдоним, да бълвам криминални истории или нещо, което може би ще се продава.

— В това няма нищо лошо. Продай малко книги, после ще можеш да пишеш каквото си пожелаеш.

— Планът постепенно се оформя.

— Говорила ли си с Брус?

— Не. За какво?

— Той познава бизнеса и света на изкуството от всеки ъгъл. Чете всичко, познава стотици писатели, агенти и редактори, които често го питат за мнението му, не непременно за съвета му. Той не дава съвети, освен ако човек изрично не го помоли. Харесва те, възхищава се на работата ти и сигурно ще ти бъде от полза.

Мърсър сви рамене, за да покаже, че в идеята може би има хляб. Вратата се отвори и Ноел въздъхна:

— Извинявай, но сигурно имам клиент.

Стана от масата и изчезна. Няколко минути Мърсър отпиваше от чая си и се чувстваше като измамница. Не беше дошла в магазина да купува мебели, да си бърби за писане или да се преструва, че е поредната самотна и притеснена писателка, която си търси приятели. Не, беше тук, за да души за сведения, които да предаде на Илейн и тя от своя страна евентуално да използва срещу Брус или Ноел. Остра болка проряза корема ѝ, догади ѝ се. Тя изчака да отмине спазъмът, после се изправи и се успокои. Излезе в предната част на магазина, където Ноел помагаше на клиентка, явно сериозно решена да си купи стар скрин.

— Трябва да тръгвам — каза Мърсър.

— Разбира се — усмихна се леко Ноел. — С Брус ще се радваме скоро да ни гостуващ на вечеря.

— Прекрасно. Свободна съм до края на лятото.

— Ще ти звънна.

По-късно следобед Ноел подреждаше сбирка от малки керамични урни, когато в магазина ѝ влезе добре облечена двойка над четирийсетте. Още от пръв поглед разбра, че двамата са много по-заможни от обикновените туристи, които се отбиваха от улицата, разглеждаха, докато разберат цените, после излизаха с празни ръце.

Двамата се представиха като Люк и Каръл Маси от Хюстън и обясниха, че са отседнали в „Риц“ за няколко дни. Това било първото им посещение на острова. Чули за магазина, дори посетили уебсайта му и тутакси вниманието им привлякла трапезната маса с плот от керамични плочки, която беше на сто години и в момента бе един от най-скъпите предмети в магазина. Люк помоли за рулетка и Ноел му даде. Двамата снеха всички размери на масата, обсъждайки тихо помежду си, че ще стои чудесно в трапезарията на къщата им за гости. Люк нави ръкави, а Каръл попита дали може да направи снимки. Разбира се, увери я Ноел. Двамата измериха и два скрина и две големи ракли, като задаваха точни въпроси за дървото, полировката и историята на мебелите. Оказа се, че си строят нова къща в Хюстън и желанието им е тя да изглежда и да носи атмосферата на провансалска ферма като онази, в която прекарвали отпуската си миналата година. В Русийон във Воклюз. Колкото повече стояха, толкова повече се влюбваха буквално във всичко, което им предлагаше Ноел. Тя ги заведе на втория етаж при по-скъпите мебели и интересът им се засили. След като двамата бяха в магазина и цял час и вече приближаваше пет, Ноел отвори бутилка шампанско и наля три чаши. Докато Люк пробваше една кожена лежанка, а Каръл правеше снимки, Ноел се извини, че трябва да слезе долу. Щом случайните посетители си тръгнаха, тя заключи вратата и се върна при богатите тексасци. Събраха се около един стар плот и се заеха с деловите подробности. Люк задаваше въпроси за транспорта и съхранението. Новата им къща щеше да стане готова след най-малко шест месеца и двамата щяха да държат мебелите и останалата покъщнина в склад. Ноел ги увери, че изпраща мебели в цялата страна и че това не е проблем. Каръл отметна

нещата, които би желала да купи в момента, и едно от тях се оказа писалището. Ноел отказа, защото го пазела за някого, но ги увери, че с лекота ще им намери друго подобно при предстоящото си пътуване до Прованс. Слязоха в кабинета ѝ, където тя наля още шампанско и се зае да изготвя сметката. Сумата възлизаше на сто и шейсет хиляди долара, което изобщо не ги стресна. Пазаренето за цената беше част от работата ѝ, но семейство Маси не възнамеряваха да се пазарят. Люк ѝ подаде черна кредитна карта, все едно ставаше дума за джобни пари, а Каръл подписа поръчката.

На вратата я прегърнаха като стари приятели и споменаха, че може би ще наминат и на следващия ден. Когато си тръгнаха, Ноел се опита да си спомни кога друг път е реализирала толкова голяма продажба. Не успя.

В десет и пет на следващата сутрин Люк и Каръл се върнаха в магазина с грейнали усмивки и преливащи от енергия. Обясниха, че половината нощ са разглеждали снимките и мислено са подреждали мебелите в новата си къща и че... ами искали още. Архитектът им изпратил мащабните скици на първите два етажа и те били отбелязали местата, на които искат да видят мебелите на Ноел. Тя нямаше как да не забележи, че къщата заема площ от хиляда седемстотин и петдесет квадратни метра. Качиха се на втория етаж на магазина и цяла сутрин мериха легла, маси, столове и шкафове. Изкупиха цялата ѝ стока. Сметката за втората поръчка беше триста хиляди долара, а Люк отново извади черната кредитна карта.

На обед Ноел затвори магазина и ги заведе в популярно бистро зад ъгъла. Докато се хранеха, адвокатът ѝ провери валидността на кредитната карта и установи, че семейство Маси могат да купуват каквото си пожелаят. Освен това се опита да проучи самите тях, но не откри почти нищо. Какво значение имаше? След като черната кредитна карта вършеше работа, на кого му пукаше откъде идват парите?

Докато обядваха, Каръл попита Ноел:

— Кога ще имаш още стока?

Ноел се засмя и отговори:

— Ами явно ще се наложи да го направя по-скоро. Планирах да замина за Франция в началото на август, но вече не ми остана какво да продавам, така че сигурно ще тръгна по-рано.

Каръл погледна към Люк, който по някаква причина изглеждаше смутен.

— Просто питаме — каза той. — Чудехме се дали може да се срещнем там и да пазаруваме заедно.

— Обичаме Прованс — додаде Каръл — и ще бъде огромно удоволствие да търсим мебели с човек като теб.

— Нямаме деца и обожаваме да пътуваме, особено във Франция, освен това сме големи ценители на старинните мебели. Дори търсим нов дизайнер, който да ни помогне с килимите и тапетите.

— Аз познавам всички в бизнеса — увери ги Ноел. — Кога искате да заминете?

Двамата Маси се спогледаха, сякаш се мъчеха да си припомнят натоварения си график.

— Ще бъдем в Лондон по работа след две седмици. Можем да се срещнем с теб в Прованс след това.

— Твърде скоро ли е? — попита Каръл.

Ноел се замисли за секунда и отговори:

— Мога да го организирам. Ходя няколко пъти годишно и дори имам апартамент в Авиньон.

— Страхотно — въодушевено възкликна Каръл. — Ще бъде приключение. Представям си къщата ни, пълна със старини, които ще намерим в Прованс.

Люк вдигна чашата с виното си.

— Да прием за пазаруването на антикварни мебели в Южна Франция.

Два дни по-късно беше натоварен първият камион с по-голямата част от стоката на Ноел. Камионът напусна остров Камино и се запъти към склад в Хюстън, където го очакваше голямо празно място. Люк и Каръл Маси бяха наели сто квадратни метра. Сметката щеше да мине през бюрото на Илейн Шелби.

Няколко месеца по-късно, след като проектът приключеше, за добро или за лошо, превъзходните стари мебели постепенно щяха да се върнат на пазара.

По здрач Мърсър отиде на брега и закрачи покрай водата. Семейство Нелсън, съседите ѝ през четири къщи на юг, се присъединиха към нея, докато кучето им душеше глезените ѝ. Дватама Нелсън бяха минали седемдесетте и се държаха за ръце, докато се разхождаха по брега. Бяха дружелюбни до степен на любопитство и вече бяха изкопчили от Мърсър повода за нейната кратка ваканция.

— Приятно писане — подвикна господин Нелсън на раздяла.

Няколко минути по-късно я спря госпожа Олдърман, през девет къщи северно от нейната, която разхождаше своите пудели близнаци и винаги изглеждаше зажадняла за човешки контакт. Мърсър не беше зажадняла за същото, но ѝ беше приятно сред съседите.

Когато стигна до пристана, тя се отдели от водата и се приближи към дъсчената пътека. Илейн отново беше в града и искаше среща. Чакаше я в малкия вътрешен двор пред триетажната къща, която беше наела за операцията. Мърсър вече беше ходила там веднъж и беше видяла само Илейн. Ако имаше и други участници в наблюдението или ако някой я следеше, тя не знаеше за него. Илейн бе отговорила смътно, когато Мърсър я бе попитала.

Сега те влязоха в кухнята и Илейн попита:

— Нещо за пиене?

— Само вода.

— Вечеряла ли си?

— Не.

— Можем да си поръчаме пица, суши или китайско. Какво да бъде?

— Не съм гладна.

— И аз. Да седнем тук.

Илейн посочи неголяма маса между кухнята и хола. Отвори хладилника и извади две бутилки вода. Мърсър седна и се озърна.

— Тук ли си отседнала?

— Да, за две нощи.

Илейн седна срещу нея.

— Сама?

— Да. От днес на острова няма никой друг. Пристигаме и заминаваме.

Мърсър за малко да я попита защо говори в множествено число, но се въздържа.

— Е, значи си видяла магазина на Ноел.

Мърсър кимна. Имейл докладът ѝ умишлено беше доста мъгляв.

— Разкажи ми. Опиши ми разположението.

Мърсър я преведе през всяка зала, горе и долу, като се стараеше да добавя възможно най-много подробности. Илейн я слушаше съсредоточено, но не си водеше бележки. Очевидно знаеше доста за магазина.

— Има ли сутерен? — попита тя.

— Да, Ноел го спомена мимоходом. Каза, че имала работилница долу, но не прояви желание да ми я покаже.

— Значи е задържала писалището. Опитяхме се да го купим, но тя каза, че не е за продан. В даден момент ще го купиш, но може би ще поискаш да ти го боядиса. Сигурно ще го направи в сутерена и така ще имаш възможност да надникнеш, уж за да видиш новия цвят. Трябва да огледаме сутерена, защото е до този на книжарницата.

— Кой се е опитал да купи писалището?

— Ние. Добрите, Мърсър. Не си сама.

— Защо това не ме успокоява?

— Не те наблюдаваме. Идваме и си отиваме, както ти казах.

— Добре. Да кажем, че вляза в сутерена. После какво?

— Гледай. Наблюдавай. Запомни всичко. Ако ни провърви, току-виж има врата, която води към книжарницата.

— Едва ли.

— И мен ме съмнява, но трябва да разберем. Каква е стената — от бетон, тухла или дърво? Може да ни се наложи да проникваме през нея. Магазинът има ли видеонаблюдение?

— Две камери: едната е към входа, а другата е отзад над кухненския бокс. Може да има и други, но не ги видях. На втория етаж нямаше. Сигурна съм, че това вече го знаете.

— Да, но в този бизнес проверяваме всичко по три пъти и не спираме да събираме информация. Как се заключва входната врата?

— Има секретна брава с ключ. Нищо особено.

— Забеляза ли задна врата?

— Не, но не отидох чак до края. Мисля, че отзад има още помещения.

— Източно от магазина. На запад е офисът за недвижими имоти. Има ли връзка между двата?

— Не видях да има.

— Добра работа. Тук си от три седмици, Мърсър, и се справяш чудесно — вписваш се и не предизвикваш подозрение. Запозна се с подходящи хора, видя всичко, което можеше да видиш, и ние сме много доволни. Но трябва да предизвикаме нещо да се случи.

— Сигурна съм, че си намислила какво.

— Разбира се. — Илейн се приближи към канапето, взе три книги и ги остави по средата на масата. — Ето какъв е планът. Теса е заминала от Мемфис през осемдесет и пета година и се е преместила окончателно тук. Знаем, че е завещала имота си на своите три деца поравно. В завещанието ѝ имало клауза, с която ти оставя двайсет хиляди долара за колеж. Тя има още шестима внуци — Кони, децата на Холстед в Калифорния и единственото дете на Джейн — Сара. Само за теб има специална клауза.

— Тя само мен обичаше истински.

— Добре, но новата ни история ще бъде нещо такова: след смъртта на Теса ти и Кони сте преглеждали личните ѝ вещи, неща, които не фигурират в завещанието, и сте решили да си ги поделите. Малко дрехи, стари снимки, може би по-евтини предмети на изкуството, каквото и да е. Измисли каквото си искаш. Ти си получила кашон с книги, повечето от тях детските книжки, които Теса ти е купувала през годините. На дъното обаче си намерила ето тези три книги, първи издания от общинската библиотека на Мемфис, които Теса взела от там през осемдесет и пета година. Когато се преместила на брега на океана, тя неволно или поради нехайство взела и тези три книги. Трийсет години по-късно те се озовават при теб.

— Ценни ли са?

— И да, и не. Разгледай най-горната.

Мърсър я взе. „Затворникът“ на Джеймс Лий Бърк. Изглеждаше в идеално състояние, обложката беше непокътната и подвързана с найлон. Мърсър я отгърна на титулната страница и видя думите „Първо издание“.

— Както вероятно знаеш, това е сборник с разкази на Бърк, привлякъл доста внимание през осемдесет и пета година. Критиката много го харесала и се продавал добре.

— Колко струва?

— Купихме този екземпляр за пет хиляди миналата седмица. Първият тираж бил малък и не са останали много бройки в обращение. На задната обложка се вижда баркод. Такъв използвала библиотеката на Мемфис през осемдесет и пета година, така че книгата на практика не е маркирана. Разбира се, ние добавихме въпросния баркод и съм сигурна, че Кейбъл познава някого в бранша, който да го отстрани. Не е толкова трудно.

— Пет хиляди долара — повтори Мърсър, все едно държеше в ръце златно кюлче.

— Да, при това от почтен търговец. Планът е ти да споменеш за книгата на Кейбъл. Разкажи му историята, но не му я показвай, поне първоначално. Кажи, че не си сигурна как да постъпиш. Очевидно Теса е заела книгата от библиотеката и няма законни права над нея. После е попаднала при теб, извън завещанието ѝ, затова и ти нямаш законни права над нея. Книгата принадлежи на библиотеката в Мемфис, но кой би се интересувал от нея трийсет години по-късно? А парите, разбира се, ти трябват.

— Да не превърнем Теса в крадла?

— Ситуацията е измислена, Мърсър.

— Не съм сигурна, че съм склонна да опозоря покойната си баба.

— „Покойна“ е ключовата дума. Теса е мъртва от единайсет години и не е откраднала нищо. Измислицата ще пробута на Кейбъл, ще стигне само до неговите уши.

Мърсър бавно взе втората книга. „Кървав меридиан“ от Кормак Маккарти, издадена от „Рандъм Хаус“ през 1985 г., първо издание с лъскава обложка.

— А колко струва тази? — попита тя.

— Платихме четири хиляди долара преди две седмици.

Мърсър остави книгата и взе третата — „Самотна гълъбица“, издадена от „Саймън енд Шустър“ също през 1985 г. Книгата явно бе минала през доста ръце, но обложката беше съвсем нова.

— Тази е малко по-различна — уточни Илейн. — „Саймън енд Шустър“ явно са очаквали големи продажби и първият тираж бил

около четирийсет хиляди, затова при колекционерите има много първи издания, което, естествено, смъква цената. Платихме петстотин долара, после сложихме нова обложка, за да удвоим сумата.

— Обложката е фалшива, така ли? — попита Мърсър.

— Да, непрекъснато се прави в бранша, поне сред измамниците. Ако обложката е идеален фалшификат, цената значително скача. Намерихме добър фалшификатор.

Мърсър отново забеляза множественото число и се възхити на размаха на операцията. Тя остави книгата и посегна към водата.

— Планът е в крайна сметка да продам тези книги на Кейбъл, така ли? Ако е така, не ми допада идеята да пробутвам фалшификати.

— Мърсър, планът е да използваш книгите, за да се сближиш повече с Кейбъл. Отначало просто поговори с него за книгите. Сподели, че не си сигурна как да постъпиш с тях, че е неморално да ги продаваш, защото всъщност не са твои. Накрая му занеси една-две да видиш как ще реагира. Може да ти покаже колекцията си в сутерена, в трезора или каквото има долу. Кой знае как ще се завърти разговорът? Нужно е да проникнеш в неговия свят. Може да се възползва от възможността да купи „Затворникът“ или „Кървав меридиан“, а може и вече да ги има. Ако сме го преценили правилно, най-вероятно ще му допадне мисълта, че книгите не са съвсем законни, и ще поиска да ги купи. Да видим колко честен ще бъде с теб. Знаем колко струват книгите. Да видим дали ще ти даде умишлено ниска оферта. Кой знае? Парите нямат значение. Най-важното е да станеш част от сенчестия му бизнес.

— Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Безобидно е, Мърсър, всичко е измислено. Книгите са купени законно от нас. Ако той ги купи, ще си върнем парите. В плана ни няма нищо нередно или неетично.

— Добре, но не съм сигурна, че ще съумея да изпълня ролята така, че да ми повярва.

— Стига, Мърсър. Ти живееш в света на измислиците. Прояви още малко въображение.

— Напоследък не ми се удава много.

— Съжалявам.

Мърсър сви рамене и отпи глътка вода. Впери поглед в книгите, докато трескаво обмисляше всякакви сценарии. Накрая попита:

— Какво може да се обърка?

— Може Кейбъл да се свърже с библиотеката в Мемфис и да започне да души, но системата е огромна и няма да стигне доникъде. Минали са трийсет години и всичко се е променило. Губят около хиляда книги годишно заради читатели, които не ги връщат, и като всяка библиотека не се опитват да ги проследяват. Освен това Теса е вземала много книги.

— Ходехме в библиотеката всяка седмица.

— Историята е убедителна. Той няма откъде да научи истината.

Мърсър взе „Самотна гълъбица“ и попита:

— А ако забележи фалшивата обложка?

— Мислехме за това и не сме сигурни дали да я използваме. Миналата седмица показахме книгата на двама стари търговци, на които какво ли не им е минавало пред очите, и никой не забележа фалшификата. Но имаш право. Възможно е да се откажем от този риск. Започни с първите две книги, но го накарай да почака. Протакай, докато се мъчиш да прецениш какво е редно и справедливо. За теб е морална дилема — да видим какво ще те посъветва.

Мърсър сложи книгите в платнена торба и се върна на плажа. Океанът беше спокоен, приливът беше в ниска точка. Пълната луна озаряваше пясъка. Докато крачеше, тя чу гласове, които постепенно се усилиха. От лявата си страна на половината път до дюните видя двама млади влюбени, които се забавляваха върху плажна хавлия, а прошепнатите им думи бяха накъсани от въздишки и стенания, съпътстващи еротичната наслада. Тя едва не спря да погледа, докато всичко приключи, но съумя да продължи, стараейки се да попие всичко в максимална степен, докато се прокрадваше покрай тях.

Загриза я завист. Колко време вече?

Вторият нов роман стигна до неочакван край само пет хиляди думи и три глави след началото. Мърсър вече се беше отегчила от героите си и от сюжета. Отчаяна, потисната и дори малко ядосана на себе си и на целия процес, тя облече най-оскъдния от растящата си колекция бански костюми и отиде на плажа. Беше едва десет сутринта, но тя се беше научила да избягва обедното слънце. Докъм пет следобед просто беше твърде горещо, за да бъде човек навън, независимо дали във водата или не. Кожата ѝ вече имаше достатъчно хубав загар и Мърсър не се тревожеше да не прекали със слънцето. В десет часа идваше и непознатият бегач. Беше на нейната възраст. Тичаше бос покрай водата, а високото му слабо тяло лъщеше от пот. Очевидно беше атлет, с впечатляващо плосък корем, безупречни бицепси и прасци. Тичаше с лекота, грациозно и плавно и — внушаваше си Мърсър — забавяше темпото съвсем леко, когато я забележеше. Погледите им се бяха срещали поне два пъти предишната седмица и Мърсър беше убедена, че са готови за първия поздрав.

Тя намести чадъра и сгъваемия си стол и се намаза със слънцезащитен крем, като междувременно наблюдаваше всичко, случващо се на юг. Той винаги се задаваше от там, откъм „Риц“ и луксозните апартаменти. Тя опъна плажната си хавлия и се изтегна на слънце. Сложи слънчевите си очила и сламената шапка и зачака. Както винаги през работните дни, плажът беше на практика безлюден. Планът ѝ беше, като го забележи в далечината, небрежно да се приближи към водата, планирайки движението си така, че да съвпадне с неговото. Щеше да изстреля едно нехайно „добро утро“ като всеки друг посетител на този най-дружелюбен от всички плажове. Мърсър се облегна на лакти и докато чакаше, се постара да не мисли за себе си като за поредния провалил се писател. Петте хиляди думи, които току-що беше изтрила, бяха най-отвратителният боклук, който беше писала някога.

Мъжът беше тук поне от десет дни — твърде дълго, за да е отседнал в хотел. Може би беше наел апартамент за един месец.

Мърсър нямаше никаква представа как да продължи да пише.

Мъжът винаги беше сам, но твърде далече от нея, за да провери дали носи брачна халка.

След като пет години беше създавала нескопосани герои и тромава проза и идеи, които бяха толкова лоши, че самата тя не си ги харесваше, Мърсър беше убедена, че никога няма да завърши романа.

Телефонът ѝ звънна и Брус започна със:

— Дано не прекъсвам гения по време на работа.

— Ни най-малко — отговори тя. *Всъщност съм се излегнала на плажа почти гола и възнамерявам да прелъстя един непознат.* — Почивам си.

— Хубаво. Днес следобед в книжарницата ще имаме среща с писател и аз малко се тревожа за публиката. Неизвестен автор с дебютен роман, който не е много хубав.

Как изглежда? На колко години е? Гей или хетеро?

— Значи така си продаваш книгите — каза обаче Мърсър. — Призоваваш авторите си да ти се притекат на помощ.

— Ами да. А Ноел организира в последния момент вечеря у дома в негова чест, разбира се. Само ние двамата, ти, той и Майра с Лий. Ще бъде забавно. Какво ще кажеш?

— Нека да си погледна в графика. Да, свободна съм. По кое време?

— В шест. После ще вечеряме.

— Неофициално облекло?

— Шегуваш ли се? Ти си на морския бряг. Тук всичко върши работа. Дори обувките не са задължителни.

В единайсет слънцето буквално изпичаше пясъка и бризът се премести другаде. Явно беше твърде горещо за джогинг.

Писателят се казваше Рандал Залински и бързата проверка онлайн не разкри почти нищо. Кратката му биография беше преднамерено неясна и целеше да създаде впечатление, че кариерата му в „тайнствения шпионаж“ го е довела до редки прозрения относно всякакви кибер- и терористични престъпления. Футуристичният роман разказваше за тежък конфликт между САЩ, Русия и Китай. Двата абзаца на резюмето звучаха толкова сензационно, че бяха направо нелепи, и Мърсър се отегчи. Обработената снимка показваше бял мъж на четирийсет и няколко години. Не се споменаваше за съпруга или семейство. Писателят живееше в Мичиган, където работеше над нов роман, разбира се.

Мърсър щеше да присъства на раздаване на автографи в „Бей Букс“ за трети път. Първите два пъти предизвикаха болезнени спомени за собствения ѝ провал преди седем години, затова тя си обеща да избягва другите писателски срещи или поне да се опита. Оказа се трудно да го осъществи. Писателските срещи с автограф ѝ даваха основание да ходи в книжарницата — нещо, което трябваше да прави и за което Илейн настояваше. Освен това щеше да ѝ бъде почти невъзможно да каже на Брус, че е твърде заета, за да оказва подкрепа на писатели на турне, особено след като ѝ беше звъннал с лична покана.

Майра имаше право. Книжарницата имаше предани почитатели, а Брус Кейбъл умееше да събира публика. Когато Мърсър пристигна, на горния етаж край кафенето вече се бяха събрали петдесетина от най-честите посетители. Специално за събитието маси и рафтове бяха избутани назад, за да се отвори място, където столовете бяха подредени нагъсто около малък подиум.

В шест часа хората заеха местата си и започнаха да си говорят. Повечето пиеха евтино вино от пластмасови чаши и всички изглеждаха непринудени и доволни, че са тук. Майра и Лий заеха местата си на първия ред, на сантиметри от подиума, които като че ли неизменно бяха запазени за тях. Майра се смееше и разговаряше най-малко с

трима души едновременно. Лий седеше мълчаливо до нея и се кискаше на подходящите места. Мърсър застана отстрани и се облегна на един рафт. Повечето хора в публиката бяха пенсионери с прошарена коса и тя отново установи, че е най-младата тук. Цареше ведра и сърдечна атмосфера — група любители на книгите се бяха събрали да се наслаждат на нов автор.

Мърсър си призна, че завивда. Само да можеше да довърши проклетата книга, щеше да тръгне да обикаля страната и да привлече почитатели. После си спомни своето турне, колкото и да беше кратко. То я накара да оцени книжарници като „Бей Букс“ и хора като Брус Кейбъл, които се трудеха усилено, за да поддържат интереса на публиката.

Той излезе на подиума, поздрави клиентите си и се впусна във великодушна и хвалебствена реч за Ранди Залински. Годишната работа в „сферата на разузнаването“ го довели до редки прозрения относно невидимите опасности, дебнещи зад всеки ъгъл. И тъй нататък.

Залински изглеждаше повече като шпионин, отколкото като писател. Вместо обичайните избелели джинси и смачкано сако носеше тъмен костюм и бяла риза без вратовръзка, а по красивото му лице със слънчев загар нямаше и следа от бакенбарди. Нямаше и брачна халка. Говори импровизирано половин час и разказа ужасяващи истории за кибервойните на бъдещето и как САЩ били в неизгодна позиция спрямо враговете ни, руснаците и китайците. Мърсър подозираше, че ще чуе същите истории и по време на вечерята.

Оказа се, че писателят пътува сам, и докато мислите на Мърсър се носеха нанякъде, тя реши, че този човек има потенциал, но, за жалост, беше в града само за една нощ. Замисли се и за легендата, че Брус се хвърля на млади писателки и че Ноел прави същото с мъжете. Писателската стая в тяхната кула уж се използвала за пренощуване. Сега, след като Мърсър вече ги беше опознала, ѝ беше трудно да го повярва.

Публиката аплодира, когато Залински приключи, после образува опашка пред масата, където бяха натрупани книгите.

Мърсър предпочиташе да не си купува книга и нямаше никакво желание да я прочете, но наистина нямаше избор. Помнеше усещането за безсилие, докато седиш и отчаяно се надяваш някой да си купи творбата ти. Освен това ѝ предстоеше да прекара следващите три часа

в компанията на автора. Чувстваше се длъжна и зачака търпеливо, докато опашката се придвижваше. Майра я забеляза и поде разговор. Двете се представиха на Залински и го наблюдаваха как подписва книгите им.

Докато слизаха по стълбите, Майра промърмори твърде силно:

— Трийсет долара на вятъра. Няма да прочета и една дума.

Мърсър се разсмя и отвърна:

— И аз, обаче зарадвахме нашия продавач на книги.

На касата отпред Брус им прошепна:

— Ноел е в къщата. Защо не тръгнете натам?

Мърсър, Майра и Лий излязоха от книжарницата и изминаха пеша четирите преки до Марчбанк Хаус.

— Видя ли я вече? — попита Майра.

— Не, но разгледах книгата.

— Е, предстои ти истинско удоволствие. Пък и Ноел е идеалната домакиня.

Къщата много приличаше на магазина на Ноел — беше пълна догоре с рустикални мебели. Ноел я разведе набързо на първия етаж, после побърза да се върне в кухнята, за да провери нещо във фурната. Майра, Лий и Мърсър отнесоха питиетата си на задната веранда и си намериха по-прохладно място под един клатушкащ се вентилатор.

Беше лепкава гореща нощ и Ноел ги предупреди, че ще вечерят вътре.

Вечерта доби неочакван обрат, когато Брус се появи сам. Обясни, че гостът им страда от мигрена и е получил пристъп. Много се извинявал, но се налагало да полегне в тъмната си хотелска стая. Щом Брус си приготви питие и се присъедини към тях, Майра почна да плюе Залински:

— Искам да ми върнеш трийсетте долара, моля — заяви тя и стана ясно, че не се шегува. — Няма да прочета книгата му, дори ако ми опреш пистолет в слепоочието.

— Внимавай — предупреди я Брус. — Ако малката ми книжарница връщаше така пари, ти щеше да ми дължиш цяло състояние.

— Значи всички продажби са окончателни? — попита Мърсър.

— И още как.

— Е, ако ще ни принуждаваш да купуваме книгите, моля те, доведи свестни автори в книжарницата.

Брус се усмихна и погледна към Мърсър.

— Водим този разговор най-малко три пъти годишно, Мърсър. Майра, кралицата на критиките, не одобрява почти никой друг комерсиално ориентиран писател.

— Не е вярно — изстреля Майра в отговор. — Просто не си падам по шпионаж и цялата тази военна щуротия. Няма да пипна тази книга и не искам да ми грози къщата. Ще ти я продам обратно за двайсет долара.

— Стига, Майра — обади се Лий. — Винаги си твърдяла, че обичаш безпорядъка.

Ноел се присъедини към тях на верандата с чаша вино в ръка. Прояви загриженост за Залински и попита дали да не се обадят на свой приятел лекар. Брус отговори, че не се налага, Залински бил корав тип и щял да се погрижи за себе си.

— И на мен ми беше много скучен — додаде Брус.

— Как е книгата? — попита Мърсър.

— Попрескочих доста страници. Има много термини, авторът прекалено се перчи колко много знае за технологията, за техническите джаджи и за Тъмната мрежа. На няколко пъти, аха, да я зарежа.

— Е, аз пък изобщо няма да я започна, мамка му — отбеляза Майра през смях. — Освен това, честно казано, не очаквах вечерята с нетърпение.

Лий се приведе и погледна към Мърсър.

— Скъпа, пази си гърба от тези хора.

— Е, щом вече нямаш нищо против вечерята, да започваме.

В просторно помещение отзад, някъде между верандата и кухнята, Ноел беше подготвила масата — тъмна и кръгла, дървена, със странно съвременен вид. Всичко останало беше старо: от столовете с резбовани крака до фините френски прибори и големите керамични чинии. И тук всичко изглеждаше като излязло направо от страниците на някоя от нейните книги — твърде красив декор, за да го разваля човек с хранене.

Докато се настаняваха по местата си и доливаха чашите, Мърсър каза:

— Ноел, мисля да купя онова писалище.

— О, твоє е. Наложил се да му сложа табелка „продадено“, защото много хора се опитаха да го купят.

— Ще отнеме малко време да намеря парите, но на всяка цена искам да го имам.

— И смяташ, че това ще излекува писателския ти блокаж? — попита Майра. — Стара маса от Франция?

— Кой казва, че имам писателски блокаж? — попита Мърсър.

— А как се нарича, когато не ти хрумва нищо, за което да пишеш?

— Ами например „суша“?

— Брус? Ти си специалистът.

Брус държеше голямата купа със салата, докато Лий си сипваше.

— „Блокаж“ звучи твърде жестоко. Мисля, че предпочитам „суша“. Но кой съм аз? Вие сте словотворците.

Майра се засмя без видима причина и се разбъбри:

— Лий, помниш ли, когато написахме три книги за един месец? За онзи противен издател, който отказа да ни плати, а агентът заяви, че не можем да се преместим другаде, защото му дължим три книги. Затова двете с Лий измислихме най-ужасните сюжети на света, наистина откачена работа, а аз траках на пишещата машина по десет часа на ден цял месец без прекъсване.

— Обаче имахме в готовност страхотен нов роман — уточни Лий и предаде нататък купата със салата.

— Да, да, беше ни хрумнала страхотна идея за полусериозен роман, но не искахме да го даваме на този скапан издател. Трябваше най-напред да се отървем от проклетия договор и да се преместим в по-хубаво издателство, което ще оцени гениалната ни идея. Това поне се получи. Две години по-късно трите ужасни книги се продаваха шеметно, страхотният ни роман — въобще не. Иди, че разбери.

— Искан ми се обаче да боядисам писалището — каза Мърсър.

— Ще разгледаме различни цветове — кимна Ноел. — И ще намерим идеалния за вилата.

— Виждала ли си я? — попита Майра с шеговита изненада. — Ние не. Кога ще видим вилата?

— Скоро — уверя я Мърсър. — Ще организирам вечеря.

— Кажим им добрата новина, Ноел — подкани я Брус.

— Коя добра новина?

— Недей да скромничиш. Преди няколко дни богато семейство от Тексас изкупи цялата стока на Ноел. Магазинът буквално се изпразни.

— Жалко, че не колекционират книги — обади се Лий.

— Запазих писалището — каза Ноел на Мърсър.

— Ноел ще затвори за един месец, за да отскочи до Франция и да зареди със стока.

— Много мили хора и много разбират от антикварни мебели — каза Ноел. — Ще се срещнем в Прованс, за да си купят още неща.

— Звучи забавно — каза Мърсър.

— Защо не дойдеш с мен? — покани я Ноел.

— Защо не? — обади се Майра. — Романът ти и бездруго не върви.

— Стига, Майра — скастри я Лий.

— Ходила ли си в Прованс? — попита Ноел.

— Не, но винаги ми се е искало да го видя. Колко време ще останеш?

Ноел сви рамене. Явно сроковете нямаха значение.

— Може би около месец.

Тя погледна към Брус и двамата мълчаливо си казаха нещо, сякаш вече бяха обсъждали поканата. Мърсър го долови и побърза да откаже:

— По-добре да пестя за писалището си.

— Добър избор — похвали я Майра. — Най-добре остани тук да пишеш. Не че се нуждаеш от съвета ми.

— Не се нуждае — тихо се съгласи Лий.

Голяма купа ризото със скариди и панерче с хляб тръгнаха да обикалят масата, а след няколко минути Майра заговори с пълна уста:

— Ето как трябва да постъпим според мен — поде тя, мляскайки. — Много е необичайно и не съм го правила преди, което е още по-основателна причина да го направя сега, нали разбирате? Да нагазя в непознати води. Трябва да осъществим литературна интервенция още сега, край тази маса. Мърсър, ти си тук... откога, вече месец, а не си написала нито дума, която да става за продаване, а на мен, честно казано, ми писна да мрънкаш и да хленчиш, че не напредваш с романа. За всички ни е очевидно, че нямаш история, а тъй като не си издавала вече колко... десет години...

— По-скоро пет.

— Както и да е. Ясно е като бял ден, че ти трябва помощ. Затова предлагам да се намесим приятелски и да ти помогнем да си намериш сюжет. Виж колко таланти седят с теб на тази маса. Със сигурност ще успеем да ти зададем правилната посока.

— Е, едва ли ще стане по-зле — съгласи се Мърсър.

— Значи разбираш. Целта е да ти помогнем — каза Майра и шумно отпи бира от бутилката. — Така, за целите на тази намеса трябва да установим някои параметри. Първото и най-важно е да решим дали ще пишеш висока литература, която не се продава, по дяволите, дори Брус няма да може да я продаде, или искаш да

напишеш нещо по-популярно. Прочетох романа и разказите ти и изобщо не се изненадвам, че не се продават. Нали не ми се сърдиш? В крайна сметка това е интервенция, трябва да бъдем болезнено откровени. Нали никой не възразява срещу прямотата?

— Давай — усмихна се Мърсър.

Останалите кимнаха. Забавляваме се, хайде да чуем.

Майра лапна една вилица зелена салата и продължи тирадата си:

— Искам да кажа, че пишеш много красиво, момиче, някои от изреченията ти направо ме смразиха, което според някой може и да не е целта на хубавото изречение, но със сигурност пишеш страхотно и според мен си способна да напишеш всичко. Е, какво ще бъде — висока или популярна литература?

— Не може ли да бъде и двете? — попита Брус, който искрено се наслаждаваше на разговора.

— Да, за една шепа автори — отговори Майра. — Но за мнозинството отговорът е „не“. — Тя погледна към Мърсър. — Обсъждаме това вече десет години, още от първия ден на познанството ни. Но както и да е, да допуснем, че вероятно няма да съумееш да напишеш художествена проза, която едновременно да срази критиците и да ти донесе впечатляващи приходи от продажби. Между другото, изобщо не е въпрос на завист. Аз вече не пиша, моята кариера приключи. Не съм наясно с какво се занимава Лий напоследък, но със сигурност нищо не издава.

— Стига, Майра.

— Затова може да се каже, че и нейната кариера е приключила. И на двете не ни пука. Ние сме стари и имаме много пари, така че не става дума за съревнование. Ти си млада и талантлива, очаква те блестящо бъдеще, само трябва да измислиш за какво да пишеш. Затова осъществяваме тази интервенция, за да ти помогнем. Между другото, ризотото е много вкусно, Ноел.

— Трябва ли да отговоря? — попита Мърсър.

— Не, това е интервенция. От теб се очаква да седиш и да ни слушаш, докато те правим на пух и прах. Брус, ти започни. Какво трябва да пише Мърсър?

— Най-напред бих попитал какво четеш.

— Всичко на Ранди Залински — отговори Мърсър и ги разсмя.

— Клетникът лежи и страда от мигрена, а ние го търбушим на вечеря — отбеляза Майра.

— Бог да ни е на помощ — промърмори Лий.

— Кой са последните три романа, които си прочела? — попита Брус.

Мърсър отпи глътка вино и се замисли за секунда.

— Много ми хареса „Славей“ на Кристин Хана, а ми се струва, че книгата ѝ се продаваше добре.

— Да, точно така — съгласи се Брус. — Вече има издание с меки корици и продължава да върви.

— Хареса ми, но човек не може да си изкарва прехраната с книги за Холокоста — отбеляза Майра. — Освен това, Мърсър, ти какво знаеш за Холокоста?

— Не казах, че искам да пиша за това. Хана е написала двайсет книги, все различни.

— Не съм сигурна, че могат да се определят като висока литература — уточни Майра.

— А сигурна ли си, че знаеш какво е висока литература? — попита Лий с усмивка.

— Това подъл удар под кръста ли беше, Лий?

— Да.

Брус си върна контрола с въпроса:

— Както и да е, а другите два романа?

— „Кълбо синя прежда“ от Ан Тайлър е един от любимите ми. Както и „Лароуз“ от Луиз Ърдрич.

— Все жени — отбеляза Брус.

— Да, рядко чета книги, написани от мъже.

— Интересно и умно, тъй като седемдесет процента от всички романи се купуват от жени.

— И трите ли се продават добре? — попита Ноел.

— О, да — отговори Брус. — Трите дами пишат хубави книги, които се продават добре.

— Ето на, планът е готов — каза Мърсър.

Брус погледна Майра и се ухили.

— Готово, успешна интервенция.

— Не бързай толкова. Ами кримките с убийства? — попита Майра.

— Не си падам — отговори Мърсър. — Умът ми не работи така. Не съм достатъчно изобретателна да пръскам улики и после да ги събирам.

— Съспенс? Трилъри?

— Не, не ми се удават заплетени сюжети.

— Шпионски романи?

— Падам си по женските работи.

— Хорър?

— Шегуваш ли се? Като се стъмни, ме е страх от собствената ми сянка.

— Любовни романи?

— Не познавам тематиката.

— Порно?

— Още съм девствена.

— Порното вече не се продава — додаде Брус. — Човек може да се докопа до всичко безплатно онлайн.

Майра въздъхна театрално:

— Ех, доброто старо време. Преди двайсет години с Лий пишехме знойни страници. Научна фантастика? Фентъзи?

— Не ги докосвам.

— Уестърни?

— Страх ме е от коне.

— Политически интриги?

— Страх ме е и от политиците.

— Е, положението се изясни. Явно си обречена да пишеш исторически романи за прецакани семейства. Хайде, залавяй се за работа. Отсега нататък очакваме напредък.

— Още утре сутринта се заемам — обеща Мърсър. — И благодаря.

— Няма нищо — отговори Майра. — Така и така сме на темата за интервенциите, някой да е виждал Анди Адам? Питам, защото срещнах бившата му в супермаркета преди няколко дни и според нея той не е много добре.

— Да кажем, че напоследък не остава трезвен — каза Брус. — Можем ли да помогнем с нещо?

— Не се сецям. В момента Анди е просто пияница и докато сам не реши да изтрезнее, няма да бъде нищо повече от пияница.

Издателят му най-вероятно ще отхвърли последните му творения, което означава още проблеми. Тревожа се за него.

Мърсър наблюдаваше чашата с вино на Брус. Илейн няколко пъти беше споменала, че той прекалява с пиенето, но Мърсър не беше забелязала нищо такова. На вечерята у Майра и Лий, а също и тази вечер той отпиваше едва-едва от виното си, рядко си доливаше и напълно се владееше.

След като отметнаха Анди, Майра набързо обобщи последните новини около другите им приятели. Боб Коб плаваше с яхта край Аруба. Джей Аркълруд беше в Канада, в усамотение в хижата на свой приятел. Ейми Слейтър беше заета с децата, едно от които тренирало тийбол. Брус видимо се умълча. Стараеше се да попива клюките, но без да ги повтаря.

Ноел изглеждаше развълнувана, че ѝ предстои да напусне Флорида за месец. Обясни, че в Прованс също е топло, но не толкова влажно. След вечеря отново покани Мърсър да отиде при нея за около седмица. Мърсър ѝ благодари, но се извини, че трябва да работи над романа си. Освен това била притеснена финансово и трябвало да спестява за писалището.

— Твое е, скъпа — увери я Ноел. — Ще ти го пазя.

Майра и Лий си тръгнаха пеша към девет часа. Мърсър помогна на Брус и Ноел в кухнята и успя да се сбогува преди десет. Когато си тръгваше, Брус пиеше кафе в дневната, забол нос в някаква книга.

Два дни по-късно Мърсър слезе в центъра на градчето и обядва в малко кафене със сенчест двор. След това се разходи по главната улица и забеляза, че магазинът на Ноел е затворен. Написана на ръка табела на входа обясняваше, че собственичката е във Франция и купува стока. Писалището още беше изложено на витрината пред иначе празното помещение. Мърсър се отби в книжарницата, поздрави Брус и се качи в кафенето горе, където си поръча лате и го отнесе навън на терасата над Трета улица. Както очакваше, той скоро дойде при нея.

— Какво те води към центъра? — попита Брус.

— Скуката. Поредният непродуктивен ден пред пишещата машина.

— Мислех, че Майра е излекувала писателската ти засечка.

— Де да беше толкова просто. Имаш ли няколко минути да поговорим?

Брус се усмихна: разбира се. Озърна се и видя двойка на съседната маса, твърде близо до тях.

— Да слезем долу — предложи той.

Мърсър го последва до стаята с първите издания и той затвори вратата зад тях.

— Явно е нещо сериозно — отбеляза Брус със сърдечна усмивка.

— Деликатно е — каза Мърсър и му разказа за старите книги на Теса, които тя била заела от Мемфиската библиотека през 1985 г.

Беше репетирала речта си десетина пъти и искрено недоумяваше как следва да постъпи. Не се учуди, че историята му допадна и той се заинтригува от книгите. Според него нямало нужда Мърсър да се свързва с библиотеката в Мемфис. Да, щели да се радват да си получат обратно книгите, но вероятно ги били отписали още преди десетилетия. Освен това библиотеката едва ли знаела каква е истинската им стойност.

— Сигурно просто ще ги върнат на рафта, за да ги открадне някой друг — каза той. — Повярвай ми, нищо хубаво не очаква тези книги. Трябва да бъдат защитени.

— Но те дори не са мои, за да ги продам, нали?

Брус се усмихна и сви рамене, за да покаже, че това няма почти никакво значение.

— Нали знаеш какво казват хората? Притежанието е девет десети от закона. Книгите са при теб повече от десет години. Бих казал, че са твои.

— Не знам. Кой знае защо, не ми се струва редно.

— В добро състояние ли са?

— Така ми се струва. Не съм специалист, но ги съхранявах добре. Почти не съм ги докосвала.

— Може ли да ги видя?

— Не знам. Това ще е само началото. Ако ти покажа книгите, ще направим първата стъпка към сделка с тях.

— Поне ми позволи да ги видя.

— Не знам... Имаш ли тези заглавия в колекцията си?

— Да, имам всички книги на Джеймс Лий Бърк и всички на Кормак.

Мърсър погледна към рафтовете, сякаш търсеше книгите.

— Не са там — уточни Брус. — При редките книги долу са. Соленият въздух и влагата съсипват хартията, затова държа най-ценните си притежания в трезор с контролирана температура. Искаш ли да ги видиш?

— Може би по-късно — успя да отговори незаинтересовано Мърсър. Всъщност беше смайващо равнодушна. — Имаш ли представа колко биха стрували тези двете, само най-общо?

— Разбира се — бързо отговори той, сякаш беше очаквал въпроса. Извърна се към компютъра върху бюрото си, натисна няколко клавиша и огледа екрана. — Купих първото издание на „Затворникът“ през деветдесет и осма година за две хиляди и петстотин долара, така че сигурно е поскъпнало двойно. Зависи от състоянието на книгата, което ще преценя едва когато я видя, разбира се. Купих още един екземпляр през две и трета за три хиляди и петстотин.

Той продължи да разглежда екрана. Мърсър не го виждаше, но явно там беше списъкът на обширната му колекция.

— Имам и екземпляр от „Кървав меридиан“, купен от един приятел в Сан Франциско преди около десет години. Девет, за да съм съвсем точен, да видим... за две хиляди долара, но обложката беше

малко скъсана и имаше следи от захабяване. Не беше в отлично състояние.

Ами просто си купи фалшива обложка, помисли си Мърсър — вече беше осведомена за бизнеса. Вместо това възкликна, уж приятно изненадана:

— Сериозно ли? Толкова ли са ценни?

— Не се съмнявай в мен, Мърсър, това е любимата ми част от работата. Печеля повече от търговия с редки книги, отколкото от продажбата на нови. Извинявай, сигурно звучи като самохвалство, но много обичам тази част. Ако решиш да продадеш книгите, с радост ще ти помогна.

— На обложките имат баркод на библиотеката. Това ще намали ли стойността им?

— Не особено. Баркодът може да се отстрани, а аз познавам всички реставратори в бранша.

И вероятно всички фалшификатори.

— Как да ти ги покажа? — попита Мърсър.

— Сложи ги в торба и ги донеси тук. — Той замълча и се завъртя на стола към нея. — Или по-добре, мога да се отбия във вилата. Искат ми се да я разгледам. От години минавам оттам с колата и според мен това е една от най-красивите къщи на брега.

— Наистина не ми се иска да разнасям книгите.

Следобедът се влачеше протяжно и по едно време Мърсър не устоя на изкушението и се обади на Илейн да я осведоми как се развиват нещата. Планът им напредваше по-бързо от очакваното и Брус беше готов да сложи ръка на книгите. Намерението му да се отбие във вилата беше невероятно добро развитие, поне според Илейн.

— Къде е Ноел? — попита тя.

— Замина за Франция, струва ми се. Магазинът ѝ е затворен за неопределено време. Купува стока.

— Идеално — отсъди Илейн.

Беше научила това още в деня, преди Ноел да отлети от Джаксънвил за Атланта, където щеше да се качи на директен полет на „Еър Франс“ за Париж в шест и десет следобед. Дамата беше пристигнала навреме на летище „Орли“ в седем и двацет сутринта и беше взела полета в десет и четирийсет за Авиньон. Техният човек на място я беше проследил до апартамента ѝ на Рю д’Алже в старата част на града.

Когато Брус пристигна във вилата на Мърсър няколко минути след шест, Ноел беше на късна вечеря с красив французин в „Ла Фурше“, известен малък ресторант на Рю Расин.

А Мърсър вече надничаше през щорите на прозореца. Брус беше дошъл със своето порше кабриолет, което тя беше видяла паркирано пред Марчбанк Хаус. Беше с къси панталони в цвят каки и спортна риза. На четирийсет и три години, той беше строен и стегнат, с хубав тен и макар още да не го беше чувала да разказва в отегчителни подробности за спортните си занимания, беше очевидно, че този мъж се поддържа. След две продължителни вечери Мърсър знаеше, че Брус яде малко и пие умерено. Същото важеше за Ноел. Хубавата храна беше важна и за двамата, а порциите им винаги бяха направо миниатюрни.

Брус носеше бутилка шампанско — доказателство, че не обича да си губи времето. Съпругата (или партньорката) му беше заминала

предишния ден, а той вече беше готов за следващата възможност. Или поне така предполагаше Мърсър.

Тя го посрещна на прага и го разведе. Беше оставила двете книги върху масата за закуска, където се опитваше да пише романа си.

— Явно ще прием шампанско — каза домакинята.

— Просто подарък за добре дошла — отговори той. — Да го опитаме по-късно?

— Ще го сложа в хладилника.

Брус седна на масата и се вторачи в книгите като омагьосан.

— Може ли?

— Разбира се. Най-обикновени стари книги от библиотеката, нали така? — засмя се тя.

— Ни най-малко.

Той внимателно взе „Затворникът“ и я погали като рядка скъпоценност. Без да я разгръща, огледа обложката отпред, отзад и гръбчето. Потърка я и промърмори сякаш на себе си:

— Обложката на първото издание, гладка и неизбеляла, без нищо скъсано и без петна. — Бавно отгърна на титулната страница. — Първо издание на Ел Ес Ю Прес от януари осемдесет и пета година. — Разлисти още две страници и затвори книгата. — Много хубав екземпляр. Чела ли си я?

— Не, но съм чела някои от криминалните романи на Бърк.

— Нали предпочиташе жените?

— Да, но не чета само тях. Ти познаваш ли автора?

— О, да. Идвал е два пъти в книжарницата. Страхотен човек.

— И имаш два екземпляра от това първо издание?

— Да, но винаги търся още.

— Какво ще правиш с него, ако го купиш?

— Продава ли се?

— Може би. Нямах представа, че тези две книги са толкова ценни.

— Бих ти предложил пет хиляди долара за тази, а после ще се опитам да я продам за два пъти повече. Имам доста клиенти, сериозни колекционери, и се сецам за двама-трима, които с радост биха я добавили към колекцията си. Ще се пазарим няколко седмици. Ще смъкна малко. Те може да завишат малко, но няма да падна под седем хиляди. Ако не получа толкова, ще заключа книгата в сутерена за пет

години. Първите издания са прекрасна инвестиция, защото вече няма как да отпечатат повече бройки.

— Пет хиляди долара — повтори Мърсър, видимо изумена.

— Тугакси.

— Може ли да се пазаря?

— Да, но повече от шест няма да дам.

— И никой няма да пита откъде е книгата? Така де, няма да я проследят до мен и Теса, нали?

Въпросът разсмя Брус.

— Не, разбира се. Това е моят свят, Мърсър. В играта съм от двайсет години. Книгите са изчезнали преди десетилетия и никой нищо няма да заподозре. Ще ги продам по частна линия на свои клиенти и всички ще бъдат доволни.

— Не се ли пазят официални данни?

— Къде? Кой ще следи всички първи издания в страната? Книгите не оставят следи, Мърсър. Много от тях се предават от човек на човек като бижута — невинаги се знае къде са, ако ме разбираш.

— Всъщност не разбирам.

— Без да има нужда да се доказва право по наследство.

— А, ясно. А случва ли се да бъдат откраднати или препродадени?

— Случва се. Аз отказвам стоката, ако произходът ѝ е прекалено съмнителен, но няма как от пръв поглед да познаеш дали една книга е открадната. Да вземем „Затворникът“. Първият тираж е малък. Постепенно се изчерпва и останалите екземпляри, особено ако са в добро състояние, стават все по-ценни. Въпреки това на пазара има много такива, които са еднакви или поне са били еднакви, когато са излезли от печатницата. Много книги се предават от колекционер на колекционер. Допускам, че някои са откраднати.

— Може ли да понахалствам и да попитам кое е най-ценното ти първо издание?

Брус се усмихна и се умълча за кратко.

— Не нахалстваш, но нека бъдем дискретни. Преди няколко години купих непокътнат екземпляр от „Спасителят в ръжта“ за петдесет хиляди. Селинджър рядко е подписвал шедьовъра си, но тази книга е подарил на редактора си, който я е пазил в семейството си с години, буквално недокосната. В безупречно състояние е.

— Как я намери? Извинявай, но ми е изключително интересно.

— От години се носеха слухове, вероятно подхранвани от самия редактор, който бил доста съмнителен тип, и от семейството му. Издирих един от племенниците, взех самолета до Кливланд, проследих го и го увещавах, докато не ми продаде книгата. Изобщо не е излизала на пазара и доколкото ми е известно, никой не знае, че я притежавам.

— И какво ще я правиш?

— Нищо. Просто си я имам.

— Кой я е виждал?

— Ноел и неколцина приятели. Ще ми бъде приятно да ти я покажа заедно с другите неща в колекцията.

— Ще се радвам. Но да се върнем на въпроса — кажи ми за Кормак.

Брус се усмихна и взе „Кървав меридиан“.

— Чела ли си го?

— Опитах се, но има прекалено много насилие.

— Малко съм озадачен, че човек като Теса е почитател на Кормак Маккарти.

— Тя четеше непрекъснато, стига книгите да са от библиотеката.

Брус разгледа книгата и заяви:

— Понапукана е на гръбчето, вероятно от времето, и е малко избеляла. Като цяло обложката е в добро състояние.

Той огледа и форзаците, отгърна на титула и на авантитула и внимателно прочете написаното. Прелисти още страници, почти толкова бавно, колкото ако четеше. После тихо каза:

— Обичам тази книга. Петият роман на Маккарти и първият му за Запада.

— Мъчих се петдесет страници — каза Мърсър, — но насилието е твърде натрапчиво и отблъскващо.

— Да, така е — съгласи се Брус, но продължи да разлиства страниците, сякаш насилието му доставяше удоволствие. Накрая внимателно затвори книгата. — Почти безупречен екземпляр, както казваме в бранша. По-хубав от този, който имам.

— И колко плати за него?

— Две хиляди преди девет години. Сега бих ти предложил четири хиляди за тази и сигурно просто ще я запазя за себе си. Четири хиляди е максимумът.

— Това прави десет хиляди за двете книги. Нямах представа, че струват толкова.

— Знам си работата, Мърсър. Десет хиляди е хубава сделка и за теб, и за мен. Искаш ли да ги продадеш?

— Не знам. Трябва да си помисля.

— Добре. Няма да те притискам. Но моля те, позволи ми да пазя екземплярите в трезора си, докато мислиш. Както ти казах, соленият въздух е безмилостен.

— Разбира се. Вземи ги. Дай ми няколко дни да реша.

— Не бързай. Така... да не забравим шампанското.

— Да, разбира се. Вече приближава седем.

— Изобщо не забелязах — каза Брус, стана и взе книгите. — Хайде да го изпием на плажа и да се поразходим. Не ходя често на брега с моята работа. Обичам океана, а много дни дори не го виждам.

— Добре — съгласи се тя след леко колебание.

Нищо не може да се сравни с романтична разходка край прибоя с мъж, който твърди, че е женен. Мърсър взе малка картонена кутия от плота и му я подаде. Той прибра книгите вътре, докато тя вадеше шампанското от хладилника.

Отне им близо час да стигнат до „Риц“, а докато се върнат във вилата, сенките вече падаха напреки на дюните. Чашите им бяха празни и Мърсър побърза да налее. Брус се отпусна в люлеещия стол на верандата, а тя седна до него.

Бяха минали темата за неговото семейство: внезапната смърт на баща му; наследството, което му беше донесло книжарницата; майка му, която не беше виждал почти трийсет години; отчуждената сестра; липсата на връзка с лели, чичовци, братовчеди; отдавна починалите баби и дядовци. В отговор Мърсър му разказа своята история, после отиде малко по-далече и разказа за трагедията с психическото заболяване на майка си и настаняването ѝ в психиатрия. На никого не беше споделяла това, но с Брус разговаряше непринудено. Колкото повече откриваха един за друг, толкова повече се смееха.

Някъде по средата на втората чаша шампанско Брус каза:

— Не съм съгласен с Майра. Не бива да пишеш за семейства. Направила си го веднъж, и то блестящо, но стига толкова.

— Не се тревожи. Майра вероятно е последният човек, чийто съвет бих послушала.

— Не ти ли харесва, каквато е луда?

— Не, още не, но започва да ми става симпатична. Наистина ли има много пари?

— Кой знае? Двете с Лий, изглежда, живеят доста охолно. Написали са сто книги заедно и, между другото, Лий е много посвързана с любовните романи, отколкото е склонна да признае. Някои от заглавията им продължават да се продават.

— Сигурно е приятно.

— Трудно е да пише човек, когато няма пари, Мърсър. Знам го. Познавам много писатели и съвсем малко от тях се продават достатъчно добре, за да се прехранват само с писане.

— Затова преподават. Намират си някой университет и сигурна заплата. Правила съм го два пъти и сигурно ще го направя отново. Или това, или ще продавам недвижими имоти.

— Според мен това не е вариант за теб.

— Други идеи?

— Всъщност имам страхотна идея. Долей ми и ще ти разкажа една дълга история.

Мърсър извади шампанското от хладилника и изпразни бутилката. Брус отпи дълга глътка, примлясна и каза:

— Това мога и за закуска да го пия.

— И аз, но кафето е много по-евтино.

— Навремето имах приятелка, много преди Ноел. Казваше се Талия — симпатично момиче, красиво и талантливо, но и малко сбъркано в главата. Излизахме около две години, не съвсем редовно, защото тя постепенно губеше връзка с действителността. Не можех да ѝ помогна, а страдах, като гледах как състоянието ѝ се влошава. Тя обаче умееше да пише и работеше над роман, който криеше огромен потенциал. Беше силно романизирана история за Чарлс Дикенс и любовницата му — младата актриса Елън Търнан. Дикенс бил женен вече двацет години за Катрин, сурова жена във викторианския смисъл на думата. Родила му десет деца и въпреки явното физическо привличане бракът им бил пословично нещастен. Когато бил на четирийсет и пет и вероятно най-известната личност в Англия, той се запознал с Елън, тогава на осемнайсет и начинаеща актриса. Влюбили се лудо, той напуснал жена си и децата, но навремето разводът бил немислим. Така и не става ясно дали той и Елън са живели заедно, дори доста усилено се говорело, че тя забременяла, но детето починало при раждането. Както и да стояли нещата, двамата чудесно успели да прикрият историята. В романа на Талия обаче двамата преживяват пълноценна любовна история, разказана от Елън, без да пести подробностите. Сюжетът се заплете, когато Талия вмъкна в него друга прочута любовна история — между Уилям Фокнър и Мита Карпентър. Фокнър се запознал с нея, докато бил в Холивуд и пишел сценарии за пари. Съдейки по всичко, двамата били страшно влюбени. Тази история също беше развита, при това много добре. Но после, за да усложни нещата още повече, Талия въведе още една връзка между известен писател и любовницата му: непотвърдена и вероятно невярна история, че Ърнест Хемингуей е имал кратък романс със Зелда Фицджералд, докато живеели в Париж. Както знаеш, фактите нередко пречат на хубавия сюжет, затова Талия си ги измисли и написа доста

увлекателна версия за любовната история между Ърнест и Зелда зад гърба на Скот. Романът съдържа три сензационни афери на литературни личности, които се редуваха в отделните части, но това беше прекалено за една книга.

— И тя ти позволи да я прочетеш?

— По-голямата част. Непрекъснато променяше историите и пренаписваше цели раздели, и колкото повече пишеше, толкова повече се оплиташе. Молеше ме да я посъветвам, но винаги правеше обратното. Беше обсебена от текста и писа без прекъсване две години. Когато ръкописът надхвърли хиляда страници, престанах да чета. Вече често се карахме.

— Какво стана с текста?

— Талия каза, че го е изгорила. Обади ми се един ден буквално обезумяла и ми съобщи, че окончателно е унищожила текста и няма да напише повече нито дума. Два дни по-късно взе свръхдоза в Савана, където живееше по онова време.

— Това е ужасно.

— Беше на двайсет и седем години, най-талантливото същество, което познавам. Около месец след погребението ѝ писах на майка ѝ и много внимателно попитах дали Талия е оставила някакъв текст. Не получих отговор, а за романа изобщо не се говори. Сигурен съм, че го е изгорила и после се е самоубила.

— Какъв ужас!

— Беше трагедия.

— Нямах ли копие?

— О, не. Тя донасяше ръкописа тук за няколко дни и ме караше да го чета, докато продължаваше да работи. Параноично се опасяваше, че някой ще открадне шедьовъра ѝ, затова зорко бдеше над него. Клетото момиче, държеше се параноично за много неща. Накрая се отнасяше нанякъде с лекарствата и гласовете, които чуваше, и аз нищо не можех да направя. Честно казано, по онова време вече се стремях да я избягвам.

Двамата поразсъждаваха над трагедията за около минута, отпивайки бавно шампанското си. Слънцето беше залязло и верандата беше притъмняла. Никой не беше споменал за вечеря, но Мърсър щеше да откаже. Бяха прекарвали заедно предостатъчно време за един ден.

— Великолепна история — отбеляза тя.

— Коя? За Дикенс, Фокнър, Зелда или Талия? Материалът е огромен.

— И ти просто ми го подаряваш?

Брус се усмихна и сви рамене.

— Вземи го, ако искаш.

— Историите за Дикенс и Фокнър са истина, нали?

— Да, но най-хубавата е за Зелда и Хемингуей. Париж през двайсетте години на двайсети век. Изгубеното поколение, толкова колоритен фон и толкова много събития. Двамата със сигурност са се познавали. Фицджералд и Хемингуей били приятели по чашка, а американците си устройвали купони заедно. Хемингуей постоянно свалял дамите — женил се е четири пъти — и бил доста смахнат. Ако идеята попадне в подходящи ръце, може да стане толкова сладострастна, че дори Майра ще я одобри.

— Мога само да си мечтая.

— Не си много ентузиазирана.

— Не се чувствам сигурна в историческата проза. История ли е или измислица? По някаква причина ми се струва непочтено да се бъркам в живота на реални личности и да ги карам да правят неща, които всъщност не са вършили. Да, мъртви са, но това дава ли право на писателите да превръщат живота им в романи? Особено личните им дела?

— Непрекъснато се случва и се продава.

— Вероятно, но не съм сигурна, че е за мен.

— Четеш ли тези писатели — Фокнър, Хемингуей, Фицджералд?

— Само ако се налага. Старая се да избягвам мъртвите бели мъже.

— И аз. Предпочитам реални хора, които познавам. — Той пресуши чашата си и я остави на масичката помежду им. — Трябва да вървя. Разходката ми беше много приятна.

— Благодаря за шампанското — каза Мърсър. — Ще те изпратя.

— Мога и сам да намеря изхода — каза той и докато минаваше зад гърба ѝ, я целуна по главата. — До скоро.

— Лека нощ.

В осем часа на следващата сутрин Мърсър седеше до масичката, вперила поглед в океана и забравила за лаптопа. Мечтаеше за нещо, което не би могла да опише, ако я попитаха, когато я стресна телефонът. Беше Ноел, звънеше от Франция, където беше вече ранен следобед. Поздрави Мърсър със сърдечно „бонжур“ и се извини, че я безпокои във време за писане, но искала да я чуе, преди денят да превали. Обясни, че мъж на име Джейк ще бъде в магазина ѝ на следващия ден и би могъл да се срещне с Мърсър. Джейк бил любимият ѝ реставратор и бояджия и се отбивал от време на време. Щял да ремонтира някакъв бюфет в сутерена, така че моментът бил подходящ Мърсър да поговори с него за писалицето. Магазинът щял да бъде затворен и заключен, но Джейк имал ключ. Мърсър ѝ благодари и двете побъбриха няколко минути за едно друго във Франция.

Щом приключиха разговора, Мърсър се обади на Илейн Шелби, която беше във Вашингтон. Мърсър ѝ беше изпратила дълъг имейл миналата нощ с всички подробности от събитията през деня и разговорите, така че Илейн беше съвсем наясно. И неочаквано прецени, че Мърсър би могла да огледа и двата сутерена в един и същ ден.

Мърсър звънна на Брус на обед и му каза, че приема предложението му за двете книги. Съобщи му, че на следващия ден ще се срещне с Джейк и може да мине през книжарницата да си получи чека. Освен това наистина много искала да види онзи екземпляр на „Спасителят в ръжта“.

— Идеално — отговори той. — Какво ще кажеш за обяд?

— Чудесно.

Илейн и екипът ѝ пристигнаха, след като се стъмни и вече беше твърде късно за среща. В девет часа на следващата сутрин Мърсър стигна по брега до дъсчената пътека пред апартамента им. Илейн седеше на стълбите с чаша кафе, заровила стъпала в пясъка. Стисна ръката ѝ силно, както обикновено, и отсече:

— Добра работа!

— Ще видим — отговори Мърсър.

Влязоха в апартамента, където ги очакваха двама мъже — Греъм и Рик.

Седяха на масата в кухнята. Пред тях имаше чаши с кафе и някаква кутия. В нея, както скоро щеше да научи Мърсър, бяха инструментите на занаята. Микрофони, подслушватели, предаватели и камери, толкова мънички, че тя се запита възможно ли е изобщо да заснемат някакъв образ. Дватама започнаха да вадят различни устройства и да обсъждат предимствата, недостатъците и възможностите на всяко.

Илейн изобщо не попита Мърсър дали е склонна да носи скрита камера. Просто прие за даденост, че тя ще го направи, което бе доста дразнещо. Докато Греъм и Рик говореха, Мърсър усети как стомахът ѝ се свива на топка. Накрая се обади:

— Законно ли е? Да снимаш някого без позволение му?

— Не е незаконно — отговори Илейн с уверена усмивка. Ама че глупост. — Не повече, отколкото да снимаш някого на публично място. Не се изисква разрешение, не си длъжен да го правиш публично достояние.

Обади се Рик, по-възрастният от двамата:

— Не можеш да запишеш телефонен разговор, без съвсем ясно да изразиш намерението си, но правителството още не е приело закон, който да забранява наблюдението с видеокамера.

— Навсякъде и по всяко време освен в частен дом — додаде Греъм. — Само вижте колко охранителни камери наблюдават сградите,

тротоарите и паркингите. Не им трябва разрешение, за да заснемат когото и да било.

Илейн, която владееше положението и беше по-високопоставена в йерархията от двамата мъже, каза:

— Харесва ми този шал с халката. Да опитаме с него.

Шалът беше пъстра смесица от цветове и изглеждаше скъп. Мърсър го сгъна на три и го нагласи на шията си. Рик ѝ подаде халката — златиста закопчалка със ситни фалшиви камъчета, и Мърсър прокара краищата на шала през нея. Доближавайки се прекалено близо, Рик огледа закопчалката, като я потупваше с миниатюрна отвертка.

— Ще сложим камерата ето тук и ще бъде на практика незабележима — заяви той.

— Колко голяма е камерата? — попита Мърсър.

Греъм ѝ я показа — нелепо миниатюрен уред, по-малък от стафида.

— И това е камера? — попита Мърсър.

— С висока разделителна способност. Ще ти покажем. Подай ми халката.

Мърсър я плъзна надолу по шала и я подаде на Рик. Двата с Греъм си сложиха два еднакви чифта лупи и сведоха глави.

— Знаеш ли къде ще ходите на обяд? — попита Илейн.

— Не, той не ми каза. Трябва да се срещна с Джейк в магазина на Ноел в единайсет, после ще отида в книжарницата при Брус. Обядът ще е след това, но не знам къде. Как да използвам това нещо?

— Ти няма да правиш нищо, просто се дръж нормално. Рик и Греъм ще активират камерата от разстояние. Ще бъдат в бус близо до книжарницата. Няма да има звук, камерата е твърде малка, затова не се тревожи какво се говори. Нямаме представа какво има в двата сутерена, затова се опитай да огледаш навсякъде. Търси врати, прозорци и още камери.

— И някакви сензори за охранителната система по вратите — додаде Рик. — Почти сигурни сме, че няма такива, които да водят навън. И двете помещения, изглежда, са изцяло под земята и отвън няма стълби надолу към тях.

— Това е първото ни надникване вътре и като нищо може да остане единственото. Всичко е от огромно значение, но търсим

ръкописите — купчини хартия, по-големи от отпечатаните книги.

— Знам какво е ръкопис.

— Разбира се. Търси чекмеджета, шкафове, всяко място, където евентуално се побират.

— Ами ако той забележи камерата? — попита Мърсър малко напрегнато.

Двамата мъже изсумтяха. Невъзможно.

— Няма, защото не може да я види — отговори Илейн.

Рик подаде халката на Мърсър и тя отново промуши краищата на шала.

— Активирам — каза Греъм и затрака по клавишите на лаптопа.

— Изправи се и бавно се завърти, ако обичаш — помоли я Рик.

— Разбира се.

Докато Мърсър го правеше, Илейн и момчетата се бяха вторачили в екрана.

— Забележително — промърмори Илейн по-скоро на себе си. — Ела да погледнеш, Мърсър.

Застанала до масата с лице към входната врата, Мърсър сведе очи към екрана и се учуди на кристалния образ. Канапето, телевизорът, креслото, дори евтиният килим отпред се виждаха съвсем ясно.

— И всичко с такава миниатюрна камера — изуми се тя.

— Никакъв проблем, Мърсър — каза Илейн.

— Шалът не подхожда на дрехите ми.

— Какво ще облечеш? — попита Илейн и се пресегна към чанта, от която извади пет-шест шала.

— Най-обикновена червена лятна рокля. Нищо особено.

Джейк отвори входната врата и заключи след нея. Представи се и каза, че познава Ноел от години. Имаше загрубели и мазолести ръце, бяла брада и вид на трудолюбив човек, който цял живот е бил сред чукове и инструменти. Говореше рязко и обясни, че писалището вече е в сутерена. Мърсър го последва надолу по стълбите, бавно и на разстояние, като се опитваше да не забравя, че всичко пред нея се заснема и анализира. Тя слезе по десетте стъпала с длан върху перилата и се озова в дълго и претъпкано помещение. То вървеше по цялата дължина на магазина, който, както Мърсър прекрасно знаеше, беше широк тринайсет метра и дълбок петдесет, както и книжарницата в съседство. Таванът беше нисък, не повече от два метра и половина, а подът беше от груб бетон. Покрай стените безразборно бяха натрупани всякакви разглобени, счупени, недовършени и неподходящи си мебели и предмети. Мърсър небрежно се поразходи, въртейки се във всички посоки.

— Значи тук държи Ноел хубавите работи — каза тя, но Джейк нямаше чувство за хумор.

Сутеренът беше добре осветен. В дъното имаше някакво помещение. И най-важното — виждаше се врата в тухлената стена между стаята и съседния сутерен, където Илейн Шелби и нейната загадъчна фирма предполагаша, че господин Кейбъл крие своето съкровище. Тухлената стена беше стара и пребоядисвана многократно. В момента беше тъмносива, но вратата беше много по-нова. Беше метална и масивна и имаше два сензора от охранителната система в горните ъгли.

Екипът на Илейн знаеше, че двата магазина са с почти еднаква ширина, дължина, височина и разположение. Намираха се в една и съща сграда, построена сто години по-рано и на практика разделена на две при отварянето на книжарницата през 1940 г.

Седнали в бус от отсрещната страна на улицата и вторачени в лаптопите си, Рик и Греъм се зарадваха на вратата между двете

помещения. На канапето в апартамента Илейн реагира по същия начин. Браво, Мърсър!

Писалището беше в средата на помещението. Под него бяха разстлани вестници, въпреки че на пода имаше с години напластявана боя. Мърсър го разгледа внимателно, сякаш бе някакво ценно притежание, а не пионка в играта им. Джейк извади палитра за цветовете и двамата обсъдиха няколко варианта, но на Мърсър все нещо не й харесваше. Накрая се спря на пастелносиньо, което Джейк щеше да положи на тънък слой, за да създаде впечатление за нещо старо. Той нямаше нюанса в пикапа си и щеше да му отнеме няколко дни да го набави.

Страховно. Мърсър винаги можеше да дойде отново, за да види как върви работата. Пък и кой знае? С играчките от арсенала на Рик и Греъм следващия път, току-виж, камерите бяха в обиците й.

Тя попита дали долу има тоалетна и Джейк кимна към дъното. Мърсър се забави, докато я намери, после докато се върне обратно отпред, където той вече обработваше с шкурка плота на писалището й. Когато Джейк се наведе, Мърсър се озова точно срещу металната врата и я засне съвсем ясно. Възможно беше да има обаче скрита камера, която наблюдава нея, нали така? Отдръпна се, впечатлена от собствената си преценка за положението и от растящия си опит. В крайна сметка от нея можеше и да се получи свестен шпионин.

Раздели се с Джейк на входната врата и заобиколи по уличката до малък кубински деликатесен магазин, в който си поръча студен чай и седна на една маса. След няма и минута Рик влезе и си купи безалкохолно. Седна срещу нея, усмихна се и прошепна:

— Идеална работа.

— Явно ми идва отвътре — отговори Мърсър и топката в стомаха й тутакси изчезна. — Камерата включена ли е?

— Не, изключих я. Ще я активирам отново, когато влезеш в книжарницата. Не прави нищо различно. Камерата работи безупречно, а ти ни засне много материал. Адски се радваме на свързващата врата между двата сутерена. Сега се приближи колкото се може повече от другата страна.

— Лесна работа. Предполагам, че ще излезем от книжарницата и ще отидем пеша на обяд. Ще държите ли камерата включена?

— Не.

— Ще седя срещу Кейбъл на масата най-малко един час. Не се ли тревожите, че може да забележи нещо?

— След сутерена иди в тоалетната, онази горе на основния етаж. Свали шала и халката и ги пъхни в чантата си. Ако те попита нещо, обясни, че ти е станало много топло.

— Това ми допада. Нямахте да ми е лесно да обядвам с насочена към физиономията му камера.

— Добре. Сега тръгвай, аз ще те последвам.

Мърсър влезе в книжарницата в дванайсет без десет и видя Брус да подрежда списанията на една стойка до входа. Днешният му костюм беше в мек син оттенък. Засега Мърсър беше забелязала шест различни нюанса на костюмите му, а подозираше, че има и още. Папийонката беше яркожълта с мотив пауново перо. Както винаги, мръсни мокасини от шедро на босо. Никога не носеше чорапи. Той се усмихна, целуна я по бузата и я увери, че изглежда чудесно. Тя го последва в помещението на първите издания и той взе един плик от бюрото.

— Десет хиляди за двете книги, които Теса е взела от библиотеката преди трийсет години. Какво ли би казала?

— Би попитала: „А къде е моят дял от печалбата?“.

Брус се засмя.

— Ще има печалба. Двама мои клиенти искат „Затворникът“, затова ще ги накарам да наддават помежду си и ще спечеля две хиляди и петстотин само с няколко телефонни разговора.

— Просто така?

— Е, невинаги се получава, но този път ми провървя. Затова обичам този бизнес.

— Един въпрос — за онзи идеално запазен екземпляр на „Спасителят в ръжта“, за който ми спомена. Ако решиш да го продадеш, колко ще поискаш?

— Значи и на теб започва да ти харесва бизнесът, а?

— Не, ни най-малко. Никак ме няма за деловите неща. Просто ми е любопитно, това е.

— Миналата година отказах осемдесет хиляди. Книгата не се продава, но ако нещо ме принуди да я пусна на пазара, ще започна от сто хиляди долара.

— Не е лоша сделка.

— Каза, че искаш да я видиш.

Мърсър сви рамене уж безразлично и подметна:

— Разбира се, ако не си много зает.

Очевидно Брус искаше да се изфука с книгите си.

— Никога не съм твърде зает за теб. Ела с мен.

Минаха покрай стълбите, през детския сектор и отидоха в дъното на магазина. Стълбите надолу се намираха зад заключена врата, която беше малко встрани и по всичко личеше, че се използва рядко. Камера наблюдаваше високо от ъгъла. Върху нея беше прикрепен сензор от охранителната система. Брус отключи секретната брава и завъртя старата топка. Отвори вратата и запали лампата.

— Внимавай — предупреди я той и заслиза.

Мърсър поизостана — внимаваше, както я беше посъветвал. Долу той щракна друг ключ за осветление.

Помещението беше разделено на няколко части. В предната, по-голямата, бяха стълбите и голямата метална врата към сутерена на Ноел, както и редици стари дървени рафтове, огънати под тежестта на хиляди нежелани книги, шпалти и сигнални бройки.

— Наричам го гробището — поясни Брус и махна с ръка към бъркотията. — Всеки магазин си има стая за боклуци.

Направиха няколко крачки към задната част и спряха до стена от сгурбетонни блокчета, явно добавена много след построяването на сградата. Минаваше по височина и ширина на помещението и отвсякъде прилепваше плътно. До нея имаше друга метална врата с контролен панел. Докато Брус набираше кода, Мърсър забеляза камерата, която висеше от стара греда и сочеше към вратата. Нещо избръмча и изтрака, двамата минаха през вратата и запалиха лампите. Температурата беше чувствително по-ниска.

Покрай стените имаше големи шкафове. Мърсър видя лъскав бетонен под и окачен таван от някакъв фиброзен материал, който бе неспособна да опише. Но го засне за специалистите.

След час щяха да предположат, че помещението е широко дванайсет метра и дълго почти толкова. Беше просторно, с красива маса по средата, таван на два метра и половина височина, стегнати сглобки. Всичко сочеше, че е херметически затворено, сигурно и защитено от пожар.

— Книгите се увреждат от светлина, топлина и влага, затова тези три неща трябва да се контролират. Тук няма почти никаква влага и температурата винаги е дванайсет градуса. Ясно е, че няма и слънце.

Шкафовете бяха от дебел метал и имаха стъклени вратички, затова гърбовете на книгите се виждаха. Във всеки имаше по шест рафта, като долните бяха на малко повече от половин метър от пода, а горните стигаха на десетина сантиметра над главата на Мърсър, значи на около метър и осемдесет, предположи тя. Рик и Греъм щяха да се съгласят.

— Къде са първите издания на Теса? — попита Мърсър.

Той се приближи към задната стена и пъкна ключ в тесен страничен панел. Когато го завъртя, нещо изщрака и всичките шест стъклени вратички се отвориха. Брус посегна към втората отгоре.

— Ето ги — извади той „Затворникът“ и „Кървав меридиан“. — На сигурно място в новия си дом.

— На много сигурно — съгласи се тя. — Много впечатляващо, Брус. Колко книги има тук, долу?

— Няколкостотин, но не всичките са мои. — Той посочи стената до вратата. — Тези съхранявам за клиенти и приятели. Някои са тук на нещо като отговорно пазене. Един от клиентите ми се развежда и крие книгите си тук. Сигурно ще ме призоват и ще ме замъкнат в съда, и няма да е за пръв път. Аз винаги лъжа, за да предпазя клиентите си.

— А какво е това? — попита Мърсър и посочи висок и доста обемист шкаф в ъгъла.

— Сейф, където държа истински ценните си придобивки.

Брус набра кода на панела — Мърсър се постара да се извърне тактично — и дебелата врата се отключи. Брус я отвори. Горе в средата имаше три рафта, до един заети от книги, които на пръв поглед изглеждаха фалшиви, някои със заглавия със златни букви. Брус внимателно издърпа книга от средния рафт и попита:

— Знаеш ли какво е „черупка“?

— Не.

— Предпазна кутия, изработена специално за всяка книга. Ясно е, че тези книги са отпечатани в различен формат, затова и черупките им са различни. Ела насам.

Обърнаха се и пристъпиха към малката маса в средата на помещението. Брус остави кутията върху масата, отвори я и

предпазливо извади книгата. Обложката ѝ беше обвита в прозрачен ламинат.

— Това е първият ми екземпляр на „Спасителят в ръжта“. Наследих го от баща си преди двацет години.

— Значи имаш два?

— Не, имам четири. — Той отгърна на предния форзац и ѝ посочи лекото обезцветяване. — Малко избеляване тук, една-две резки по обложката, но иначе е хубав екземпляр.

Брус остави книгата и кутията на масата и се върна към сейфа. В този момент Мърсър се обърна натам, за да осигури на Рик и на Греъм пълна фронтална видимост. На дъното, под трите рафта с най-редки книги имаше четири чекмеджета, които в момента бяха плътно затворени.

Ако Брус наистина държеше ръкописите, те трябваше да бъдат тук. Или поне така си мислеше тя.

Той остави друга кутия върху масата и каза:

— Това е най-новото издание от четирите, с автографа на Селинджър. — Отвори кутията, извади книгата и отгърна на титулната страница. — Няма посвещение, няма дата, само автограф от него, който е рядкост, както ти обясних. Просто е отказвал да подписва книгите си. Полудял е, не си ли съгласна?

— Така казват — отговори Мърсър. — Красиви са.

— Да — съгласи се Брус, все още галейки книгата. — Понякога, когато имам тежък ден, се промъквам тук, заключвам се в тази стая и вадя книгите. Опитвам се да си представя какво би било да съм на мястото на Селинджър през петдесет и първа година, когато излиза първият му роман. Дотогава е издал няколко разказа, два в „Ню Йоркър“, но не е известен. „Литъл Браун“ са пуснали първоначално тираж десет хиляди, а сега от книгата се продават един милион броя годишно на шейсет и пет езика. Той не е подозирал какво предстои. Книгата го е направила богат и известен, но той не е понасял публичното внимание. Повечето специалисти са на мнение, че е превъртял.

— Преподавах го в часовете си преди две години.

— Значи го познаваш добре?

— Любимият ми роман е. Но въпреки това предпочитам писателки, и то още живи.

— А искаш ли да видиш най-рядката книга, написана от жена, жива или мъртва, която притежавам?

— Разбира се.

Той се върна до сейфа. Мърсър заснемаше всяка негова стъпка и дори леко се отмести за още едно фронтално изпълнение с малката камера. Брус намери книгата и се върна до масата.

— Какво ще кажеш за Вирджиния Улф и „Собствена стая“? — Брус отвори кутията и извади книгата. — Издадена е през хиляда деветстотин двайсет и девета година. Първо издание, почти безукорен екземпляр. Намерих го преди дванайсет години.

— Много обичам тази книга. Четох я в гимназията, тя ме вдъхнови да стана писателка или поне да опитам.

— Много е рядка.

— Ще ти дам десет хиляди за нея.

Двамата се засмяха и той учтиво отговори:

— Съжалявам, не се продава.

Подаде книгата на Мърсър, която я разгърна и отбеляза:

— Била е толкова храбра. „Една жена трябва да има пари и собствена стая, ако иска да пише проза.“^[1]

— Била е изтерзана душа.

— И още как. Самоубила се е. Защо писателите страдат толкова много, Брус? — Мърсър затвори книгата и му я върна. — Такова разрушително поведение и дори самоубийство.

— Не разбирам самоубийството, но донякъде разбирам пиянството и лошите навици. Нашият приятел Анди се опита да го обясни преди години. Според него всичко е, защото животът на писателя е много недисциплиниран. Нямах началник, нямах надзорник, не започваш под час и нямах работно време. Пишеш сутрин, пишеш нощем. Пиеш, когато си поискаш. Анди е убеден, че пише по-хубаво, когато е махмурлия, но аз не съм сигурен.

Брус се зае да прибира книгите в кутиите им и после в сейфа.

— Какво има в чекмеджетата? — импулсивно попита Мърсър.

Той отговори без капка колебание:

— Стари ръкописи, но не струват много в сравнение с тези книги. Джон Макдоналд е любимият ми, особено поредицата му за Травис Макгий. Преди няколко години успях да купя два от оригиналните му ръкописи от друг колекционер.

Брус вече затваряше вратата, докато го казваше. Явно чекмеджетата не бяха достъпни.

— Стига ли ти? — попита той.

— Да. Заше метяващо е, Брус. Това е друг свят, за който не знам нищо.

— Рядко показвам тези книги. Редките издания не са за хвалене. Сигурен съм, че никой не знае за четирите ми екземпляра на „Спасителят в ръжта“, и ми се иска така да остане. Няма регистър, никой не ни търси и много сделки се сключват тайно.

— Тайната ти е в безопасност. Не ми хрумва на кого бих могла да кажа.

— Не ме разбирай погрешно, Мърсър. Всичко тук е законно. Декларирам приходите си и плащам данъци, а ако умра, завещанието ми ще обхваща всичките ми активи.

— Всичките? — попита тя с усмивка.

Той отвърна също с усмивка и уточни:

— Е, повечето.

— Разбира се.

— Сега какво ще кажеш за един делови обяд?

— Умирам от глад.

[1] Прев. И. Василева. — Б.пр. ↑

Екипът вечеряше с пица и безалкохолно. В момента храната нямаше значение. Рик, Греъм и Илейн седяха на масата в апартамента и преглеждаха десетките кадри от видеото, записано от Мърсър. Беше им осигурила осемнайсетминутен материал от магазина на Ноел и двайсет и две минути от магазина на Брус — четирийсет минути безценни доказателства, чиито развълнувани собственици те вече бяха.

Проучваха ги, но по-важното беше, че ги анализира лабораторията им в Бетесда. Установиха фактите: размера на неговия трезор, големината на сейфа му, наличието на охранителни камери и сензори от охранителна система, секретните ключалки на вратите, панелите с копчета по входовете. Сейфът тежеше триста и шейсет килограма, от дебела стомана и беше изработен преди петнайсет години от завод в Охайо. Беше продаден онлайн и поставен от техник от Джаксънвил. Когато беше заключен, беше подсигурен от девет секретни ключалки, изработени от олово и с хидравлични уплътнения. Можеше да издържи на температура от 840 градуса в продължение на два часа. Отварянето нямаше да бъде проблем, но трудността беше да се доберат до него, без да задействат алармата.

Прекараха следобеда около масата, потънали в дълги и напрегнати обсъждания, а нерядко и в конферентен разговор с колегите си в Бетесда. Илейн ръководеше операцията, но охотно приемаше съдействие. Умни хора предлагаха много варианти и тя слушаше. ФБР им изяде повечето време. Време ли беше да привлекат и федералните? Да им представят своя заподозрян? Да им разкажат всичко, което са научили досега за Брус Кейбъл? Илейн не смяташе, че моментът е настъпил. И причината ѝ беше основателна — нямаша достатъчно доказателства да убедят федерален съдия, че Кейбъл държи ръкописите, заключени в сутерена си. В момента разполагаха със сигнал от източник в Бостън, четирийсетминутно видео от мястото и няколко снимки, извадени от видеото. Според двамата им адвокати във Вашингтон това просто не беше достатъчно, за да издействат заповед за обиск.

А и както винаги, когато федералните се намесеха, те вземаха всичко в свои ръце и променяха правилата. В момента не знаеха нищо за Брус Кейбъл и не подозираха за къртицата, която Илейн беше внедрила. Илейн искаше да запази това положение възможно най-дълго.

Един от сценариите, предложен от Рик, но неособено въодушевено, беше отвлечане на вниманието с палеж. Да предизвикат малък пожар по някое време след полунощ на приземния етаж на книжарницата и когато завие алармата и пръскачките изригнат, да влязат в сутерена през магазина на Ноел, да разбият сейфа и да вземат ръкописите. Рисковете бяха многобройни, не на последно място извършването на няколко престъпления.

Ами ако „Гетсби“ не беше там? Ако той и приятелчетата му бяха скрити другаде на острова или в страната? Кейбъл щеше да се уплаши и да разхвърля ръкописите по цялото земно кълбо, ако вече не го беше направил.

Илейн отхвърли плана почти веднага след като Рик го предложи. Часовникът наистина тиктакаше, но още имаха време, а тяхното момиче се справяше чудесно. За по-малко от четири седмици Мърсър се беше сближила с Кейбъл и беше проникнала в обкръжението му. Беше спечелила неговото доверие и им беше осигурила четирийсет минути ценен видеоматериал и стотици снимки. Затягаха примката или поне така си мислеха. Щяха да продължат да бъдат търпеливи и да чакат. Все нещо щеше да се случи.

Бяха отговорили на един съществен въпрос. Бяха обсъждали евентуалните причини търговец на книги от малко градче, който работи в стара сграда, да държи толкова неистово на сигурността. И тъй като беше основният им заподозрян, всичко, което той правеше, пораждаше още повече подозрения. Малката крепост в сутерена му се използваше за скривалище на незаконно придобита плячка, нали така? Не непременно.

Вече знаеха, че там, долу, има много ценни книги. Следобед Мърсър им разказа, че освен четирите книги от първото издание на „Спасителят в ръжта“ и една „Собствена стая“ има още петдесетина книга в предпазни „черупки“, спретнато подредени по рафтовете на сейфа. Само в трезора имаше няколкостотин книги.

Илейн беше в бранша повече от двайсет години и беше изумена от притежанията на Кейбъл. Тя се беше занимавала с наложили се книжарници за редки книги и ги познаваше добре. Те продаваха и купуваха, използваха каталози, уебсайтове и всякакви маркетингови средства, за да подпомагат търговията си. Колекциите им бяха обширни и добре рекламирани. Тя и екипът ѝ често се питаха дали по-дребен играч като Кейбъл може да набави един милион долара за ръкописите на Фицджералд. Сега имаха отговор и на този въпрос. Той разполагаше със средствата.

СЕДМА ГЛАВА

МОМИЧЕ ЗА УИКЕНДА

1

Поканата беше за вечеря без алкохол. Защото Анди Адам също беше поканен и Брус настояваше тази вечер да не се поднася алкохол. А и защото писателката, пристигнала да представи книгата си, някоя си Сали Аранча, се беше отказала от алкохола преди няколко години и предпочиташе да страни от него.

По телефона Брус осведоми Мърсър, че на Анди му предстои отново да влезе в клиника и отчаяно се старее да остане трезвен, докато го заключат. Мърсър прояви услужливост и охотно се съгласи да спазва правилата.

Госпожа Аранча очарова публиката си от петдесетина човека, като представи творбата си и прочете кратък откъс от нея. Градеше си име в криминалната литература с поредица за жена частен детектив в Сан Франциско, нейния роден град. Мърсър беше прегледала книгата следобед и докато гледаше и слушаше Сали, си даде сметка, че главната героиня много прилича на самата писателка: на четирийсет и няколко, бивша алкохоличка, разведена, без деца, умна и с бърза мисъл, съобразителна и корава и, разбира се — много привлекателна. Издаваше книга веднъж годишно, правеше големи рекламни обиколки и винаги се отбиваше в „Бей Букс“, обикновено докато Ноел беше извън града.

След представянето четиримата отидоха пеша до „Льо Роше“, малък френски ресторант с добро име. Брус побърза да поръча две бутилки газирана вода и върна винения лист на сервитьорката. Анди се озърна няколко пъти към другите маси. Изглежда, страшно му се искаше да вземе чаша вино, но просто добави резенче лимон към водата си и се успокои. Спореше с издателя си относно договора за най-новата си книга, защото авансът беше по-малък, отколкото за предходните. С приятно чувство за хумор и самоирония разказа как обикалял от издател на издател в Ню Йорк и на всички им било дошло до гуша от него. Бил ги подвеждал до един. Докато се занимаваха с ордъворите си, Сали разказа за мъките да си намери издател. Първият ѝ роман бил отхвърлен от десетина агенти и още повече издатели, но

тя продължила да пише. И да пие. Първият ѝ брак се разпаднал, когато спипала мъжа си в изневяра, и животът ѝ тръгнал надолу. Вторият и третият ѝ роман също били отхвърлени. За щастие, се намесили приятели и тя намерила сили да престане да пие. В четвъртия си роман се върнала към криминалния жанр, създавала главната си героиня и изведнъж агентите започнали да я търсят. Откупили правата за филмирането и Аранча се изстреляла нагоре. Сега, след вече осем книги, поредицата беше наложена и популярността ѝ растеше.

Сали разказваше историята си с намек за самодоволство и Мърсър не успя да овладее леката си завист. Сали се занимаваше само с писане. Приключила беше с нископлатената работа и заемите от родителите и пишеше по една книга годишно. Звучеше лесно. И Мърсър охотно би признала, че всеки писател, с когото се е срещала, изпитва някаква завист — такива си бяха.

Разговорът неочаквано се насочи към пиенето и Анди призна, че има проблеми. Сали изрази съчувствие, но и строгост. И му даде съвет. Самата тя беше трезва вече седем години и промяната беше спасила живота ѝ. Говори разпалено и Анди ѝ благодари за откровеността. Мърсър имаше чувството, че се намира на среща на „Анонимните алкохолици“.

Очевидно Брус много харесваше госпожа Аранча и в хода на вечерята Мърсър усети, че не се радва на внимание от негова страна. Не ставай глупава, каза си тя, те се познават от години. Но след като ѝ хрумна тази мисъл, вече не можеше да се отърси от нея и всичко стана още по-очевидно — поне за Мърсър. Брус няколко пъти докосна Сали — нежно потупване по рамото, задържане на дланта му там.

Пропуснаха десерта и Брус плати сметката. Докато крачеха по главната улица, той каза, че трябва да се отбие в книжарницата да нагледа нощния служител. Сали отиде с него. Всички си пожелаха „лека нощ“, а Сали обеща на Мърсър да ѝ изпрати имейл и да поддържат връзка. Мърсър вече се отдалечаваше, когато Анди попита:

— Ей, имаш ли време за едно питие?

Тя спря и се обърна към него.

— Не, Анди, идеята не е добра. Не и след вечеря.

— Кафе, не алкохол.

Беше малко след девет и Мърсър нямаше какво да прави. Може би кафето с Анди щеше да запълни вечерта. Пресекоха и влязоха в

празно кафене. Баристата ги осведоми, че затваря след половин час. Поръчаха си по чаша безкофеиново кафе и седнаха на маса на открито. Срещу книжарницата. Няколко минути по-късно Сали и Брус излязоха и поеха по улицата в посока Марчбанк Хаус.

— Тя ще пренощува в дома му — отбеляза Анди. — Много писателки го правят.

Мърсър обмисли думите му и попита:

— Ноел фигурира ли в този план?

— Ни най-малко. Брус си има любимки. Ноел си има свои любимци. Най-горе в кулата има кръгла стая, известна като Писателската стая. Оживена дейност кипи там.

— Май не разбирам — каза Мърсър, при все че идеално разбираше.

— Имат отворен брак, Мърсър, приемат и дори насърчават съществуването на други партньори. Допускам, че се обичат, но правила няма.

— Доста е странно.

— Не и за тях. Изглеждат щастливи.

Най-сетне потвърждение на някоя от клюките, с които разполагаше Илейн.

— Една от причините Ноел да прекарва толкова много време във Франция е, че отдавна има любовник там. Мисля, че и той е женен.

— Ама защо не! Разбира се, че ще е женен.

— Ти никога не си била омъжена, нали?

— Не.

— Е, аз опитах два пъти и не съм сигурен, че го препоръчвам. А излизаш ли с някого в момента?

— Не. Последното ми гадже си тръгна преди година.

— Запозна ли се с някой интересен човек тук?

— Разбира се. С теб, Брус, Ноел, Майра, Лий, Боб Коб. Има много интересни хора.

— А с някой, с когото ти се иска да излезеш на среща?

Той беше с петнайсет години по-възрастен от нея и пиеше здравата, биеше се по баровете и си имаше белези за доказателство. Този грубиян не предлагаше нищо интересно.

— Да не би да ме сваляш, Анди?

— Не. Просто си мислех да те изведем на вечеря някой път.

— А не заминаваш ли скоро за... как се изрази Майра... „лагер без пиячка“?

— След три дни и адски се старая да остана трезвен дотогава. Не е лесно. Всъщност сърбам хладко кафе без кофеин и се опитвам да си представя, че е водка с много лед. Почти усещам вкуса ѝ. Убивам време, защото не ми се прибира, въпреки че у дома няма нито капка. Докато идвах насам, минах покрай два магазина за алкохол, все още отворени, и здравата се борих със себе си, за да не се отклоня. — Гласът му заглъхна.

— Съжалявам, Анди.

— Недей. Просто не стигай дотук. Ужасно е.

— Искате ми се да можех да помогна.

— Можеш. Моли се за мен. Мразя се, задето съм толкова безволев.

И сякаш за да се отърси от кафето и от разговора, той внезапно скочи на крака и побърза да се отдалечи. Мърсър понечи да каже нещо, но не намери думи. Само го проследи с очи как завива зад ъгъла.

Тя занесе чашите обратно в кафенето. Улиците бяха притихнали, само книжарницата и сладкарницата за шоколадов фъдж бяха все още отворени. Колата ѝ беше паркирана на Трета улица, но Мърсър, който знае защо, я подмина. Стигна до края на пряката и продължи да крачи към Марчбанк Хаус. Горещата кулата Писателската стая светеше. Тя позабави крачка и като по даден знак светлината угасна.

Мърсър си призна, че е любопитна, но дали би признала и че малко ревнува?

След пет седмици във вилата вече беше време Мърсър да замине за няколко дни. Кони, съпругът ѝ и двете им дъщери тийнейджърки пристигаха за ежегодната си двуседмична ваканция на острова. Кони учтиво и почти по задължение покани Мърсър да се присъедини към тях, но на нея никак не ѝ се искаше. Знаеше, че момичетата по цял ден ще се взират в телефоните си, а съпругът ѝ ще говори само за магазините и за бизнеса си, въпреки че приемаше успеха си скромно и работеше непрекъснато. Мърсър знаеше, че той ще става в пет всяка сутрин, ще пие кафе, докато четете имейлите си, ще проверява доставките и така нататък и сигурно няма дори да намокри краката си в океана. Кони се шегуваше, че той рядко издържа пълните две седмици. Все се появяваше някаква криза и той се втурваше обратно към Нашвил да спасява фирмата си.

За писане и дума нямаше да може да става, макар че при сегашното си темпо Мърсър надали щеше да изостане особено.

Пък и не беше особено близка с Кони, която беше с девет години по-голяма от нея. Майка им беше в психиатрията, баща им беше погълнат от себе си и двете момичета на практика се гледаха сами. Кони избяга от къщи осемнайсетгодишна, за да учи в Южния методистки университет, и повече не се върна. Прекара едно лято на брега с Теса и с Мърсър, но по онова време мислеше само за момчета, затова разходките по брега, опазването на костенурките и непрекъснатото четене я отегчаваха. Замина, когато Теса я спипа да пуши трева.

Сега сестрите си пишеха по имейл веднъж седмично, говореха по телефона веднъж месечно и поддържаха вежливи и ведри отношения. Мърсър се отбиваше понякога, когато беше близо до Нашвил. Семейството често се местеше, все си купуваха по-големи къщи в по-хубави квартали. Преследваха нещо, някаква неясна мечта, и Мърсър се чудеше кога ли ще я открият. Колкото повече пари печелеха, толкова повече харчеха и Мърсър, която живееше бедно, се плашеше от консуматорските им навици.

Имаше една история от миналото, която не обсъждаха, най-вече защото това би породило неприятни чувства. Благодарение на баща им Хърбърт и работата му във „Форд“ Кони беше имала късмета да учи четири години в частен колеж, без да се обремени със студентски заем. Когато Мърсър се записа в „Сюани“ обаче, баща им беше загубил много пари и беше застрашен от фалит. Години наред Мърсър завиждаше на късмета на сестра си. Не си струваше да споменава, че Кони не бе предложила нито цент, за да ѝ помогне. Сега, когато студентският ѝ заем беше изчезнал като по чудо, Мърсър беше твърдо решена да преодолее негодуванието си. Може би нямаше да е толкова лесно, защото къщите на Кони ставаха все по-пищни всяка следваща година, а Мърсър не беше сигурна къде ще спи след няколко месеца.

Истината беше, че тя не искаше да прекарва време със сестра си. Двете живееха в различни светове и все повече се отчуждаваха. Тя благодари на Кони за поканата да остане във вилата, но отказът ѝ донесе облекчение и на двете. Обясни, че ще замине от острова за няколко дни, че има нужда от почивка и може да отиде да се види с една приятелка. Илейн уреди малка стая в един пансион на брега, на около три километра северно от вилата, защото всъщност Мърсър нямаше планове да ходи никъде. Кейбъл беше на ход и тя не можеше да си позволи да напусне острова.

В петък преди уикенда на четвърти юли Мърсър изчисти къщата и натъпка два платнени сака с дрехи, тоалетни принадлежности и няколко книги. Докато обикаляше стаите и изключваше осветлението, си мислеше за Теса и за това колко много беше направила самата тя, Мърсър, за последните пет седмици. Единайсет години не беше стъпвала тук и се бе върнала с тревога и притеснение, но бързо бе съумяла да забрави трагичната смърт на Теса и да се съсредоточи върху хубавите спомени. Сега заминаваше, и то по основателна причина, но щеше да се върне след две седмици и вилата отново щеше да бъде на нейно разположение. Никой не знаеше със сигурност за колко време. Това зависеше от Брус Кейбъл.

Шофира пет минути по Фернандо Стрийт до пансиона, който се казваше „Лайтхаус Ин“. В средата на вътрешния двор имаше висок макет на фар, който Мърсър помнеше от детството си. Пансионът беше несиметрична постройка в типичния за Кейп Код стил, с двайсет стаи, които се отдаваха под наем, и богата закуска. Към острова се бяха

устремили туристите за уикенда, затова отпред висеше табелка „Няма свободни места“.

Със собствена стая и пари в джоба Мърсър, току-виж, успееше да се съсредоточи и да напише нещо.

3

Късно в събота сутрин, докато центърът беше оживен от седмичния фермерски пазар и тълпи туристи пъплеха по тротоарите в търсене на сладолед, шоколадов фъдж, а може би дори маса за обяд, Дени влезе в „Бей Букс“ за трети път тази седмица и разгледа отдела за криминални романи. По джапанки, шапка с козирка, широк спортен панталон и скъсана тениска лесно минаваше за зле облечен посетител на острова и не привличаше ничие внимание. Двамата с Рукър бяха в града от седмица, проучваха интересните места и наблюдаваха Кейбъл, което не представляваше никаква трудност за тях. Ако не беше в книжарницата, търговецът беше или някъде в града да свърши нещо, или да обядва, или си беше у дома, обикновено сам. Двамата много внимаваха, защото Кейбъл обичаше сигурността. Книжарницата и къщата му бяха целите в камери, сензори и кой знае още какво. Една погрешна стъпка можеше да предизвика катастрофа. Двамата наблюдаваха и чакаха. Напомняха си да бъдат търпеливи, макар че търпението им вече се изчерпваше. С мъчения бяха изтръгнали информация от Джоуел Рибикоф и бяха заплашили Оскар Стайн в Бостън, но това беше детска игра в сравнение със задачата, която им предстоеше. Този път може би нямаше да стане с насилие. Преди им трябваша само две имена. Сега искаха стоката. Нападение над Кейбъл, жена му или негов близък можеше да предизвика реакция, която да съсипе всичко.

Вторник, пети юли. Тълпите се бяха пръснали, плажът отново беше празен. Островът бавно се събуждаше под огненото слънце и се опитваше да се отърси от махмурлука на дългия празничен уикенд. Мърсър седеше на тясното канапе и четеше „Парижката съпруга“, когато получи сигнал за пристигнал имейл. Беше от Брус и гласеше:

„Отбий се в книжарницата, когато си в града“.

Тя отговори:

„Добре. Става ли нещо?“.

„Имам нещо за теб. Малък подарък“.

„Скучно ми е. Ще дойда след час-два.“

Книжарницата беше празна, когато Мърсър влезе. Служителката на щанда ѝ кимна, но изглеждаше твърде сънена да говори. Мърсър се качи на горния етаж, поръча лате и си взе вестник. След броени минути чу стъпки откъм стълбището. Знаеше, че са на Брус. Костюмът му днес беше жълт, с малка папийонка в зелено и синьо. Елегантен както винаги. Той си взе кафе и двамата излязоха на терасата над Трета улица. Нямаше никой друг. Настаниха се на сянка на маса под вентилатора и засърбаха кафетата си. Брус ѝ подаде подаръка. Очевидно беше книга, увита в синьо-бялата хартия на магазина. Мърсър разкъса хартията — „Клуб «Радост и късмет»“ на Ейми Тан.

— Първо издание с автограф — поясни Брус. — Спомена я като една от любимите си съвременни писателки, затова я издирих.

Мърсър остана безмълвна. Нямахше представа колко струва книгата и не възнамеряваше да пита, но беше ценно първо издание.

— Не знам какво да кажа, Брус.

— „Благодаря“ винаги върши работа.

— Струва ми се недостатъчно. Наистина не мога да я приема.

— Твърде късно. Вече я купих и ти я връчвам. Приеми го като подарък за добре дошла на острова.

— В такъв случай — благодаря.

— Няма за какво. Първият тираж бил трийсет хиляди, така че книгата не е рядкост. В крайна сметка са продадени половин милион екземпляра с твърди корици.

— Авторката идвала ли е в книжарницата ти?

— Не, не ходи често на турнета.

— Това е невероятно, Брус. Не биваше.

— Но го направих и това е началото на колекцията ти.

Мърсър се засмя и остави книгата на масата.

— Не бих казала, че мечтая да колекционирам първи издания. Твърде са скъпи за мен.

— Е, и аз не бях мечтал да колекционирам. Просто се случи. — Той погледна часовника си и попита: — Гладна ли си?

— Аз съм писателка без договор и краен срок.

— Хубаво. Не съм разказвал историята често, но бих искал да ти кажа как започнах да колекционирам книги.

Брус отпи от кафето си, облегна се на стола, кръстоса крака и разказа как е намерил редките книги на покойния си баща и е взел няколко.

Кафето прерасна в обяд и двамата се насочиха към ресторанта на пристанището. Седнаха вътре, където беше значително по-прохладно. Както обикновено на делови обяд Брус поръча бутилка вино — днес беше шабли. Мърсър го одобри и си поръча салатата, нищо друго. Той заговори за Ноел. Обясни, че му се обаждала през ден и че издирването на ценни старинни мебели вървяло добре.

Мърсър се зачуди дали да не го попита как е френският ѝ любовник. Все още ѝ беше трудно да повярва, че двамата се отнасят толкова открито към връзките си. Във Франция може и да не беше необичайно, но Мърсър не познаваше друга такава двойка. Да, познаваше хора, които изневеряваха, но пипнеха ли ги, последното, което получаваха, беше разбиране. От една страна, тя почти се възхищаваше на способността им да се обичат толкова, че да си позволяват взаимно да кръшкат, но, от друга, южняшкото ѝ благоприличие осъждаше непристойното им поведение.

— Искам да те попитам нещо — смени темата тя. — В книгата на Талия, и по-конкретно в историята за Зелда Фицджералд и Хемингуей, какво беше първото изречение? Как започваше разказът?

Брус се усмихна широко и изтри устни със салфетката.

— Така, така, най-сетне напредък. Сериозно ли си се заела с историята?

— Може би. Прочетох две книги за семейство Фицджералд и Хемингуей в Париж и си поръчах още няколко.

— Поръча ли си ги?

— Да, от „Амазон“. Извинявай, по-евтини са.

— Така чувам и аз. Поръчвай през мен и ще ти дам отстъпка трийсет процента.

— Но аз обичам да чета и електронни книги.

— Ах, вие от по-младото поколение — усмихна се той, отпи от виното си и каза: — Нека помисля. Мина доста време — дванайсет-тринайсет години. А Талия пренаписва книгата толкова пъти, че понякога се обърквах.

— От всичко, което прочетох досега, оставам с впечатление, че Зелда е мразела Хемингуей. Смятала го е за грубиян, за недодялан човек, който влияе зле на съпруга ѝ.

— Вероятно е така. Струва ми се, че в романа на Талия имаше една сцена с тримата в Южна Франция. Хадли, съпругата на Хемингуей, се е върнала в Щатите по някаква причина, а Ърнест и Скот се наливат на воля. В действителност Хемингуей неведнъж се е оплаквал от лошото пиянство на Скот. Половин бутилка вино можела да го катурне. Хемингуей обаче много държал на алкохол и бил способен да надпие всеки. На двайсет години Скот вече бил неспасяем алкохолик и така и не намалил темпото. Винаги бил готов да надигне чашката — сутрин, обед, вечер. Зелда и Хемингуей флиртували и накрая получили своя шанс следобед, когато Скот заспал в хамака. Свършили работата в стая за гости на няма и десетина метра от хъркащия Скот. Нещо такова, но пак повтарям, че това е художествена измислица, така че напиши каквото искаш. Връзката им станала доста бурна, защото Ърнест пиел все повече и Скот се опитвал да не изостава. Когато алкохолът го събарял, Ърни и жена му Зелда се търкулвали набързо в най-близкото легло. Зелда била омагьосана от Ърнест. А той се преструвал на луд по нея, но всъщност я заблуждавал по очевидни причини. Вече бил непоправим женкар. Когато се върнали в Париж и Хадли пристигнала от Щатите, Зелда искала да продължат да се забавляват, но на Ърнест му било омръзнало от нея. Неведнъж ѝ повтарял, че е луда. Затова я отблъснал, зарязал я и тя го намразила. Ето го романа в резюме, скъпа моя.

— И според теб това ще се продава?

Брус се засмя и отговори:

— О, доста търговски започна да се ориентираш през последния месец. Пристигна с литературни амбиции, а вече мечтаеш за пари.

— Не искам да се връщам в класната стая, Брус, а и в момента няма опашка от колежи, които да ме търсят. Нямам нищо, нищичко освен десет хиляди долара благодарение на нехайството на Теса. Или трябва да продам малко книги, или да престана да пиша.

— Да, според мен ще се продава. Ти спомена „Парижката съпруга“ — хубава история за Хадли и Хемингуей. Вървеше много добре. Ти пишеш красиво, Мърсър, сигурен съм, че ще успееш.

Тя се усмихна и отпи от виното си.

— Благодаря. Нуждая се от насърчение.

— Всички се нуждаем.

Известно време се храниха мълчаливо. Брус вдигна чашата си и погледна виното.

— Обичаш ли шабли?

— Хубаво е.

— Обичам вино, може би прекалено. На обяд обаче е лош навик. Наистина те прави по-муден следобед.

— Затова е измислена сиестата — услужливо подхвърли Мърсър, за да го предразположи.

— Така е. Имам малък апартамент на втория етаж, зад кафенето, идеално място за следобедна дрямка.

— Това покана ли е?

— Би могло и така да се каже.

— Това ли е най-изобретателната ти свалка: „Ей, миличка, какво ще кажеш да подремнем заедно?“.

— Вършеше работа преди.

— Е, в момента не върши. — Мърсър се озърна и докосна ъгълчетата на устата си със салфетката. — Не спя с женени мъже, Брус. Правила съм го два пъти и никак не ми беше приятно. Женените мъже са бreme, което не искам да мъкна на плещите си. Освен това познавам Ноел и много я харесвам.

— Уверявам те, че на нея въобще не и пука.

— Трудно ми е да го повярвам.

Брус се усмихваше снизходително, все едно тя нямаше никаква представа какви ги говори и той с радост би я осветлил по въпроса. После се озърна, за да се увери, че никой не може да ги чуе. Приведе се напред и сниши глас:

— Ноел е във Франция, в Авиньон. Отседнала е в апартамента си — притежава го от много години. Малко по-надолу по улицата има по-голям апартамент, собственост на Жан-Люк, неин приятел. Жан-Люк е женен за по-възрастна жена с много пари. Жан-Люк и Ноел са близки поне от десет години. Всъщност го познава още преди да се срещнем. Правят си заедно сиести, излизат на вечеря, разхождат се заедно, дори пътуват, ако старата му съпруга няма нищо против.

— Значи и тя одобрява?

— Разбира се. Те са французи. Всичко е дискретно и много цивилизовано.

— И ти нямаш нищо против? Наистина невероятно.

— Не, нямам нищо против. Просто така стоят нещата. Разбираш ли, Мърсър, още преди години разбрах, че не мога да бъда моногамен. Не съм сигурен, че изобщо някой може, но не натрапвам мнението си. В колежа разбрах, че на света има много красиви жени и аз не мога да бъда щастлив само с една. Опитах се да поддържам сериозна връзка, смених пет-шест приятелки, но все не се получаваше, защото не съм в състояние да устоя на красива жена независимо от възрастта. За щастие, срещнах Ноел, която има същото отношение към мъжете. Бракът ѝ се разпаднал преди години, защото си имала любовник и спяла с лекаря си.

— Значи двамата сте се договорили?

— Не сме сключили сделка, но когато решихме да се оженим, правилата вече бяха ясни. Вратата е широко отворена, просто всичко трябва да бъде дискретно.

Мърсър поклати глава и отмести поглед.

— Съжалявам, но не познавам друга двойка, която да живее така.

— Сигурен съм, че не е толкова необичайно.

— О, много е необичайно, уверявам те. Смяташ го за нормално просто защото го правиш. Веднъж спипах приятеля си да ми изневерява и ми отне цяла година да го преодоляя. Още го мразя.

— Добре, преставам. Ти приемаш нещата твърде сериозно. Какво е един незначителен флирт от време на време?

— Флирт ли? Съпругата ти спи с френския си любовник почти десет години. И ти наричаш това флирт?

— Не, това е повече от флирт, но Ноел не го обича. Просто се нуждае от близост.

— Сигурно. А онази нощ, когато Сали Аранча беше в града, какво беше — флирт или близост?

— Нито едно от двете, и двете — на кого му пука? Сали идва веднъж годишно и двамата се забавляваме. Наричай го както пожелаеш.

— Ами ако Ноел беше тук?

— Не я интересува, Мърсър, послушай ме. Ако в момента се обадиш на Ноел и ѝ кажеш, че двамата обядваме, смятаме да дремнем

заедно следобед и я попитах какво мисли по въпроса, уверявам те, тя ще се засмее и ще каже: „Ей, няма ме вече две седмици, защо се бавите толкова?“. Искаш ли да ѝ се обадиш?

— Не.

Брус се засмя.

— Твърде си напрегната.

Мърсър не се смяташе за напрегната, всъщност се мислеше за доста спокоен и толерантен човек. В момента обаче се чувстваше като целомъдрена лелка и това никак не ѝ харесваше.

— Не съм.

— Тогава хайде да си лягаме.

— Извинявай, но чак толкова непринудено също не мога.

— Добре, не те притискам. Просто предложих лека дрямка.

Двамата се засмяха, но напрежението беше осезаемо.

Съзнаваха също, че този разговор ще има продължение.

Вече беше тъмно, когато се срещнаха на плажа. Приливът беше в ниската си точка, брегът беше широк и пуст. Светлината на пълната луна блещукаше по водата. Илейн беше боса, Мърсър също събу сандалите си. Закрачиха покрай водата като стари приятелки.

Съгласно инструкциите си Мърсър беше изчерпателна в имейлите, които изпращаше всяка вечер. Дори описваше подробно какво чете и какво се опитва да пише. Илейн знаеше почти всичко, но Мърсър не беше споменала опита на Кейбъл да я вкара в леглото си. Може би щеше да го спомене по-късно в зависимост от развоя на събитията.

— Кога пристигна на острова? — попита Мърсър.

— Днес следобед. Последните два дни прекарахме в офиса с екипа и всичките ни експерти — технически, оперативни, дори с шефа ми, собственика на фирмата.

— Имаш шеф?

— О, да. Аз ръководя проекта, но шефът ми ще вземе окончателното решение, когато стигнем дотам.

— Докъде?

— В момента не сме сигурни. Това е шестата седмица и, честно казано, още не сме наясно какво следва. Ти си великолепна, Мърсър, и постигна наистина забележителен напредък. Много сме доволни. След като разполагаме със снимките и видеото, а ти успя да влезеш в кръга на Кейбъл, вече обсъждаме следващия си ход. Чувстваме се доста по-уверени, но все пак имаме да изминем още път.

— Ще стигнем където трябва.

— Обожаваме увереността ти.

— Благодаря — отвърна равнодушно Мърсър. — Имам въпрос. Не съм сигурна, че е разумно да продължавам тази маневра с романа за Зелда и Хемингуей. Просто ми се струва твърде удобно, докато Кейбъл държи ръкописите на Фицджералд. На прав път ли сме?

— Но романът беше негова идея.

— Може само да ми пуска въдица, да ме проверява.

— Имаш ли причина да смяташ, че те подозира?

— Всъщност, не. Прекарах известно време с Брус и мисля, че донякъде го опознах. Много е умен, има бърза мисъл и е обаятелен, освен това е откровен и предразполагащ. Може и да върши някои измами в бизнеса си, но не и когато работи с приятели. Понякога е болезнено откровен и не понася глупаци, но у него има нещо неподправено мило. Допада ми, Илейн, той също ме харесва и иска да се сбlijим. Ако стане подозрителен, мисля, че бих забелязала.

— Имаш ли намерение да се сбlijиш повече с него?

— Ще видим.

— Той лъже за брака си.

— Така е. Винаги нарича Ноел своя съпруга. Допускам, че си права да твърдиш, че в действителност не са женени.

— Казала съм ти всичко, което ни е известно. Няма данни нито във Франция, нито тук да има брачно свидетелство. Възможно е да сключили брак в някоя друга страна, но не така представят нещата.

— Не знам доколко бихме могли да се сбlijим и не съм сигурна, че е възможно това да се планира. Искам само да кажа, че според мен го познавам достатъчно добре, за да доловя евентуален скептицизъм.

— Тогава се придържай към неговото предложение за романа ти. Така ще имаш шанс да говориш за Фицджералд. Дори е добра идея да напишеш първата глава и да му я дадеш да я прочете. Ще можеш ли да го направиш?

— О, разбира се. Всичко е измислица. Напоследък нищо в живота ми не е реално.

Следващият опит на Брус беше елегантен като предишния, но успя. Той се обади на Мърсър в четвъртък следобед и я осведоми, че Морт Гаспър, легендарният издател от „Рипли Прес“, е в града заедно с поредната си съпруга. Гаспър идвал на острова почти всяко лято и отсядал при Брус и Ноел. Давали вечеря в тесен кръг, само те четиримата, късно в петък — какъв по-приятен край на седмицата.

След няколко дни в пансиона Мърсър страдаше от клаустрофобия и умираше от желание да си тръгне. Отчаяно копнееше вилата отново да е на нейно разположение и броеше дните до заминаването на Кони и семейството ѝ. Когато се разхождаше по брега, Мърсър се стараяше да бъде далече от вилата и се озърташе за своите роднини.

Освен това запознанството с Морт Гаспър може би щеше да подпомогне замрялата ѝ кариера. Трийсет години по-рано той беше купил „Рипли“ за нищожна сума и беше превърнал изпадналото в летаргия непечелившо издателство във водещо. И бе запазил независимостта си. Имаше точно око за таланта и така беше събрал и наложил на пазара група писатели, известни с разнообразните си литературни търсения, както и със способността си да пишат продаваеми книги. Реликва от златния век на книгоиздаването, Морт се придържаше към неговите традиции на тричасови обеди и среднощни партита в апартамента си в Тъпър Уест Сайд. Несъмнено беше най-колоритната личност в издателския бизнес и не даваше никакви признаци, че ще забави темпото, макар да наближаваше седемдесет.

В петък следобед Мърсър прекара два часа онлайн в четене на завладяващи статии за Морт в стари списания. Материал отпреди две години разказваше за аванс от два милиона долара, който Морт платил на неизвестен автор за дебютен роман, а после продал десет хиляди броя. Той не изпитваше никакво съжаление и определяше случилото се като „изгодна сделка“. В друга статия се говореше за последния му брак с жена, приблизително на възрастта на Мърсър. Казваше се Фийби и беше редактор в „Рипли“.

Точно Фийби я посрещна на входната врата на Марчбанк Хаус в осем вечерта в петък, поздрави я мило и я предупреди, че „момчетата“ вече пиели. Мърсър я последва до кухнята и чу бръмченето на блендер. Брус приготвяше дайкири с лимон на задната веранда и беше по шорти и тениска. Целуна Мърсър по двете бузи и я представи на Морт, който я поздрави със силна прегръдка и заразителна усмивка. Беше бос и дългата му риза стигаше до коленете. Брус ѝ подаде дайкири и доля на другите. Всички се настаниха на ракивовите столове край ниска масичка, отрупана с книги и списания.

Бързо стана ясно, че в подобни ситуации, а вероятно и във всички други се очаква да говори Морт. Мърсър нямаше нищо против. След третата глътка тя усети как главата ѝ леко се замайва и се запита колко ром е добавил Брус към рецептата. Морт се възмущаваше и вълнуваше от президентската надпревара и за тревожното състояние на американската политика — тема, която почти не интересуваше Мърсър, — но Брус и Фийби изглеждаха заинтригувани и съумяваха да поддържат разговора.

— Нещо против да пуша? — попита Морт.

Тъй като не отправи въпроса към никого конкретно, той се пресегна към кожена кутия върху масичката. Двамата с Брус запалиха черни пури и над тях се образува синкава мъгла. Брус донесе каната и доля отново на всички. В едно от редките затишия от монолога на Морт Фийби успя да вметне:

— Мърсър, Брус спомена, че работиш над нов роман.

Мърсър очакваше да повдигнат въпроса по някое време. Усмихна се и отговори:

— Брус е твърде великодушен. В момента по-скоро мечтая, отколкото пиша.

Морт издуха облак дим и каза:

— „Октомврийски дъжд“ беше хубав дебют. Много впечатляващ. Кой го издаде? Не мога да си спомня.

— Е, „Рипли“ го отхвърлиха — уточни Мърсър с опрощаваща усмивка.

— Да, така е, глупав ход, но така е в издателския бизнес. За някои книги познаваш, за други бъркаш — част от работата е.

— Издаде го „Нюком“, но имахме известни различия.

Той изсумтя неодобрително:

— Клоуни! Напусна ли ги?

— Да. Сега имам договор с „Вайкинг“, ако все още е валиден. Последния път редакторът ми се обади да ме осведоми, че закъснявам с три години.

Морт се засмя шумно и възкликна:

— Само три години! Де такъв късмет. Миналата седмица крещях на Дъг Таненбаум, защото трябваше да ми предаде текста преди осем години. Писатели!

— Обичаш ли да говориш за работата си? — попита Фийби.

Мърсър се усмихна и поклати глава.

— Няма нищо за казване.

— Кой е агентът ти? — попита Морт.

— Гилда Савич.

— Голяма сладурана. Миналия месец обядвах с нея.

Много се радвам, че одобряваш, едва не изтърси Мърсър — ромът вършеше своето.

— Тя не ме спомена, нали?

— Не помня, обядът беше дълъг — отново се изсмя гръмогласно Морт и изгълта питието си.

Фийби попита за Ноел. Поговориха за нея няколко минути. Мърсър забеляза, че в кухнята не се случва нищо, нямаше никакви признаци някой да приготвя храна. Когато Морт се извини и отиде до тоалетната, Брус отде при блендера за поредната порция дайкири. Дамите си побъбриха за лятото, за отпуски и други подобни. Фийби и Морт си заминаваха на следващия ден и щяха да прекарат един месец на коралов остров на юг. Издателската дейност замира през юли, почти спира през август, пък и нали той беше шефът, можеха да напуснат града за шест седмици.

Морт тъкмо се върна и се настани на стола си с ново питие и пура, когато на вратата се звънна и Брус изчезна. Върна се с огромна кутия с храна и я остави на масата.

— Най-хубавото тако на острова. С печен групер, уловен днес сутринта.

— Ще ни храниш с тако, поръчано по телефона? — невярващо попита Морт. — Аз те водя по най-хубавите нийоркски ресторанти, а ето какво получавам.

Още докато говореше, се нахвърли на такото.

— Последния път, когато бях в града, ти ме заведе в онзи ужасен деликатесен магазин до офиса ти, а сандвичът беше толкова противен, че едва не повърнах. Освен това аз платих.

— Ти си продавач на книги, Брус — заяви Морт и отхапа половината тако. — Изисканите вечери са за писателите. Мърсър, следващия път, когато дойдеш в града, ще те заведе в ресторант с три звезди.

— Договорихме се — отговори тя, съзнавайки, че това никога няма да се случи.

Морт толкова бързо пресушаваше чашите си, че на сутринта нямаше да помни нищо. Брус също му отпускаше края и пиеше много по-настървено, отколкото го беше виждала досега. Нямаше и помен от предпазливите глътки вино, умереното доливане, разговорите за реколта и производител, пълния самоконтрол. Сега се беше отпуснал и беше събул обувките си — по дяволите, беше петък вечер след дълга седмица и той искаше да си повилнее със свой съучастник в голямата игра.

Мърсър отпиваше от студеното си питие и се мъчеше да си спомни колко вече е изпила. Брус обаче непрекъснато ѝ доливаше, така че беше изгубила сметката. Беше замаяна и трябваше да намали темпото. Хапна малко тако и се озърна за бутилка вода или може дори малко вино, но на верандата нямаше нищо друго. Само нова кана с дайкири, която ги очакваше.

Брус отново ѝ доля и започна да разказва история за дайкирито, неговото любимо лятно питие. През 1948 г. американският писател А. Е. Хочнър заминал за Куба да намери Хемингуей, който живеел там. Двамата се сприятелили и през 1966 г., няколко години след смъртта на Хемингуей, Хочнър издал прочутата си книга „Папа Хемингуей“.

Както можеше да се очаква, Морт го прекъсна:

— Познавам Хочнър, мисля, че още е жив. Сигурно приближава стотите.

— Нека просто предположим, че ти познаваш всички, Морт.

Така или иначе, разказът продължи: по време на първото посещение на Хочнър, което било нещо като интервю, Хемингуей бил доста сдържан. Хочнър го притиснал и накрая се срещнали в бар, недалече от дома на Хемингуей. По телефона Папа му обяснил, че заведението е известно със своите дайкирита. Разбира се, Хемингуей

закъснял и докато го чакал, Хочнър си поръчал дайкири. Било вкусно и силно, а тъй като не бил голям пияч, отпивал бавно. Изнизал се един час. В бара било горещо и влажно и той си поръчал още едно. По средата на второто питие осъзнал, че вижда двойно. Когато Хемингуей най-сетне се появил, го посрещнали като знаменитост. Явно прекарвал много време там. Ръкували се, намерили си маса и Ърнест поръчал дайкири. И буквално пресушил своята чаша на един път. После пресушил още една. На третата забелязал, че новият му приятел всъщност не пие, затова отправил предизвикателство към неговата мъжественост и го заплашил, че ако иска да бъде с великия Ърнест Хемингуей, най-добре да започне да пие като мъж. Хочнър се стегнал, постарал се и скоро барът се въртял пред очите му. По-късно, докато Хочнър храбро се мъчел да държи главата си изправена, Ърнест изгубил интерес към разговора им и с ново дайкири в ръка започнал да играе домино с местните. По някое време — Хочнър напълно бил изгубил представа за случващото се наоколо — Ърнест се изправил и отсякъл, че е време за вечеря. Хочнър трябвало да го последва. На излизане попитал:

— Колко дайкирита изпихме?

Барманът се замислил за секунда и отговорил на английски:

— Вие четири, Папа — седем.

— Изпил си седем дайкирита? — възкликнал невярващо Хочнър, а Ърнест се засмял, както правят местните:

— Седем са нищо, приятелю. Рекордът тук е седемнайсет. Аз го поставих, разбира се, и после се прибрах пеша.

Мърсър започваше да се чувства, като че ли самата тя беше изпила шестнайсет.

— Помня, че прочетох „Папа“, докато работех в стаята за кореспонденция на „Рандъм“. — Морт се беше натъкнал с тако и сега отново запали пурата си. — Имаш ли първото издание, Брус?

— Имам две: едното е в добро състояние, другото не толкова. Вече рядко се среща.

— Някакви интересни покупки напоследък? — попита Фийби.

Освен откраднатите от Принстън ръкописи на Фицджералд, помисли си Мърсър, но никога нямаше да се напие толкова, че да го изтърси. Клепачите й натежаваха.

— Всъщност, не — отговори Брус. — Неотдавна взех един екземпляр на „Затворникът“.

За да не остане по-назад, Морт — вероятно нямаше друг човек в историята на нюйоркското книгоиздаване, който да беше преживял лично толкова пиянски истории или ги беше чул от достоверни източници — се впусна в пространен монолог за бурна свада в апартамента си в два през нощта, когато Норман Мейлър не намерил повече ром и започнал да замерва с празни бутилки Джордж Плимптън. Беше смешно до сълзи, почти невероятно, а Морт беше опитен разказвач.

Мърсър се усети как задрямва. Последният звук, който помнеше, беше на блендера, който приготвяше поредната кана дайкири.

Събуди се в непознато легло в кръгла стая и през първите няколко секунди се страхуваше да помръдне, защото всяко движение би обострило пулсиращата болка зад челото ѝ. Очите ѝ горяха, затова ги затвори. Устата и гърлото ѝ бяха пресъхнали. Тихо къркорене в корема я предупреди, че положението може да се влоши още повече. Добре, махмурлук — не ѝ се случваше за пръв път и беше оцеляла, и вероятно я очакваше дълъг ден, но какво от това? Никой не я беше принудил да пие толкова. Признай си, момиче. Както казваха в колежа: „Ако ще вършиш глупости, трябва и да можеш да носиш“.

Тя лежеше в облак, потънала бе дълбоко в мек пухкав дюшек сред пластове фино спално бельо навсякъде край нея. Несъмнено се дължеше на Ноел. Мърсър беше вложила част от новопридобитите си пари в по-красиво бельо и в този ужасен момент беше щастлива, че го носи. Надяваше се да е впечатлила Брус. Отново отвори очи, примигна няколко пъти, успя да се съсредоточи и видя шортите и блузата си, сгънати на близкия стол — неговият начин да ѝ покаже, че разсъбличането е било постепенно, че не е имало трескаво дърпане и късане на дрехи на път за леглото. Мърсър отново затвори очи и се пъхна по-дълбоко сред завивките.

Не помнеше нищо след постепенно заглъхналото бучене на блендера. Колко време беше спала на стола на верандата, докато другите си разказваха истории, продължаваха да пият и си намигаха усмихнати заради нея? Беше ли успяла да се оттегли, вероятно залитайки и с нечия помощ, или Брус се беше оказал принуден да я носи до кулата на третия етаж? Беше ли припаднала като в колежа, или просто беше заспала и я бяха сложили да си легне?

Коремът ѝ отново изкъркори. Дано не беше развалила партито на верандата с някакво неописуемо повръщане, което нито Брус, нито някой друг щеше да спомене! Догади ѝ се още по-силно само при мисълта за такъв ужасен епизод. Отново погледна към шортите и блузата си. Като че ли нямаше петна по тях, никакви следи от изцапано.

После ѝ хрумна нещо утешително. Морт беше по-възрастен от нея с почти четирийсет години и беше превърнал купонясването в кариера. Беше изпил повече и беше имал по-силен махмурлук от всичките си амбициозни писатели, взети заедно, така че едва ли нещо го притесняваше. Сигурно дори се забавляваше. А на кого му пука за Фийби? Мърсър едва ли щеше да я види отново. Освен това тя живееше с Морт, сигурно се беше нагледала на какво ли не. Брус със сигурност беше.

Последва тихо почукване на вратата. В стаята влезе Брус. Беше облечен с бял хавлиен халат и носеше бутилка вода и две малки чаши.

— Е, добро утро — тихо каза той и приседна на ръба на леглото.

— Добро утро — отговори тя. — Наистина имам нужда да пийна вода.

— И аз — отговори той и напълни чашите.

Пресушиха ги и си наляха още.

— Как се чувстваш?

— Не много добре. А ти?

— Дълга нощ.

— Как се озовах тук, горе?

— Заспа на верандата и аз ти помогнах да си легнеш. Фийби те последва много скоро, а с Морт си запалихме по още една пура и продължихме да пием.

— Счупи ли рекорда на Хемингуей?

— Не, но се чувствам така, сякаш съм бил на една крачка.

— Каж ми, Брус, станах ли за смях?

— Ни най-малко. Просто заспа. Не можеше да шофираш, затова те сложих да си легнеш.

— Благодаря. Не помня много.

— Няма много за помнене. Всички се натряскахме.

Мърсър пресуши чашата си и той отново ѝ наля вода. Тя кимна към шортите и блузата си и попита:

— Кой ги съблече?

— Аз. С огромно удоволствие.

— Възползва ли се от мен?

— Не, обаче си го помислих.

— Истински джентълмен.

— Винаги. Виж, в банята има огромна вана. С крачета. Полежи в нея и продължавай да пиеш вода, а аз ще приготвя закуска. Имам нужда от яйца с бекон, а допускам, че и ти също. Чувствай се като у дома си. Морт и Фийби се размърдаха и скоро ще си тръгнат. А после ще ти донеса закуска в леглото. Как ти се струва този план?

Тя се усмихна и отговори:

— Звучи добре. Благодаря.

Той излезе и затвори вратата. Мърсър имаше два варианта. Първо, можеше да се облече, да слезе долу и да се опита да избегне Морт и Фийби, да каже на Брус, че трябва да си тръгва, и да офейка. Не й допадна обаче мисълта за резки движения. Нуждаеше се от време да се опомни, да се успокои стомахът ѝ, да се отпусне и може би дори да си отспи, за да изтрезнее. Освен това беше сигурна, че не бива да кара. Мисълта да се върне в стаята си в пансиона също не я привличаше и в момента топлата вана ѝ се струваше направо неустоима.

Втората възможност беше да се съобрази с плана на Брус, според който накрая щеше да се озове в леглото с него. Мърсър реши, че са стигнали до момента, когато това е неизбежно.

Наля си чаша вода и се надигна от леглото. Протегна се, пое дълбоко въздух и се почувства по-добре. Никакво гадене. Отиде в банята, завъртя кранчетата и намери пяната за вана. Дигитален часовник на тоалетната масичка показваше осем и двацет. Въпреки явните физически проблеми беше спала почти десет часа.

Разбира се, Брус трябваше да я нагледа, да провери как вървят нещата. Влезе все още по халат и остави нова бутилка с газирана вода до ваната.

— Как си? — попита той.

— Много по-добре — отговори тя.

Мехурчетата прикриваха голотата ѝ до голяма степен, но не изцяло. Той я изгледа дълго и одобрително и се усмихна.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не, добре съм.

— Правя нещо в кухнята. Не бързай — каза той и излезе.

Мърсър преседя във ваната цял час, после внимателно стана. Намери бял халат да виси на вратата на банята и го облече. В едно чекмедже откри няколко нови четки за зъби. Отвори едната, изми си зъбите и се почувства много по-добре. Взе бельото си и намери чантата си до шортите и блузата. Извади айпада, опря възглавниците на таблата, настани се удобно в леглото и се върна на своя облак.

Четеше, когато чу шум на вратата. Брус влезе с поднос за закуска, който постави с усмивка до нея.

— Бекон, бъркани яйца, кифлички с конфитюр, силно кафе и един коктейл „Мимоза“ за разкош.

— Не съм сигурна, че точно в този момент имам нужда от още алкохол — отговори Мърсър.

Храната изглеждаше и ухаеше вкусно.

— За изтрезняване. Ще ти се отрази добре.

Брус изчезна за секунда и се върна с поднос за себе си. Когато се разположи до нея — двамата с еднакви халати, поднос до поднос — той вдигна издължената си чаша и каза:

— Наздраве.

Отпиха и започнаха да се хранят.

— Значи това е прочутата Писателска стая — каза Мърсър.

— Чувала ли си за нея?

— Падението на не едно клето момиче.

— И винаги доброволно.

— Значи е вярно. Ти водиш момичета, а Ноел води момчета?

— Така е. Кой ти го каза?

— Че откога писателите могат да пазят тайна?

Брус се засмя и пъкна ивичка бекон в устата си. След още две глътки мимоза бученето в ушите ѝ отново се появи, защото остатъците от снощния ром се смесиха с току-що изпитото шампанско. За щастие, дългата вана беше успокоила стомаха ѝ и храната беше вкусна. Мърсър кимна към извитата стена с рафтове от пода до тавана и попита:

— Какви са тези книги? Още първи издания ли?

— Най-различни са, нищо истински ценно. Едно друго.

— Стаята е красива, сигурно Ноел я е обзавела.

— Хайде да забравим за нея засега. Сигурно с Жан-Люк имат късен обяд.

— И това не те притеснява?

— Ни най-малко. Хайде, Мърсър, вече водихме този разговор.

Няколко минути се храниха мълчаливо, пренебрегвайки кафето, но не и коктейлите си. Под завивките той започна да гали нежно бедрото ѝ.

— Не помня кога за последен път правих секс с махмурлук.

— О, аз го правя постоянно. Всъщност е най-доброто лекарство.

— Ти би трябвало да знаеш.

Той се измъкна от леглото и остави подноса си на пода.

— Допий коктейла си.

Тя го послуша. Той взе и нейния поднос и го остави отстрани, после съблече халата си и го метна върху леглото. Помогна ѝ да свали своя и след малко двамата бяха прелестно голи и потънали дълбоко под завивките.

Илейн Шелби работеше в дома си късно в събота сутринта, когато Греъм ѝ се обади от остров Камино.

— Готово — оповести той. — Нашето момиче май прекара нощта в голямата къща.

— Говори ми — подкани го тя.

— Паркира от отсрещната страна на улицата към осем часа снощи и колата ѝ още е там. Друга двойка си замина днес сутринта, не им знам имената. Мърсър и Кейбъл са вътре. Тук вали силно, идеална сутрин за гушкане. Давай, момиче.

— Крайно време беше. Дръж ме в течение.

— Тъй вярно.

— Ще пристигна в понеделник.

Дени и Рукър също наблюдаваха. Бяха проследили номерата от Северна Каролина на колата на Мърсър и я бяха проучили. Знаеха името ѝ, какво е работила напоследък, фактът, че в момента живее в „Лайтхаус Ин“, издадените ѝ книги и фактът, че е една от собственичките на вилата на брега. Знаеха и че Ноел Боне е извън града и магазинът ѝ е затворен. Знаеха всичко, което можеше да се научи, не знаеха само какъв да бъде следващият им ход.

Бурята продължи дълго и просто им даде извинение да останат в леглото. Мърсър, която не беше правила секс от месеци, нямаше насита. Брус, опитният професионалист, притежаваше въодушевление и издръжливост, на които тя се удивяваше на моменти. След час — или бяха два? — двамата най-накрая се проснаха изтощени и заспаха. Когато Мърсър се събуди, него го нямаше. Тя облече халата, слезе долу и го завари в кухнята, вече с обичайния раиран костюм от крепон и мръсни мокасини, освежен и с бистър поглед, сякаш се готвеше за поредния ден на усърдно продаване на книги. Целунаха се и ръцете му веднага се плъзнаха под халата и сграбчиха дупето ѝ.

— Великолепно тяло — заяви той.

— Изоставяш ли ме?

Целунаха се отново, последва дълга и опипваща прегръдка. Той леко се отдръпна и каза:

— Трябва да нагледам магазина. Търговията е гадна работа, да знаеш.

— Кога ще се върнеш?

— Скоро. Ще донеса обяд и ще хапнем на верандата.

— Трябва да тръгвам — каза тя не особено охотно.

— Къде? В „Лайтхаус Ин“? Стига, Мърсър, остани тук, няма да усетиш колко скоро ще се върна. Вали като из ведро и духа силно, мисля, че има опасност от торнадо. По дяволите, навън е опасно. Ще се пъхнем в леглото и ще четем цял следобед.

— Сигурна съм, че не мислиш за друго освен за четене.

— Остани по халат, веднага се връщам.

Отново се целунаха и заопипваха и най-накрая той успя да се откъсне от нея. Целуна я по бузата, каза „довиждане“ и излезе. Мърсър си сипа чаша кафе и я занесе на задната веранда, където се залюля на една люлка и загледа дъжда. С известно усилие дори би могла да помисли за себе си като за уличница, лоша жена, на която плащат да използва тялото си, за да задълбочи измамата, но тази работа не ѝ беше по сърце. Брус Кейбъл беше неспасяем женкар и щеше да спи с всяка

независимо от мотивите. Сега беше Мърсър. Следващата седмица щеше да бъде друга. Лоялността и доверието не го интересуваха. Защо да го интересува тя? Не искаше и не очакваше обвързване, и не обещаваше обвързване в замяна. За него беше само физическо удоволствие, а за момента за нея беше същото.

Мърсър се отърси от всякакъв намек за вина и дори се усмихна при мисълта за един страстен уикенд в леглото.

Той не се забави дълго. За обяд имаше салата и вино. Двамата скоро се върнаха в кулата за нов любовен рунд. Докато почиваха, Брус донесе бутилка шардоне и дебел роман. Решиха да почетат на задната веранда в ракивовите люлеещи столове и да слушат дъжда. Той имаше романа си, а тя — своя айпад.

— Наистина ли ти е приятно да четеш на това нещо? — попита той.

— Разбира се. Думите са същите. Опитвал ли си?

— „Амазон“ ми дадоха едно от устройствата си преди години. Не можах да се съсредоточа. Сигурно съм предубеден.

— Стига бе! Защо ли?

— Какво четеш?

— „За кого бие камбаната“. Чета ту Хемингуей, ту Фицджералд, опитвам се да ги изчета целите. Вчера дочетох „Последният магнат“.

— И?

— Забележителна книга, като се има предвид кога я е написал. В Холивуд, докато се опитвал да спечели пари, но западал физически и емоционално. Толкова млад. Каква трагедия!

— Това ли е последната му книга, за която казват, че е недовършена?

— Така твърдят. Колко жалко за таланта му.

— Проучване за романа ли правиш?

— Може би. Още не съм сигурна. А ти какво четеш?

— Казва се „Любимото ми цунами“ — първи роман на човек, който не умее да пише много добре.

— Отвратително заглавие.

— Така е, и нататък не е по-добре. Прочел съм петдесет страници, имам още шестстотин и едва напредвам. Трябва да въведат правило дебютните романи да не са по-дълги от триста страници, не си ли съгласна?

— Може би. Моят беше само двеста и осемдесет.

— Твоят беше идеален.

— Благодаря. Е, ще го дочетеш ли?

— Едва ли. Давам на всяка книга сто страници и ако писателят не задържи вниманието ми, я зарязвам. Има твърде много хубави книги, които искам да прочета, за да си губя времето с лоша.

— И аз така правя, но моята горна граница е петдесет страници. Никога не съм разбирала хора, които се мъчат с някоя книга, само и само да я дочетат по някаква неразбираема причина. Теса беше същата. Зарязваше книга след първата глава, после вземаше друга и мърмореше и пуфтеше четиристотин страници чак до печалния край. Никога не съм я разбирала.

— И аз не го разбирам.

Той отпи глътка вино, зарея поглед към задния двор и взе романа. Тя изчака Брус да го отвори и попита:

— Имаш ли някакви други правила?

Той се усмихна и остави томчето.

— О, Мърсър, скъпа, имам цял списък. Казва се „Десетте основни правила на Кейбъл за писане на художествена литература“ — блестящо ръководство, съставено от специалист, прочел над четири хиляди книги.

— Споделяш ли ги с хората?

— Понякога. Ще ти ги изпратя по имейл, но не ти трябва да ги следваш.

— А може би трябва. Нуждая се от нещо. Подскажи ми нещо.

— Добре. Мразя пролози. Току-що прочетох роман от някакъв драскач, който е на турне и ще бъде тук следващата седмица. Винаги започва всяка книга с характерен пролог, нещо драматично като убиец, който преследва жена, или с труп, после зарязва читателя, започва първа глава, която, разбира се, няма нищо общо с пролога, после втора глава, която пък няма нищо общо нито с първа, нито с пролога, и после, след трийсетина страници, най-неочаквано се връща към действието от пролога, което дотогава вече си забравил.

— Харесва ми. Продължавай.

— Друга първолашка грешка е да въведеш двайсет герои още в първа глава. Петима е предостатъчно и не обърква читателя. След това, ако усетиш нужда да надникнеш в речника, търси трисрична дума или

по-кратка. Аз имам богат речник, но нищо не ме дразни, колкото писател, който се фука с дълги думи, които виждам за пръв път. После — моля ви, моля ви, оформяйте диалога като пряка реч, иначе е объркващо. Пето правило: повечето писатели казват твърде много, затова винаги търси какво да изхвърлиш, например излишни изречения или ненужни сцени. Мога да продължавам.

— Да, моля те. Би трябвало да си вода бележки.

— Не, не трябва. На теб съвети не ти трябва. Ти си прекрасна писателка, Мърсър, просто ти трябва история.

— Благодаря ти, Брус. Имам нужда от насърчение.

— Говоря съвсем сериозно и не те лаская само защото сме си спретнали малка оргия през почивните дни.

— Така ли се нарича? Мислех, че е флирт.

Двамата се засмяха и пийнаха вино. Беше спряло да вали, но беше паднала гъста мъгла.

— Някога писал ли си? — попита тя.

Той сви рамене и отмести поглед.

— Опитвах няколко пъти, но не довърших нищо. Не е за мен. Затова уважавам писателите, поне добрите. При мен всички са добре дошли и се старая да продавам книгите им, но на пазара се предлагат и големи боклуци. Освен това се ядосвам на хора като Анди Адам, които имат талант, но го пропиляват заради лошите си навици.

— Имаш ли новини от него?

— Още не. Под ключ е и няма право на никакъв контакт. Сигурно ще се обади след около седмица. За трети или четвърти път влиза в клиника и според мен шансовете му не са добри. Всъщност дълбоко в себе си той не иска да се откаже.

— Много е тъжно.

— Изглеждаш ми сънена.

— Сигурно е от виното.

— Хайде да дремнем.

С известно усилие се наместиха в един хамак и преплетоха тела. Застинаха неподвижно, докато люлката леко се поклащаше.

— Някакви планове за довечера? — попита тя.

— Мислех за още от същото.

— Това — да, но започва да ми омръзва да стоя тук.

— Е, вечерята е задължителна.

— Но ти си женен мъж, Брус, а аз съм само момичето ти за уикенда. Ами ако ни види някой?

— Не ми пука, Мърсър, на Ноел също не й пука. Ти защо се тревожиш?

— Не знам. Струва ми се странно да вечерям на някое хубаво място в събота вечерта с женен мъж.

— Кой каза, че ще е хубаво място? Всъщност е дупка, ресторант за омари до реката. Храната е страхотна и те уверявам, че никой там не купува книги.

Тя го целуна и сложи глава на гърдите му.

Неделята започна почти по същия начин като събота, но без махмурлук. Брус поднесе закуска в леглото, палачинки и наденички, и двамата един час преглеждаха „Ню Йорк Таймс“. Когато приближи обед, Мърсър вече се нуждаеше от почивка. Канеше се да започне да се сбогува, когато Брус каза:

— Виж, днес следобед нямам достатъчно персонал в магазина, а ще е пълно с хора. Трябва да отида на работа.

— Чудесна идея. Сега, като вече знам правилата за писане на художествена литература, трябва да нахвърлям някои неща.

— Винаги на твоите услуги — каза той с усмивка и я целуна по бузата.

Смъкнаха подносителите в кухнята и заредиха миялната. Брус влезе в голямата спалня на втория етаж, а Мърсър се върна в кулата, където се облече бързо и си тръгна без повече сбогувания.

Дори да беше постигнала нещо през уикенда, то не беше очевидно. Играта в леглото със сигурност беше забавна и вече познаваше Брус много по-добре от преди, но не беше там заради секса, нито за да пише романа, който ѝ беше предложил. Плащаха ѝ много пари, за да събира улики и евентуално да разкрие едно престъпление. А в това отношение имаше усещането, че не е свършила почти нищо.

В стаята си облече бански, полюбува се на тялото си в огледалото и се опита да си припомни всички прекрасни неща, които Брус беше казал за него. Беше стройно, с тен и тя доста се възгордя, че най-накрая го беше използвала. Облече бяла памучна риза, грабна сандалите си и се отправи на дълга разходка по брега.

Брус ѝ се обади в седем вечерта в неделя. Каза ѝ, че ужасно му липсва и че не си представя как ще изкара нощта без нея. Помоли я да се отбие в книжарницата на пиение, след което затвори.

Разбира се. Какво друго имаше да прави? Стените на адски тясната стая я притискаха и тя беше написала по-малко от сто думи.

Мърсър влезе в магазина няколко минути след девет. Брус обслужи последния клиент. После побърза да заключи вратата и угаси светлините.

— Ела с мен.

Той я поведе нагоре по стълбите, през кафенето, като гасеше лампите пътьом. Отключи някаква врата, която Мърсър не бе забелязвала досега, и двамата влязоха в апартамента му.

— Моята мъжка бърлога — оповести той и светна. — Живях тук през първите десет години, след като купих книжарницата. Тогава заемаше целия втори етаж, но после се появи кафенето. Сядай.

Махна ѝ към тежко кожено канапе покрай цялата стена, покрито с възглавници и одеяла. Срещу него имаше голям телевизор с плосък екран върху четвъртита масичка, а всичко останало беше заето от рафтове с книги.

— Шампанско? — попита той, пристъпи зад барплота и отвори хладилника.

— Разбира се.

Брус извади бутилка, бързо я отвори и напълни две високи чаши.

— Наздраве.

Чукнаха се и той изгълта по-голямата част от своето пиение.

— Наистина имах нужда да пийна — оправда се той и изтри уста с опакото на ръката си.

— Явно. Добре ли си?

— Имах тежък ден. Един от хората ми се обади, че е болен, затова аз обслужвах клиентите. Трудно се намират добри книжари.

Брус пресуши чашата си и си сипа отново. Свали сакото, махна папийонката, измъкна ризата си от панталона и събу обувките.

Двамата се настаниха на канапето.

— А как мина твоят ден? — попита той и отново отпи голяма глътка.

— Както обикновено. Разходих се по брега, попекох се, опитах се да пиша, върнах се на плажа, опитах се да попиша пак, дремнах.

— Ах, животът на писателя. Завиждам ти.

— Успях все пак да изхвърля пролога си, оформих диалога, отстраних дългите думи и сигурно щях да махна още, но няма достатъчно, че да изхвърлям.

Брус се засмя и отново отпи.

— Възхитителна си, знаеш ли?

— А ти си такъв професионалист, Брус. Прелъсти ме вчера сутринта и...

— Всъщност стана сутринта, по обед и през нощта.

— И ето пак. Винаги ли си бил такъв женкар?

— О, да. Винаги. Казах ти, Мърсър, имам фатална слабост към жените. Видя ли красавица, само едно ми е в главата. Такъв съм още от колежа. Когато пристигнах в „Обърн“ и изведнъж се оказах заобиколен от хиляди хубави момичета, направо полудях.

— Това не е здравословно. Мислил ли си за терапия?

— Моля? На кого му е притрябвала? За мен това е игра и трябва да признаеш, че я владее много добре.

Тя кимна и отново отпи — третата ѝ глътка. Неговата чаша беше празна и той си доля.

— Полека, момче — каза тя.

Брус не ѝ обърна внимание. Когато се върна на канапето, тя го попита:

— Някога бил ли си влюбен?

— Обичам Ноел. Тя също ме обича. И двамата сме много щастливи.

— Но любовта е свързана с доверие, всеотдайност, споделяне на всяка страна от живота ви.

— О, ние много си споделяме, повярвай ми.

— Безнадежден си.

— Не бъди наивна, Мърсър. Не говорим за любов, говорим за секс. За чисто физическо удоволствие. Ти няма да се забъркаш с женен

мъж, а аз не търся връзка. Ще продължаваме, когато искаш, и може веднага да спрем. Ще бъдем приятели без ангажименти.

— Приятели ли? Колко приятелки имаш?

— Всъщност нито една. Няколко познати може би. Виж, ако знаех, че възнамеряваш да ме анализираш, нямаше да ти се обадя.

— Защо ми се обади?

— Помислих, че ти липсвам.

Засмяха се насила. Неочаквано Брус остави чашата си, взе нейната, остави я до своята, хвана я за ръката и каза:

— Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Изненада. Ела, долу е.

Все още бос, той я изведе от апартамента. Прекосиха кафенето, слязоха на първия етаж и стигнаха до вратата на сутерена. Брус я отключи, щракна осветлението и двамата заслизаха по дървените стълби. Той светна друга лампа и набра кода, който отключваше трезора.

— Дано да е нещо страхотно — прошепна Мърсър, останала почти без дъх.

— Няма да повярваш.

Той отвори дебелата метална врата, влезе вътре и запали друга лампа. Приблужи се към сейфа, въведе паролата и изчака секунда, за да се освободят хидравличните резета. Вратата се отключи със силно изщракване, Брус леко дръпна и я отвори. Мърсър наблюдаваше всичко с изключително внимание. Знаеше, че от нея се очаква да напише на Илейн и екипа всяка подробност. Трезорът и сейфът ѝ се сториха съвсем същите като миналия път. Брус дръпна едно от четирите чекмеджета и го отвори. Вътре имаше две еднакви дървени кутии. По-късно Мърсър щеше да предположи, че са квадрати със страна трийсет и пет сантиметра и най-вероятно кедрови. Брус извади едната и пристъпи към масичката в средата на трезора. Усмихна ѝ се, сякаш предстоеше да ѝ покаже рядко съкровище.

Капакът на кутията се държеше на три малки панти и Брус внимателно го вдигна. Вътре се показва нещо като картонена кутия, сивкава на цвят. Той предпазливо я извади и я остави върху масата.

— Това се нарича архивна кутия за съхранение, направена е от специален картон без киселинно съдържание и се използва от повечето

библиотеки и сериозни колекционери. Тази е от Принстън. — Отвори кутията и гордо оповести: — Оригиналният ръкопис на „Последният магнат“.

Мърсър зяпна, вторачи се невярващо и се приближи. Помъчи се да каже нещо, но не намираше думи.

В кутията имаше купчина листове с размера на хартия за писма, дебела десетина сантиметра, видимо стара, реликва от друга епоха. Нямаше заглавна страница, всъщност Фицджералд явно се беше впуснал направо в първа глава с намерението да подреди нещата впоследствие. Почеркът му не беше красив и четлив, освен това още от самото начало беше започнал да си води бележки в полето. Брус докосна ръкописа и продължи:

— След внезапната му смърт през четирийсета година романът изобщо не бил завършен, но Фицджералд работел по предварително очертан сюжет и оставил много бележки и нахвърлени сцени. Негов близък приятел, Едмънд Уилсън, който бил и редактор, и литературен критик, довършил историята и книгата излязла година по-късно. Много критици смятат, че това е най-хубавото произведение на Фицджералд, което, както ти отбеляза, е забележително с оглед на влошеното му здраве.

— Шегуваш се, нали? — успя да отрони Мърсър.

— За кое да се шегувам?

— За този ръкопис. Това откраднатият ръкопис ли е?

— О, да, но не от мен.

— Хубаво. А какво прави тук?

— Историята е много дълга. Няма да те отегчавам с подробностите, много от които са ми неизвестни. Всичките пет ръкописа били откраднати миналата есен от библиотека „Файърстоун“ в Принстън. Крадците здравата се уплашили, когато ФБР спипало двама от тях почти веднага. Другите се отървали от стоката и изчезнали. Ръкописите незнайно как се появиха на черния пазар. Оттам бяха продадени поотделно. Не знам къде са другите четири, но подозирам, че са изнесени от страната.

— Ти защо си замесен, Брус?

— Сложно е, но всъщност не съм толкова замесен. Искаш ли да докоснеш страниците?

— Не. Не ми харесва да съм тук. Напрягам се.

— Спокойно. Крия това за един приятел.

— Страхотен приятел.

— Такъв е. Търгува от доста време и му вярвам безусловно. В момента договаря сделка с колекционер от Лондон.

— А ти какво ще спечелиш?

— Немного. По някое време ще получа малко пари.

Мърсър се отдръпна и се премести от другата страна на масата.

— Струва ми се, че поемаш прекалено голям риск. Притежаваш много ценна открадната собственост. Това е углавно престъпление, заради което може да те затворят за дълго време.

— Углавно престъпление е, ако ме заловят.

— А сега замеси и мен в това, Брус. Искам да си ходя.

— Стига, Мърсър, много се стряскаш. Който не рискува, не печели. Освен това не си съучастник в нищо, защото никой няма да разбере. Кой изобщо би могъл да докаже, че си виждала ръкописа?

— Не знам. Кой друг го е виждал?

— Само ние двамата.

— Ноел знае ли?

— Не, разбира се. Не се интересува. Тя се грижи за своя бизнес, аз се грижа за моя.

— А каква част от бизнеса ти е трафикът на откраднати книги и ръкописи?

— Правя го понякога.

Брус затвори архивната кутия и я прибра в дървената. Внимателно я пхна обратно в чекмеджето и го затвори.

— Наистина искам да си вървя — настоя Мърсър.

— Добре, добре. Не очаквах да откачиш. Спомена, че току-що си дочела „Последният магнат“, и аз допуснах, че ще се впечатлиш.

— Да се впечатля ли? Може да съм поразена, изумена, уплашена до смърт, какво ли не в момента, обаче изобщо не съм впечатлена, Брус. Това е безумие.

Той заключи сейфа, после трезора и когато тръгнаха да слизат по стълбите, угаси светлината. На приземния етаж Мърсър се запъти към изхода.

— Къде отиваш? — попита той.

— Тръгвам си. Отключи вратата, моля те.

Брус я сграбчи, завъртя я, стисна я силно и каза:

— Виж, извинявай.

Тя се дръпна рязко назад.

— Искам да си ходя. Няма да остана в тази книжарница.

— Стига, Мърсър, реакцията ти е прекалена. Да се качим горе да си допием шампанското.

— Не, Брус, не съм в настроение. Не мога да повярвам.

— Съжалявам.

— Вече го каза. А сега отвори вратата, моля те.

Той намери ключа и отключи секретната брава. Тя бързо излезе, без да каже нито дума повече, и се насочи към колата си.

Планът бе изграден на допускания и предположения и разчиташе на немалка доза късмет. И ето че успя. Разполагаха с доказателството, с отговора, от който се нуждаеха толкова отчаяно, но дали тя щеше да успее да изпълни мисията? Щеше ли да направи решителната стъпка, избора, който да изпрати Брус в затвора за следващите десет години? Мърсър мислеше за падението му, за провала и унижението, за ужаса, че ще го заловят, арестуват, замъкнат в съда и после тикнат зад решетките. Какво щеше да стане с неговата красива и важна книжарница? С дома му? С приятелите? С любимата му колекция от редки книги? С парите му? Предателството ѝ щеше да има огромни последици и щеше да навреди не само на един човек. Може би Кейбъл заслужаваше всичко, което законът предвиждаше, но не и служителите му, нито приятелите му, дори Ноел.

В полунощ Мърсър все още беше на брега, загърната с шал, заровила пръсти в пясъка и загледала в озарения от луната океан — питаше се защо изобщо бе дала съгласието си на Илейн Шелби. Знаеше отговора, но парите вече не ѝ се струваха толкова важни. Разрухата, която щеше да причини, беше много по-голяма от парите зад нея. Истината беше, че харесваше Брус Кейбъл — чаровната му усмивка и непринуденото му поведение, красивата му външност, уникалния му гардероб, остроумието и интелигентността му, възхищението му към писателите, уменията му като любовник, присъствието му край хората, приятелите му, репутацията му, понякога магнетичното му обаяние.

Тайно се вълнуваше от близостта с него, от факта, че е част от приближения му кръг и дори че е просто поредната жена в дългата поредица. Благодарение на него през последните шест седмици се беше забавлявала повече, отколкото през последните шест години.

Една от възможностите в момента беше просто да си замълчи и да остави събитията да следват своя ход. Илейн и хората ѝ, а вероятно и ФБР щяха да продължат да правят, каквото трябва да правят. Мърсър щеше да свърши нещата отгоре-отгоре, да се престори на отчаяна, че

не съумява да постигне повече. Беше слезла в сутерена и им беше предоставила изобилни доказателства. По дяволите, дори беше спала с този човек и сигурно пак щеше да го стори. Беше направила всичко по силите си да продължи играта. Може би Брус щеше да продаде „Последният магнат“ точно както ѝ беше казал — без следа, в мътната необятност на черния пазар, а трезорът му щеше да се окаже празен, когато дойде федералните. Не след дълго нейните шест месеца щяха да приключат и тя щеше да напусне острова, при това с хубави спомени. Може би дори щеше да се върне на лятна почивка във вилата си или още по-добре — на турне за новата си книга. А после на още едно.

Финансовата уговорка не зависеше от успеха на операцията. Щяха да ѝ платят въпреки всичко. Студентският ѝ заем вече беше в миналото. Половината ѝ хонорар беше в банката. Беше сигурна, че и другата половина ще дойде, както са ѝ обещали.

Мъчеше се да убеди себе си да замълчи, да остави ленивите летни дни да отминат, да не клати лодката. Есента щеше скоро да настъпи и Мърсър щеше да замине.

Имаше ли правилно и грешно от гледна точка на морала? Тя се бе съгласила да участва в план, чиято крайна цел беше да проникне в света на Кейбъл и да намери ръкописите. Накрая го беше постигнала, макар и благодарение на невероятна грешка от негова страна. Операцията, в центъра на която стоеше Мърсър, току-що беше успяла. Какво право имаше сега да се усъмнява в основателността на плана? Брус умишлено се беше замесил в заговор за пласиране на ръкописите, смяташе да ги продаде с печалба, да ги отнеме от законния им собственик. За Брус Кейбъл моралните принципи не означаваха нищо. Носеше му се славата на човек, който търгува с крадени книги, беше го признал пред нея. Познаваше рисковете и, изглежда, охотно ги приемаше. Рано или късно щяха да го заловят — или за това престъпление, или за следващото.

Мърсър закрачи покрай водата, спокойните вълни кротко избутваха морската пяна към пясъка. Нямаше облаци и белият пясък се виждаше на километри. На хоризонта светлинките на десетина корабчета за лов на скариди блещукаха в морето. Неусетно тя стигна до северния пристан — дълъг дървен кей, вдаден навътре във водата. Откакто се беше върнала на острова, избягваше това място, защото тук

тялото на Теса беше изхвърлено на брега. Какво търсеше сега нейната внучка?

Качи се по стълбите и стигна до края на пристана, облегна се на перилата и се взря в хоризонта. Какво щеше да направи Теса? Е, първо на първо, Теса никога не би изпаднала в такава ситуация. Никога не би допуснала да бъде компрометирана. Никога не би се поблазнила от парите. За Теса правилното беше правилно, грешното — грешно, нямаше сиви зони. Лъжата беше грях, дадената дума — хвърлен камък, сделката — сделка въпреки неудобството.

Мърсър измъчено крачеше напред-назад, докато бурята бушуваше вътре в нея. И накрая, в безбожно късен час, реши, че единственият начин да си замълчи, е да върне парите и да се махне. Въпреки това обаче щеше да запази тайната, която по право принадлежеше на друг, на добрите. Теса щеше да я презре, ако се отдръпнеше сега.

Легна си към три сутринта, но нямаше шанс да заспи. Точно в пет се обади по телефона.

Илейн беше будна и пиеше първата си чаша кафе в тъмното. Съпругът ѝ спеше до нея. Планът изискваше тя отново да замине за остров Камино — десетото или единайсетото ѝ посещение досега. Щеше да вземе същия полет от „Рейгън Нешънъл“ до Джаксънвил, където щеше да я чака или Рик, или Греъм. Щяха да се съберат в укритието си на брега и да анализират положението. Вълнуваха се, защото тяхното момиче беше прекарало уикенда с мишената им. Със сигурност беше научила нещо. Щяха да ѝ се обадят за късна следобедна среща и да научат новините.

В пет и една минута обаче всички планове отидоха на вятъра.

Когато телефонът на Илейн завибрира и тя видя кой се обажда, тихо се измъкна от леглото и отиде в кухнята.

— Малко е раничко за теб.

— Той не е толкова умен, колкото си мислехме — каза Мърсър.
— Ръкописът на „Последният магнат“ е при него, снощи ми го показа. В трезора, точно както предполагаме.

Илейн осъзна бавно какво е чула и затвори очи.

— Сигурна ли си?

— Да. Като имам предвид копията, които ти ми показа, напълно съм сигурна.

Илейн приседна на високо столче в къта за закуска и я подкани:

— Разкажи ми всичко.

В шест часа Илейн се обади на Ламар Брадшо във ФБР и го събуди. Обърка всичките му планове за деня. Два часа по-късно се срещнаха в офиса му в Хувър Билдинг на Пенсилвания Авеню за пълен брифинг.

Както се очакваше, Брадшо и екипът му бяха ядосани, че Илейн и фирмата ѝ тайно са осъществили толкова сложен замисъл да шпионират Брус Кейбъл — заподозрян, когото бяха обсъждали само мимоходом месец преди това. Кейбъл беше в списъка на ФБР заедно с десетина други, но само заради репутацията си. Брадшо не гледаше сериозно на него.

ФБР мразеше всякакви паралелни частни разследвания, но в момента споровете за територия нямаше да доведат доникъде. Брадшо беше принуден да преглътне гордостта си, защото Илейн Шелби отново беше намерила крадената стока. Бързо сключиха примирие, временно преустановиха враждата си и начертаха план за съвместни действия.

Брус Кейбъл се събуди в шест часа в апартамента си над книжарницата. Пи кафе и почете около час, преди да слезе в кабинета си. Включи компютъра и се зае да преглежда складовата наличност. Най-неприятната част от работата му беше да реши кои книги не се продават и трябва да се върнат на издателите. Те на свой ред щяха да възстановяват изразходваните от него средства. Всяка върната книга смяташе за свой провал, но след двацет години почти беше привикнал с процедурата. Около час обикаля празната книжарница. Махаше книги от рафтовете и от масите и ги трупаше на печални купчинки в склада.

В 8:45 се върна в апартамента си, бързо взе душ, облече обичайния си костюм и точно в девет запали лампите и отвори входната врата. Двамата продавачи се появиха навреме. Трийсет минути по-късно Брус слезе в сутерена и отключи металната врата към склада на Ноел. Джейк вече беше там и ковеше с пирончета гърба на стара лежанка. Писалището на Мърсър беше готово и чакаше отстрани.

След като размениха няколко любезности, Брус каза:

— Нашата приятелка госпожа Ман в крайна сметка няма да купи писалището. Ноел иска да го изпратиш на един адрес във Форт Лодърдейл. Свали краката и му намери сандък.

— Добре. Днес ли? — попита Джейк.

— Да, поръчката е бърза. Заемай се.

— Добре, господине.

В 11:06 чартърен самолет отлетя от летище „Дълес Интернешънъл“. На борда му бяха Илейн Шелби, двама от нейните сътрудници и Ламар Брадшо с четирима специални агенти. Докато пътуваха, Брадшо отново разговаря с прокурора във Флорида, а Илейн — с Мърсър, която се беше затворила в местната библиотека и се опитваше да пише. Твърдеше, че просто не може да се настрои творчески в пансиона. Илейн смяташе, че е най-добре Мърсър да не припарва до книжарницата ден-два, и тя я увери, че не възнамерява да го прави. Беше се наситила на Брус и имаше нужда от почивка.

В 11:20 товарен микробус без никакви надписи спря на главната улица на Санта Роса срещу книжарницата. Вътре имаше трима агенти от офиса на ФБР в Джаксънвил. Насочиха видеокамера към входа на „Бей Букс“ и започнаха да заснемат всеки, който влиза и излиза. Друг микробус с още двама агенти паркира на Трета улица и започна наблюдение. Работата им беше да заснемат и проследяват всяка пратка от и за книжарницата.

В 11:40 агент с къси панталони и сандали влезе в магазина и няколко минути разглежда. Не видя Кейбъл. В брой си купи аудио версията на „Самотна гълъбица“ и излезе. В буса един от техниците отвори кутията и постави малка видеокамера и батерия.

В 12:15 Кейбъл излезе с непознат човек и се запъти надолу по улицата на обяд. Пет минути по-късно друг агент, жена също по шорти и сандали, влезе в магазина с кутията на „Самотна гълъбица“. Купи си кафе на горния етаж, уби малко време, върна се на приземния етаж и си избра две книги с меки корици. Когато служителят отиде отзад, агентката сръчно върна „Самотна гълъбица“ на рафта с аудиокнигите и взе стоящата до нея, „Последната прожекция“. Накрая плати за двете книги с меки корици и за аудиокнигата и попита служителката за хубаво заведение, където да обядва. В първия бус агентите се взираха в екрана на лаптопа. Вече имаха прекрасна фронтална видимост към всички, които влизаха в магазина. Можеха само да се надяват, че скоро никой няма да поиска да слуша „Самотна гълъбица“.

В 12:31 чартърният самолет се приземи на малкото летище на остров Камино, на десет минути път от Санта Роса. Рик и Греъм посрещнаха Илейн и двамата ѝ колеги. Два джипа посрещнаха Брадшо и екипа му. Беше понеделник, затова в хотелите имаше свободни стаи, поне за два-три дни. Няколко бяха резервирани в хотел, близо до пристанището, на по-малко от минута пеша от книжарницата. Брадшо зае най-големия апартамент и устрои там командния си център. Сложиха лаптопи върху масата, материалът от видеонаблюдението с камерите течеше непрекъснато. След бърз обяд Мърсър пристигна в апартамента и бързо се запозна с всички. Изуми се от броя на агентите и направо ѝ прилоша от мисълта, че тя е насъскала всички тези хора по следите на нищо неподозиращия Брус Кейбъл.

Брадшо и специален агент Вано разпитаха Мърсър в присъствието на Илейн. Тя отново разказа историята си, без да пропуска нищо освен интимните подробности от дългия си уикенд, който вече ѝ се струваше носталгичен епизод от далечното минало. Брадшо ѝ показва поредица снимки с висока резолюция на ръкописите на Фицджералд, направени преди години в Принстън. Илейн имаше същия комплект и Мърсър вече беше виждала снимките. Да, според нея предишната вечер в сутерена беше видяла оригинала на „Последният магнат“.

Да, възможно беше да е копие. Всичко беше възможно, но едва ли. Защо Брус ще пази фалшив ръкопис?

Когато Брадшо повтори въпроса за трети път с подозрителен тон, Мърсър настръхна и попита:

— Не сме ли от един отбор?

Вано се намеси меко:

— Разбира се, Мърсър, просто искаме да уточним всичко.

— Не греша, ясно ли е?

Разпитът продължи и Мърсър се убеди, че Илейн Шелби е поумна и много по-уравновесена от Брадшо и Вано. Илейн обаче я беше предала на ФБР и нямаше съмнение, че те ще командват парада до края. По време на почивката Брадшо говори по телефона с прокурор от Джаксънвил. Усети се някакво напрежение. Изглежда, федералният съдия там настояваше за закрито изслушване в присъствие на „свидетеля“ вместо за показания пред камера. Това подразни Брадшо и Вано, но те не постигнаха нищо.

В 14:15 качиха Мърсър в кола, управлявана от Рик. Греъм седеше на предната седалка, а Илейн — до Мърсър отзад. Поеха след джип с агенти на ФБР към Джаксънвил. На моста над река Камино Мърсър разчупи леда, като попита рязко:

— Е, хайде, казвайте. Какво става?

Рик и Греъм гледаха право напред и мълчаха. Илейн се прокашля и отговори:

— Федерални щуротии, така се харчат парите на данъкоплатците. Агент Брадшо е бесен на областния прокурор, който също е федерален служител, а всички, изглежда, са бесни на федералния съдия, издаващ заповедите за обиск. Мислеха, че са се договорили ти да останеш на острова и дадеш показания пред камера. Брадшо твърди, че непрекъснато го правят, но по някаква причина федералният съдия настоява да те изслуша лично. Затова отиваме в съда.

— В съда ли? Не сме говорили за явяване пред съда.

— В сградата на федералния съд. Сигурно ще се срещнем със съдията на четири очи, в кабинета му или нещо подобно. Не се тревожи.

— Лесно ти е да го кажеш. Искам да попитам нещо. Ако арестуват Кейбъл, ще има ли процес, въпреки че вече са го пипнали с откраднатия ръкопис?

Илейн погледна напред и каза:

— Греъм, ти си адвокатът.

Греъм изсумтя, все едно тя се бе пошегувала.

— Завършил съм право, но никога не съм практикувал. Обвиняемият не може да бъде принуден да пледира виновен. Затова всеки, обвинен в престъпление, може да настоява за съдебен процес. В този случай обаче няма да стане.

— Защо не?

— Ако ръкописът е у Кейбъл, ще го натиснат здравата да пропее. Намирането на всички пет ръкописа е много по-важно от наказанието на крадците и мошениците. Ще предложат на Кейбъл какви ли не примамливи сделки, за да си развърже езика и да ги заведе при другите. Нямаме представа колко знае той, но се обзалагам, че ще запее като славейче, за да си спаси кожата.

— Но ако все пак отиде на съд, няма начин да бъде призована като свидетел, нали?

Тримата мълчаха, а Мърсър чакаше. След дълга неловка пауза тя продължи:

— Виж, Илейн, изобщо не си споменавала, че може да се стигне до съд, и със сигурност не ми каза, че може да се наложи да свидетелствам срещу Кейбъл. Няма да го направя.

Илейн се опита да я успокои.

— Няма да се наложи да свидетелстваш, Мърсър, повярвай ми. Свърши страхотна работа и ние много се гордеем с теб.

— Не се дръж така покровителствено, Илейн — срязва я Мърсър по-остро, отколкото възнамеряваше.

Известно време никой не продума, но напрежението не се разсея. Пътуваха на юг по междущатско шосе 95 и скоро навлязоха в Джаксънвил.

Съдът беше модерна сграда на много нива и с много стъкло. Махнаха им да минат през страничен вход и паркираха на запазено за тях място. Агентите на ФБР буквално обградиха Мърсър, като че ли имаше нужда от закрила. Антуражът ѝ напълни асансьора. След броени минути бяха насочени към заседателна зала, където започна чакането. Брадшо и Вано извадиха мобилните си телефони и подеха приглушени разговори. Мърсър седеше сама на голямата маса и нямаше с кого да си говори.

След двайсетина минути сериозен млад мъж с тъмен костюм — по дяволите, те всички бяха с тъмни костюми — влезе целеустремено и се представи като Джейнуей, областен прокурор. Обясни на присъстващите, че съдия Филби е ангажиран с дело на живот и смърт, което сигурно ще отнеме известно време. Джейнуей каза, че би искал да изслуша показанията на Мърсър, ако няма нищо против.

Мърсър сви рамене. Всъщност имаше ли избор?

Джейнуей излезе и се върна с още двама мъже с тъмни костюми, които се представиха. Мърсър се ръкува с тях. Истинско удоволствие.

Извадиха бележници и седнаха срещу нея на масата. Джейнуей започна да задава въпроси и веднага стана ясно, че знае съвсем малко за случая. Бавно и мъчително Мърсър попълни празнините.

В 16:50 Брадшо и Ваню последваха Джейнуей до кабинета на съдия Артър Филби, който ги посрещна така, все едно нахлуваха незаконно в собствеността му. Имаше труден ден и беше раздражителен. Мърсър седна в края на друга дълга маса до съдебна стенографка, която я помоли да вдигне дясната си ръка и да се закълне, че ще говори истината. Видеокамера на статив беше насочена към свидетелката. Съдия Филби, без черната тога, седна в другия край на масата като крал на трона си.

В продължение на един час Джейнуей и Брадшо задаваха въпроси на Мърсър и тя разказа историята си най-малко за трети път този ден. Брадшо извади уголемени снимки от сутерена, трезора и сейфа вътре. Филби многократно я прекъсваше със свои въпроси и Мърсър повтори голяма част от показанията си повече от два пъти. Но запази спокойствие. Нерядко я развеселяваше мисълта, че Брус Кейбъл е много по-симпатичен от тези типове. А те уж бяха добрите.

Когато Мърсър приключи, прибраха всичко и ѝ благодариха за времето и усилията, а тя едва не извика: пак заповядайте, плащат ми да съм тук. Освободиха я и бързо я изведоха заедно с Илейн, Рик и Греъм. Когато федералната сграда най-сетне остана зад гърба им, Мърсър попита:

— Какво следва?

— В момента изготвят заповедта за обиск — отговори Илейн. — Показанията ти бяха идеални. Убеди напълно съдията.

— Кога ще влязат в книжарницата?

— Скоро.

ОСМА ГЛАВА ДОСТАВКАТА

Дени беше на острова вече десет дни и започваше да губи търпение. Двамата с Рукър следяха Кейбъл и познаваха режима му — доста монотонна и проста задача. Следяха и Мърсър и познаваха и нейните навици. Също лесна задача.

Сплашването беше свършило работа при Оскар Стайн в Бостън и може би беше единственото им приемливо средство. Директна конфронтация, придружена от заплахата за насилие. И Кейбъл подобно на Стайн не можеше да изтича при ченгетата. Ако ръкописите бяха у него, щяха насила да го склонят за сделка. Ако не бяха, той най-вероятно знаеше къде са.

Кейбъл обикновено си тръгваше от работа в шест вечерта и се прибираше у дома. В шест без десет в понеделник следобед Дени влезе в книжарницата и се престори, че разглежда. За късмет, Кейбъл беше в сутерена, а служителите му знаеха, че не бива да разкриват този факт.

Късметът обаче току-що беше изневерил на Дени. След като месеци наред безпроблемно беше минавал през летища, митници и проверки за сигурност с фалшиви документи за самоличност, предрешен и по възможност плащайки в брой коли под наем и мотелски стаи, той се мислеше за много умен, дори за неуязвим. Но дори най-хитрите престъпници могат да бъдат заловени, когато бдителността им е приспана.

ФБР от години усъвършенстваше програма за разпознаване на лица — софтуер, наречен „Фейспринт“. Използваше алгоритъм за пресмятане на разстоянието между очите на субекта, носа и ушите му и за части от секундата го прилагаше към база данни от снимки, свързани с конкретното разследване. В случая с „Досието Гетсби“, както ФБР наричаше разследването на откраднатите ръкописи, базата данни беше относително малка. Включваше десетина снимки на тримата крадци на рецепцията на библиотека „Файърстоун“, но Джери Стийнгардън и Марк Дрискол вече бяха в ареста. Имаше и

няколкостотин снимки на заподозрени, които се занимаваха с откраднати произведения на изкуството, артефакти и книги.

Когато Дени влезе в магазина, камерата, скрита в кутията на „Самотна гълъбица“, засне лицето му, както беше заснела и лицата на всеки друг клиент от обед същия ден. Изображението беше изпратено до лаптоп в буса от отсрещната страна на улицата и най-важното — в огромната криминалистична лаборатория на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Намериха съвпадение. Сигнал алармира един криминалист. Броени секунди след влизането си в книжарницата Дени беше идентифициран като третия крадец от „Досието Гетсби“.

Двама бяха заловени. Четвъртият, Трей, се разлагаше на дъното на езерото в планината Поконо и никога нямаше да бъде открит и обвинен. Петият, Ахмед, още се криеше в Европа.

Петнайсет минути по-късно Дени излезе от книжарницата, зави зад ъгъла и се качи в хонда акорд от 2011 г. Вторият бус го проследи от разстояние, изгуби го, но после откриха колата на паркинга на мотел „Сийбриз“, на стотина метра от „Лайтхаус Ин“. Започнаха наблюдение.

Хондата беше наета от агенция в Джаксънвил, която рекламираше „таратайки под наем“ и не възразяваше срещу плащания в брой. Името на формуляра беше Уилбър Шифлет и управителят на фирмата призна пред ФБР, че шофьорската книжка, издадена в Мейн, му се е сторила фалшива. Шифлет беше платил хиляда долара в брой, за да наеме колата за две седмици, и се беше отказал от застраховката.

ФБР се изуми от това развитие, от невероятния си късмет. Защо крадецът ще се появи в книжарницата осем месеца след обира? Дали не държеше под око и Мърсър? Имаше ли връзка с Кейбъл? Имаше много озадачавачи въпроси, с които щяха да се заемат по-късно, но засега всичко доказваше убедително правотата на Мърсър. Поне един от ръкописите беше в сутерена.

По залез Дени излезе от стая № 18, а Рукър се показва от съседната. Двамата извървяха стоте метра до „Сърф“, популярен открит бар и грил, където си поръчаха сандвичи и бира. Докато се хранеха, четирима агенти на ФБР влязоха, отидоха на рецепцията на мотел „Сийбриз“ и връчиха на управителя заповед за обиск. В стая № 18 намериха под леглото спортен сак, в който имаше деветмилиметров пистолет, шест хиляди долара в брой и фалшиви шофьорски книжки от Тенеси и Уайоминг. Нищо обаче не издаваше

истинската самоличност на Уилбър. В съседната стая агентите не намериха нищо ценно.

Когато Дени и Рукър се върнаха в мотела, бяха арестувани и откарани в пълно мълчание в отделни коли до офиса на ФБР в Джаксънвил. Агенти подготвиха документацията и снеха отпечатъци. Пуснаха отпечатъците и на двамата през базата данни и в десет вечерта истината излезе наяве. Отпечатъците на Дени от армейските архиви разкриха истинското му име: Денис Алън Дърбан, на трийсет и три години, роден в Сакраменто. Полицейското досие на Рукър го разобличи: Брайън Бейър, на трийсет и девет, роден в Грийн Бей, Уисконсин. И двамата отказаха да съдействат и бяха отведени в отделни килии. Ламар Брадшо реши да ги държи под ключ няколко дни и да не разгласява ареста им.

Мърсър беше с Илейн, Рик и Греъм в тайната квартира. Играеха карти и убиваха времето. Съобщиха им за арестите, но без подробности. Брадшо се обади в единайсет, разговаря с Илейн и попълни повечето празнини в сведенията им. Събитията се развиваха светкавично. Много въпроси обаче оставаха без отговор. Големият ден щеше да бъде утре. А по отношение на Мърсър Брадшо нареди:

— Махнете я от острова.

Във вторник цял ден наблюдаваха книжарницата още по-стриктно, но не установиха нищо необичайно. Не се навъртаха други крадци, не бяха изпратени подозрителни пакети. Пикап на Ю Пи Ес достави шест кашона с книги в единайсет без десет, но не взе нищо. Кейбъл беше и горе, и долу, обслужваше клиенти, четеше както винаги на любимото си място и, разбира се, излезе за обяд в дванайсет и четвърт. Върна се час по-късно.

В пет Ламар Брадшо и Дери Вано влязоха в книжарницата и помолиха Кейбъл да поговорят. Брадшо тихо се представи: „ФБР“. Последваха го в стаята с първите издания, където той затвори вратата. Помоли ги да се идентифицират и те извадиха значките си. Вано му връчи заповед за обиск и съобщи:

— Ще претърсим сутерена.

Все още прав, Брус попита:

— Добре, а какво търсите?

— Откраднати ръкописи от сбирката на Скот Фицджералд, собственост на библиотеката в Принстън — отговори Брадшо.

Брус се засмя и невъзмутимо попита:

— Сериозно ли говорите?

— Не изглеждаме ли сериозни?

— Изглеждате, струва ми се. Нещо против да прочета това?

Той размаха заповедта за обиск.

— Моля. От този момент в книжарницата ви има петима агенти, включително ние двамата.

— Чувствайте се като у дома си. Горе има кафене.

— Знаем.

Брус седна на бюрото си и прочете заповедта за обиск. Правеше го, без да бърза, и създаде убедително впечатление на напълно спокоен човек. Когато приключи, каза:

— Добре, съвсем ясно е. — Той се изправи, протегна се и се замисли каква да е следващата му стъпка. — Заповедта се отнася до трезора в сутерена, нали?

— Точно така — потвърди Брадшо.

— Там има много ценни неща, а вие, момчета, сте известни с хаоса, който създавате по време на обиск.

— Гледате твърде много телевизия — отговори Вано. — Разбираме си от работата и ако ни съдействате, никой друг дори няма да разбере, че сме били тук.

— Едва ли.

— Да вървим.

Със заповедта за обиск в ръка Брус ги поведе към дъното на книжарницата, където ги посрещнаха още трима агенти в цивилно облекло. Кейбъл не ги удостои с вниманието си, просто отключи вратата към сутерена. Включи осветлението и каза:

— Внимавайте по стълбите.

В сутерена той запали още лампи и спря пред вратата на трезора, за да въведе кода. Отвори го, светна и след като и петимата агенти се сместиха вътре, махна към стените и каза:

— Това са все редки първи издания. Надали ви интересуват.

Един от агентите извади малка видеокамера и се зае да снима вътрешността на трезора.

— Отворете сейфа — нареди Брадшо.

Брус се подчини. Отвори вратата и посочи горните рафтчета.

— Тези са много ценни. Искате ли да ги разгледате?

— Може би по-късно — отговори Брадшо. — Да започнем с четирите чекмеджета.

Знаеше точно какво търси.

Брус отвори първото. Вътре имаше две кедрови кутии, точно както им беше разказала Мърсър. Той извади едната, постави я върху масата и отвори капака.

— Това е оригиналният ръкопис на „По-тъмен от кехлибар“ на Джон Макдоналд. Купих го преди десетина години и имам фактура за доказателство.

Брадшо и Вано се приведоха над ръкописа.

— Може ли да го докоснем? — попита Вано.

И двамата имаха опит и знаеха какво правят.

— Заповядайте.

Текстът беше напечатан, а листовите бяха в добро състояние. Почти не бяха изсветтели. Агентите поровиха малко и скоро изгубиха

интерес.

— А другата кутия?

Брус извади втората кутия, постави я до първата и вдигна капака:

— А това е друг ръкопис на Макдоналд, „Самотният сребърен дъжд“, издаден през осемдесет и пета година. Имам фактура и за този.

И този текст беше четлив и напечатан, с бележки в полетата. За да ги улесни, Брус додаде:

— Макдоналд живял на яхта, почти без електричество. Използвал стара пишеща машина „Ъндъруд“ и бил много прецизен в работата си. Ръкописите му са невероятно чисти.

Двамата не даваха пет пари, но въпреки това разлистиха няколко страници.

За да се позабавлява, Брус каза:

— Не съм сигурен, но ми се струва, че Фицджералд е пишел романите си на ръка, прав ли съм?

Не получи отговор.

Брадшо отново се извърна към сейфа и нареди:

— Отворете второто чекмедже.

Брус го издърпа, а двамата агенти се приближиха и се опитаха да надникнат. Чекмеджето беше празно. Третото и четвъртото също. Брадшо се втрещи и стрелна вбесено с поглед Вано, който невярващо се пулеше срещу празните чекмеджета.

Замаян, Брадшо нареди:

— Изпразнетете съдържанието на сейфа.

— Няма проблем — отговори Брус, — но поне за мен е ясно, че някой ви е подал невярна информация. Не търгувам с крадени предмети и не съм припарвал до ръкописите на Фицджералд.

— Изпразнетете сейфа — повтори Брадшо, без да му обръща внимание.

Брус прибра двата ръкописа на Макдоналд в горното чекмедже, после се пресегна към най-горния рафт и свали „черупката“ със „Спасителят в ръжта“.

— Искате ли да я видите?

— Да — отговори Брадшо.

Брус внимателно отвори предпазната кутия и извади книгата. Вдигна я, за да я видят и заснемат, после я прибра.

— Сигурно искате да видите всички книги.

— Точно така.

— Губите си времето. Това са издадени романи, не ръкописи.

— Знаем.

— Такива кутии се произвеждат обикновено за всяка книга и са твърде малки, за да поберат ръкопис.

Това беше очевидно, но времето беше без значение — трябваше да направят пълен обиск.

— Следващата — нареди Брадшо и кимна към рафтовете.

Брус методично заизважда книгите една по една. Отваряше кутиите, показваше съдържанието им и отново го прибираще. Докато бодро разказваше за бизнеса си, Брадшо и Ваню клатеха глава, споглеждаха се ядосано, въртяха очи и изглеждаха толкова шашнати, колкото може да изглеждат двама измамници агенти.

Когато всички четирийсет и осем книги бяха натрупани върху масата, сейфът се изпразни. Само двата ръкописа на Макдоналд бяха в най-горното чекмедже. Брадшо пристъпи още по-близо към сейфа, все едно търсеше тайни отделения, но очевидно нямаше място за подобно нещо. Почеса се по брадичката и прокара пръсти през оредяващата си коса.

— Ами тези? — попита Ваню и махна към рафтовете с книги покрай стените.

— Това са редки първи издания, книги, издадени доста отдавна. Събирам тази колекция вече двайсет години. Но и те са романи, не ръкописи. Допускам, че искате да разгледате и тях.

— Защо не? — отговори Ваню.

Брус извади ключове и отключи. Агентите се пръснаха и започнаха да отварят стъклени витрини, да разглеждат редиците книги, да търсят нещо, което дори слабо да наподобява обемист ръкопис. Брус ги наблюдаваше внимателно, готов да се намеси, ако извадят някоя книга. Те обаче действаха внимателно и много професионално и след час в трезора обискът приключи. Не бе намерено нищо. Претърсиха всеки сантиметър. На излизане Брус затвори вратата плътно, но не я заключи.

Брадшо се озърна и огледа рафтовете, натъпкани със стари книги, списания, шпалти и сигнални бройки на книги.

— Нещо против да проверим и тук? — попита той като последен опит да открият нещо.

— Е, според заповедта имате право да претърсите само трезора, но какво толкова? Разгледайте. Нищо няма да намерите.

— Щом позволявате.

— Разбира се, защо не? Да изгубим още малко време.

Разпръснаха се в помещението и половин час ровичкаха и надничаха сякаш в опит да отложат неизбежното. Немислимо беше да признаят поражението си. Накрая се отказаха и заявиха:

— Извинете за неудобството.

Брус се ръкува с тях и попита:

— Е, приключихме ли, или още съм заподозрян?

Брадшо извади визитка от джоба си и я подаде на Брус.

— Ще ви звънна утре и ще отговоря на въпроса ви.

— Ако обичате.

След като си тръгнаха, Брус се обърна и забеляза вторачените погледи на двамата си служители.

— От отдела за наркотици — поясни той. — Търсят лаборатория за метамфетамини. Хайде, залавяйте се за работа.

Най-старият бар на острова беше „Пайрът Салун“, на три преки източно от книжарницата. По тъмно Брус се срещна там с адвокатата си Майк Уд. Отделиха се в един ъгъл и на чаша бърбън Брус му описа обиска. Майк беше достатъчно опитен, за да не пита Брус дали знае нещо за откраднатите ръкописи.

— Възможно ли е да разберем дали още ме държат на мушка? — попита Брус.

— Може би. Утре ще звънна на този тип, но вероятно отговорът е „да“.

— Искам да знам, ако ще ме следят през следващите шест месеца. Виж, Майк, другата седмица заминавам за Южна Франция при Ноел. Ако тези типове ще ме следят навсякъде, искам да знам. По дяволите, ще им дам номерата на полетите си и ще им се обадя, когато се прибера. Нямам какво да крия.

— Ще предам на агента, но засега нека допуснем, че наблюдават всеки ход, подслушват всеки телефон и четат всеки имейл и есемес.

Брус реагира с престолено безсилие и недоумение, но в действителност през последните два месеца живееше с предположението, че някой, вероятно от ФБР, а може би и друг, го наблюдава и слуша.

На следващия ден, сряда, Майк Уд се обади на мобилния телефон на Ламар Брадшо четири пъти, но веднага го прехвърляха на гласова поща. Оставяше съобщения, на които никой не отговори. В четвъртък Брадшо му се обади и потвърди, че господин Кейбъл е бил заподозрян, но вече не е обект на разследването им.

Майк осведоми Брадшо, че клиентът му скоро ще напусне страната, и предостави номера на полета му и хотела в Ница, където щеше да отседне за няколко дни със съпругата си. Брадшо му благодари за информацията и заяви, че ФБР не проявява интерес към задграничните пътувания на господин Кейбъл.

В петък Дени Дърбан и Брайън Бейър, известен и като Джо Рукър, бяха заведени със самолет във Филадельфия, после откарани в Трентън. Отведоха Дени в стая за разпит, дадоха му чаша кафе и му казаха да чака. Марк Дрискол и адвокатът Гил Петрочели бяха отведени от специален агент Макгрегър в коридора пред стаята за разпит. Дени седеше сам и имаше отегчен виц.

— Спипахме приятеля ти — осведоми Макгрегър Марк. — Хванахме го във Флорида.

— Е, и? — попита Петрочели.

— Вече ви пипнахме и тримата, които сте проникнали в библиотека „Файърстоун“. Достатъчно ли видя?

— Да — отговори Дрискол.

Отдръпнаха се и влязоха в друга стая за разпит през две врати. Когато се настаниха край малката маса, Макгрегър каза:

— Не знаем още кой е замесен, но е имало и други. Някой извън библиотеката е отвлякъл вниманието, докато тримата сте били вътре. Друг е проникнал в охранителната система на кампуса и в електрическата инсталация. Това прави петима души, а може да е имало и други, само ти можеш да ни кажеш. Затягаме примката около ръкописите и скоро ще отправим нови обвинения. Готови сме да ти предложим страхотна сделка, господин Дрискол. Ако пропееш, излизаш на свобода. Разказваш ни всичко и забравяме за обвиненията срещу теб. Влизаш в Програмата за защита на свидетели и те настаняваме на хубаво местенце с нови документи и добра работа. Каквото поискаш. Ако има процес, ще трябва да се върнеш и да свидетелстваш, но едва ли ще се стигне дотам.

За Марк осем месеца в затвора бяха предостатъчно. Дени беше опасният и сега, след като го бяха неутрализирали, напрежението беше поспаднало. Опасността от отмъщение значително бе намаляла. Трей не беше склонен към насилие и живееше като беглец. Ако Марк издадеше истинското му име, скоро щяха да го заловят. Ахмед беше

плашлив компютърен специалист, който се боеше от сянката си. Слабо вероятно беше той да си отмъсти.

— Дайте ми малко време — каза Марк.

— Ще го обсъдим — каза Петрочели.

— Добре, днес е петък. Разполагате с уикенда да вземете решение. Ще се върна в понеделник сутринта. След това предложението няма да е валидно — отсече Макгрегър.

В понеделник Марк прие предложената сделка.

Във вторник, 19 юли, Брус Кейбъл излетя от Джаксънвил за Атланта, качи се на самолета на „Еър Франс“ до Париж и после уби два часа преди полета си за Ница. Пристигна там в осем сутринта и взе такси до Отел ла Перуз, изискан бутиков хотел на морския бряг, който двамата с Ноел бяха открили по време на първото си пътуване до Франция преди десет години. Тя го чакаше във фоайето и изглеждаше досущ като францужойка с късата си бяла рокля и елегантна сламена шапка с широка периферия. Целунаха се и се прегърнаха, все едно не се бяха виждали от години, и, хванати за ръце, излязоха на терасата край басейна, където си наляха шампанско и отново се целунаха. Когато Брус огладня, се качиха в стаята си на третия етаж и си поръчаха обяд с румсървис. Хапнаха на терасата, като се припичаха на слънце. Под тях плажът се стелеше на километри, а отвъд него Лазурният бряг блещукаше на сутрешното слънце. Брус не беше имал почивен ден от месеци и беше готов за сериозен отдих. След дълга дрямка умората от часовата разлика се стопи и двамата слязоха край басейна.

Както винаги, той попита как е Жан-Люк и Ноел отговори, че е добре. Изпращал му поздрави. Тя го попита за Мърсър и Брус ѝ разказа историята. Едва ли щяха да я видят отново.

Късно следобед излязоха от хотела и след пет минути пеша навлязоха в Стария град. Кварталът имаше формата на триъгълник, беше главната забележителност на града и бе построен преди векове. Понесоха се с тълпата, разглеждаха оживените открити пазари и витрините на бутиците по улиците, твърде тесни за автомобили, ядоха сладолед и пиха кафе в едно от многобройните заведения. Криволичиха по уличките и неведнъж се губеха, но не за дълго. Морето винаги се показваше зад някой ъгъл. Често вървяха ръка за ръка, близо един до друг и понякога изглеждаха прегърнати.

В четвъртък Брус и Ноел спаха до късно, закусиха на терасата, взеха душ, облякоха се и се върнаха в Стария град. Разходиха се през пазарите за цветя и се възхитиха на пищното разнообразие от видове, някои от които непознати дори на Ноел. Пиха еспресо в друго кафене и се смесиха с тълпите около бароковата катедрала на Плас Росети. Когато наближи обед, се насочиха към покрайнините на стария квартал. Тръгнаха по малко по-широка уличка с няколко автомобила. Влязоха в антикварно магазинче и Ноел си побъбри със собственика. Служител ги заведе отзад, в работилница, пълна с маси и шкафове на различни етапи от ремонтването им. Посочи един дървен сандък и каза на Ноел, че току-що е пристигнал. Тя провери етикета за транспортирането, прикрепен в единия ъгъл, и помоли служителя да отвори сандъка. С машинката си той започна да отвърта петсантиметровите болтове, които придържаха капака. Бяха десетина и човекът действаше бавно и методично, както правеше явно от дълги години. Брус го държеше под око, а Ноел изглеждаше по-заинтригувана от една старинна маса. Когато човекът приключи, двамата с Брус вдигнаха капака на сандъка и го оставиха встрани.

Ноел каза нещо на служителя и той излезе. Брус извади дебел стиропор от сандъка и двамата с Ноел се озоваха пред писалището на Мърсър. Под плота се виждаха предните стеници на трите чекмеджета, които бяха извадени, за да се образува тайник. Брус внимателно отдели стениците с тесла. Вътре имаше пет еднакви кедрови кутии, специално изработени според неговите изисквания от дърводелец на остров Камино.

Гетсби и приятели.

Заседанието започна в девет часа сутринта. Създаде се впечатлението, че ще бъде истински маратон. Дългата маса беше отрупана с документи, вече разпръснати, все едно от часове работеха с тях. В далечния край беше поставен голям екран, а до него имаше поднос с понички и две кани кафе. Макгрегър и още трима агенти на ФБР седнаха от едната страна. Прокурор Карлтън се настани от другата, а от двете му страни се разположи антуражът му от сериозни мъже с тъмни костюми. В другия край, на горещия стол беше Марк Дрискол заедно с предания си адвокат Петрочели отляво.

Марк вече се беше отдал на сладостни мисли за живота си отвън, за свободата си в новия свят. Беше готов да говори.

Макгрегър заговори пръв:

— Да започнем с екипа. Имало е трима отвън, нали?

— Да. Аз, Джери Стийнгардън и Дени Дърбан.

— А останалите?

— Така, ами... на място пред библиотеката беше Тим Малдандо, когото наричахме Трей. Не съм сигурен откъде е, защото през повечето време все бяга. Майка му се казва Айрис Грийн и живее на Бакстър Роуд в Мънси, Индиана. Може да я посетите, но не е виждала сина си от години. Трей избягал от федералния затвор в Охайо преди около две години.

— Откъде знаете къде живее майка му? — попита Макгрегър.

— Част от плана. Запомнихме няколко безполезни подробности, за да се убедим един друг да мълчим, ако някой бъде заловен. Като заплаха за отмъщение — тогава ни се струваше умно.

— Кога за последен път сте виждали Трей?

— На дванайсети ноември миналата година, когато с Джери тръгнахме от хижата за Рочестър. Оставихме го там с Дени. Нямам представа къде може да бъде.

На екрана се появи полицейска снимка, от която им се усмихваше Трей.

— Това е той — потвърди Марк.

— Каква беше неговата роля?

— Отвлечане на вниманието. Той предизвика хаоса с димките и фойерверките. Обади се на спешния телефон и каза, че в кампуса има въоръжен мъж, който стреля по студентите. Аз също се обадох два-три пъти от библиотеката.

— Добре, ще се върнем на това. Кой друг беше замесен?

— Бяхме само петима. Петият е Ахмед Мансур, американец от ливански произход, който живееше в Бъфало. Той не беше на мястото онази нощ. Ахмед е хакер, фалшификатор, компютърен специалист. Работил е дълго в държавното разузнаване, преди да го изритат и да стане престъпник. Около петдесетгодишен, разведен, живее с някаква жена на Уошбърн Стрийт номер шестстотин шейсет и две в Бъфало. Доколкото знам, няма криминално досие.

Макар да записваха Марк на аудио и видео, и четиримата агенти на ФБР, и петимата млади мъже със сериозни лица от прокуратурата трескаво си водеха бележки за всичко чуто, като че ли те имаха адски важно значение.

— Добре, били сте петима — каза Макгрегър. — Тогава кой е този тип?

На екрана се появи физиономията на Брайън Бейър.

— За пръв път го виждам.

Петрочели се намеси:

— Този тип ме шамароса на паркинга преди няколко седмици. Предупреди ме да кажа на клиента си да си затваря устата.

— Спипахме го заедно с Дени във Флорида — поясни Макгрегър. — Професионален гангстер, истинското му име е Брайън Бейър, но се нарича Рукър.

— Не го познавам — каза Марк. — Не е част от екипа. Сигурно Дени го е наел да търсят ръкописите.

— Не знаем много за него, а той отказва да говори — поясни Макгрегър.

— Не участваше в играта — каза Марк.

— Да се върнем на екипа. Разкажи ни за плана. Как започна всичко?

Марк се усмихна, отпусна се на стола, отпи продължително от кафето и заразказва.

На левия бряг на Сена, в сърцето на Париж и на Шести арондисман, на Рю Сан Сюлпис, Гастон Шапел държеше уютна книжарничка, която почти не се беше променила през изминалите двайсет и осем години. Вътре се продаваха редки френски, испански и американски романи от XIX и XX в. През две врати от него негов приятел търгуваше с антични карти и атласи. Зад ъгъла трети продаваше стари гравюри и писма на исторически личности. Общо взето, немного хора посещаваха тези магазинчета — мнозина разглеждаха витрините, но клиентите бяха малко: предимно колекционери от цял свят, а не туристи, които си търсят четиво.

В понеделник, 25 юли, господин Шапел заключи книжарницата в единайсет сутринта и се качи на такси, което го чакаше. Двайсет минути по-късно таксито спря пред офис сграда на булевард „Монтен“ в Осми арондисман и той слезе. На влизане огледа любопитно улицата зад гърба си, но не забеляза нищо необичайно. Мисията му не беше незаконна, поне според френските закони.

Господин Шапел си поговори с прелестната рецепционистка и изчака тя да се обади горе. Разходи се из фоайето и се полюбува на картините по стените, възхищавайки се на мащаба и амбицията на фирмата. „Скъли и Пършинг“, както гласяха бронзовите букви, имаше клонове в четирийсет и четири града, във всяка по-значима държава и в няколко по-малки. Той бе отделил известно време на уебстраницата им и бе узнал, че „Скъли“ със своите три хиляди адвокати се хвали, че е най-голямата адвокатска фирма на света.

След като присъствието му беше одобрено, рецепционистката го пушна да се качи на третия етаж. Той тръгна нагоре по стълбите и скоро се озова в кабинета на някой си Томас Кендрик, старши партньор, избран единствено защото беше учил в Принстън. След това беше продължил със степени от Кълъмбия и от Сорбоната. Господин Кендрик беше на четирийсет и осем години, родом от Върмонт, но вече имаше двойно гражданство. Бе се специализирал в сложни съдебни спорове от международен характер и поне по телефона с неохота се бе

съгласил на среща с някакъв незначителен търговец на книги. Господин Шапел обаче беше настойчив.

Двамата заговориха на френски, сковано преминаха през задължителните любезности и не след дълго Кендрик попита:

— И така, какво мога да направя за вас?

— Имате тесни връзки с Принстънския университет — отговори Шапел, — били сте дори в настоятелството му. Допускам, че познавате ректора, господин Карлайл.

— Да. Участвам в работата на университета. Може ли да попитам кое е толкова важно?

— Много е важно. Имам приятел, чийто познат пък познава човека, у когото са ръкописите на Фицджералд. Въпросният човек би искал да ги върне на Принстън, срещу определена сума, разбира се.

Професионалната фасада на Кендрик за хиляда долара на час се пропука и челюстта му увисна леко. Очите му се изцъклиха и той доби вид на човек, когото са изритали в корема.

— Аз съм само посредник, точно като вас. Трябва ни съдействието ви.

Последното, от което имаше нужда Кендрик, беше поредната задача, особено такава, от която няма да получи пари, но ще погълне ценното му време. Но участието в подобна уникална трансакция беше почти неустойимо примамливо. Ако можеше да се вярва на този тип, той, Кендрик, щеше да изиграе съществена роля във връщането у дома на трофей, който университетът ценеше повече от всичко друго. Адвокатът се прокашля и каза:

— Допускам, че ръкописите са на сигурно място и все още заедно.

— Разбира се.

Кендрик се усмихна, а мислите му препускаха.

— Къде ще се осъществи доставката?

— Тук, в Париж. Ще бъде старателно планирана и трябва плътно да се придържате към инструкциите. От само себе си се разбира, господин Кендрик, че имаме работа с престъпник, който притежава нещо безценно и предпочита да не бъде заловен. Той е много умен и пресметлив и при най-дребното объркване, погрешна стъпка или намек за проблем ръкописите ще изчезнат завинаги. Принстън ще има само

този единствен шанс да си върне документите. Ще допуснете непоправима грешка, ако уведомите полицията.

— Не съм сигурен, че Принстън ще участва без ФБР. Разбира се, не го знам със сигурност.

— Тогава няма да има сделка. Точка. Принстън повече няма да види текстовете.

Кендрик се изправи и напъха фината си риза по-дълбоко в ушития по поръчка панталон. Отиде до прозореца, погледна навън и попита:

— Каква е цената?

— Цяло състояние.

— Разбира се. Трябва да им дам някаква представа.

— Четири милиона на ръкопис. Не подлежи на договаряне.

Кендрик беше професионалист и водеше съдебни дела за милиони долари, затова сумата го остави невъзмутим. Нямахше да уплаши и Принстън. Съмняваше се, че университетът има подръка толкова много пари, но имаше фонд от двацет милиарда долара и хиляди богати бивши възпитаници.

Кендрик се отдръпна от прозореца и каза:

— Разбирате, че трябва да проведе някои телефонни разговори. Кога да се срещнем отново?

Шапел се изправи и отговори:

— Утре. Отново ви предупреждавам, господин Кендрик, намесата на полицията тук или в САЩ ще бъде катастрофална.

— Разбрах. Благодаря ви за посещението, господин Шапел.

Двамата се ръкуваха и се разделиха.

В десет на следващата сутрин черен мерcedes седан спря на Рю дьо Вожирар пред Люксембургския дворец. От задната врата излезе Томас Кендрик и закрачи по тротоара. Влезе през портата от ковано желязо в прочутите градини и се понесе с тълпата към Осмогълното езеро, където стотици хора, парижани и чужденци, прекарваха сутринта, седнали с книга или просто на слънце. Деца играеха с лодките си в езерото. Млади влюбени двойки се бяха излегли на ниските бетонни стени и си разменяха ласки. Групи хора си правеха крос, говореха и се смееха. До паметника на Дьолакроа към Кендрик се присъедини Гастон Шапел, без да го поздрави и с куфарче в ръка. Продължиха да крачат по широките алеи към езерото.

— Наблюдават ли ме? — попита Кендрик.

— Да, тук има хора. Човекът с ръкописите има съучастници. А мен наблюдават ли ме?

— Не, уверявам ви.

— Добре. Допускам, че разговорът е минал добре.

— Заминавам за Щатите след два часа. Утре ще се срещна с хората в Принстън. Разбраха правилата. Както можете да се досетите, господин Шапел, биха искали някакво потвърждение.

Без да спира, Шапел извади една папка от куфарчето.

— Това е достатъчно — каза той.

Кендрик взе папката, също без да спира.

— Може ли да попитам какво има вътре?

Шапел отговори с палава усмивка:

— Първата страница на трета глава от „Великият Гетсби“.

Доколкото мога да преценя, автентична е.

Кендрик се закова на място и промърмори:

— Мили боже!

Доктор Джефри Браун буквално притича през кампуса на Принстън и се втурна по предното стълбище на административната сграда. В качеството си на директор на отдел „Ръкописи“ на библиотека „Файърстоун“ почти не помнеше последното си посещение в кабинета на ректора. Със сигурност никога не го бяха викали на „спешна“ среща. Работата му изобщо не беше толкова вълнуваща.

Секретарката чакаше да го придружи до внушителния кабинет на ректор Карлайл, който го очакваше също на крак. Д-р Браун беше набързо представен на юрисконсулта на университета Ричард Фарли и на Томас Кендрик. Поне за Браун напрежението в стаята беше осезаемо.

Карлайл събра четиримата край малка заседателна маса и се обърна към Браун.

— Извинете за краткото предизвестие, но пристигна нещо, чиято автентичност трябва да потвърдим. Вчера в Париж господин Кендрик е получил един-единствен лист, за който се твърди, че е първа страница на трета глава от оригиналния ръкопис на „Великият Гетсби“ на Фицджералд. Погледнете го.

Плъзна към него една папка и я отвори. Браун ахна, взря се в листа, леко докосна горното дясно ъгълче и зарови лице в шепи.

Два часа по-късно ректор Карлайл свика втора среща около същата маса. Доктор Браун напусна и на неговото място се настани Илейн Шелби. До нея седеше нейният клиент Джак Ланс, изпълнителен директор на застрахователната компания, застрашена да изгуби двайсет и пет милиона долара. Тя още се възстановяваше от провала на своя иначе блестящ план да пипне Брус Кейбъл, но бързо се бе окопитила при новината, че има вероятност ръкописите все още да са в играта. Знаеше, че Кейбъл не е на остров Камино, но не знаеше, че е във Франция. ФБР бяха осведомени, че е отлетял за Ница, но не го бяха проследили. Не бяха споделили с Илейн тази информация.

Томас Кендрик и Ричард Фарли се настаниха срещу Илейн и Ланс. Ректорът им подаде папката и каза:

— Това е получено вчера в Париж. Част от ръкописа на „Гетсби“, удостоверихме автентичността му.

Илейн отвори папката и погледна. Ланс направи същото, но и двамата не реагираха. Кендрик разказа за срещата си с Гастон Шапел и ги запозна с подробностите около сделката.

Когато приключи, Карлайл каза:

— Очевидно нашият приоритет ще бъде връщането на ръкописите. Хубаво би било да заловим крадците, но в момента това наистина няма значение.

— Значи няма да въвличаме ФБР? — попита Илейн.

— Законът не ни задължава — отговори Фарли. — Няма нищо нередно в една частна сделка, но бихме искали да чуем вашето мнение. Познавате ги много по-добре от нас.

Илейн бутна леко папката встрани и обмисли отговора си. Заговори бавно, като претегляше всяка дума:

— Говорих с Ламар Брадшо преди два дни. Тримата мъже, откраднали ръкописа, са задържани и единият е сключил сделка. Двама от съучастниците не са открити, но ФБР знае имената им и ги издирва. Що се отнася до ФБР, престъплението е разкрито. Няма да

останат доволни от такава сделка, но ще разберат. Честно казано, ще си отдъхнат, ако ръкописите бъдат върнати.

— Правили ли сте такава неща и преди? — попита Карлайл.

— О, да, няколко пъти. Откупът се плаща тайно. Стоката се връща. Всички са доволни, най-вече собственикът. И крадецът, допускам.

— Не знам — каза Карлайл. — Поддържаме чудесни отношения с ФБР. Още от самото начало. Просто не ми се струва редно да ги изключваме на този етап.

— Но те нямат правомощия във Франция — възрази Илейн. — Ще бъдат принудени да привлекат тамошните власти и ще изгубим контрол. Много хора ще се окажат намесени и всичко ще се усложни. Една дребна грешка, нещо, което никой не е успял да предвиди, и ръкописите ще изчезнат.

— Да допуснем, че си ги върнем — попита Фарли, — как ще реагира ФБР, когато всичко приключи?

Илейн се усмихна и отговори:

— Познавам доста добре Ламар Брадшо. Ако ръкописите са на сигурно място в библиотеката ви и крадците са в затвора, той ще е доволен. Ще продължи разследването още няколко месеца с надеждата престъпникът да допусне грешка, но много скоро двамата ще излезем да пийнем нещо във Вашингтон и хубаво ще се посмеем.

Карлайл изгледа Кендрик и Фарли и накрая заяви:

— Добре. Ще действваме без тях. Сега деликатният въпрос за парите. Господин Ланс?

Изпълнителният директор се изкашля.

— По договор сме длъжни да изплатим двайсет и пет милиона, но това е при пълна щета. Случаят се оформя като нещо доста по-различно.

— Така е — съгласи се Карлайл с усмивка. — Ако крадецът държи всичките пет ръкописа, сметката е лесна. Каква част от исканите двайсет милиона сте склонни да осигурите?

— Половината — отговори Ланс без никакво колебание. — Не повече.

Карлайл се беше надявал на по-малко от половината и като учен не се чувстваше в свои води да преговаря с опитен директор на застрахователна компания. Погледна Фарли и му нареди:

— Осигури другата половина.

От другата страна на Рю Сан Сюлпис и на по-малко от дванайсет метра от входа на книжарницата на Гастон Шапел се намираше Отел Пруст, старинна четириетажна постройка с типичните тесни стаи и древен асансьор, който побираше само един възрастен с багажа му. Брус използва фалшив канадски паспорт и плати в брой стая на третия етаж. На прозореца постави камера, насочена към входа на магазина на Гастон. Следеше видеото на живо на айфона си в хотел „Дьолакроа“, зад ъгъла на Рю дьо Сен. В своята стая в хотел „Бонапарт“ Ноел също го гледеше. Върху леглото ѝ бяха петте ръкописа, всеки в различна чанта.

В единайсет сутринта тя излезе с пазарска чанта и слезе във фойето, където помоли на рецепцията да не пускат камериерките в стаята, защото съпругът ѝ спи. Излезе от хотела, прекоси улицата и спря пред витрината на бутик за дрехи. Брус мина покрай нея и взе пазарската чанта, без да спира. Тя се върна в хотелската стая, за да пази ръкописите и да гледа случващото се в магазина на Гастон.

Брус крачеше покрай фонтана пред църквата „Сан Сюлпис“. Опитваше се да се смеси с другите туристи и да убие малко време, докато се приготвяше за онова, което предстоеше. Следващите няколко часа щяха коренно да преобразят живота му. Ако попаднеш в капан, щяха да го върнат у дома с белезници и да го тикнат в затвора за години. Но ако успееш да се справи, щеше да стане богат човек и само Ноел щеше да го знае. Той измина пеша няколко преки, после се върна обратно, като непрекъснато се оглеждаше. Най-накрая моментът за доставката бе дошъл.

Брус влезе в книжарницата и завари Гастон да разглежда някакъв стар атлас и да се преструва на зает, но всъщност наблюдаваше улицата. Нямаше клиенти. Продавачката му беше получила почивен ден. Двата отидоха в претъпканата му канцелария отзад и Брус извади кедровата кутия. Отвори я, после отвори архивната кутия вътре и каза:

— Това е първият. „Отсам рая“.

Гастон колебливо докосна горния лист и произнесе на английски:

— Изглежда ми наред.

Брус остави ръкописа. Отвори и затвори входната врата, огледа се в двете посоки и се отдалечи възможно най-безгрижно.

Ноел гледаше случващото се от стаята си в хотел „Пруст“ и не забеляза нищо необикновено.

От мобилен телефон с предплатена карта Гастон звънна в банка „Креди Суис“ в Женева и уведоми съответния служител, че първата доставка е направена. Съгласно инструкциите на Брус парите за откупа се намираха в банка в Цюрих и чакаха. Първата вноска беше изпратена в А Ге Ел Банк, също в Цюрих, а след получаването ѝ беше препратена в друга шифрована сметка в банка в Люксембург.

На лаптопа в хотелската си стая Брус получи имейл, потвърждаващ двата превода.

Черен мерцедес спря пред книжарницата на Гастон и отвътре излезе Томас Кендрик. Остана вътре по-малко от минута и си тръгна с ръкописа. Отиде право в офиса си, където д-р Джефри Браун го чакаше заедно с друг библиотекар от Принстън. Двамата отвориха кутиите и се полюбуваха на трофея.

Искаше се търпение, но чакането беше мъчително. Брус се преоблече и излезе на дълга разходка. В едно кафене на тротоара на Рю де-з-Екол в Латинския квартал успя да изяде една салата.

През две маси от него Ноел седеше на чаша кафе. Двамата не си обърнаха внимание, но той си тръгна с раничката, която тя беше оставила на стола до себе си. Две минути след един часа Кейбъл отново влезе в книжарницата на Гастон и с изненада го завари да си бърби с клиент. Брус се вмъкна отзад и остави раничката върху бюрото. Когато Гастон успя да се откопчи и дойде при него, той отвори втората кедрова кутия и видя нечетливия почерк на Фицджералд.

— „Красиви и прокълнати“ — каза Брус. — Издаден е през хиляда деветстотин двайсет и втора година и вероятно е най-слабото му произведения.

— Изглежда наред — удостовери Гастон.

— Обади се — нареди Брус и си тръгна.

Петнайсет минути по-късно паричните преводи бяха потвърдени. Скоро след това черният мерцедес спря на същото място и Томас Кендрик взе от Гастон ръкопис номер две.

„Гетсби“ беше следващият по реда на издаване, но Брус го пазеше за края. Състоянието му растеше равномерно, но той все още

се тревожеше за последната доставка. Завари Ноел, седнала на сянка под един бряст в Люксембургската градина. До нея имаше кафяв хартиен плик с името на някаква пекарна. За повече убедителност отгоре стърчеше крайчето на багета. Брус го отчупи и го задържа, докато крачеше към книжарницата на Гастон. В два и половина влезе, подаде на приятеля си плика и остатъка от багетата заедно с „Нежна е нощта“ и излезе.

За да се поусложнят нещата, третият паричен превод отиде в Дойче Банк в Цюрих, после до шифрована сметка в лондонска банка. Когато и двата превода бяха потвърдени, състоянието на Брус от седемцифрено стана осемцифрено.

Кендрик се появи отново за третия ръкопис. В кабинета си д-р Джефри Браун беше зашеметен от възмущение. Колекцията растеше.

Четвъртият ръкопис, този на „Последният магнат“, беше скрит в спортен сак на „Найк“, с който Ноел влезе в полска книжарница на булевард „Сен Жермен“. Докато тя разглеждаше, Брус отнесе сака и вървя четири минути пеша до книжарницата на Шапел.

Швейцарските банки щяха да затворят в пет. Няколко минути преди четири Гастон се обади на Томас Кендрик и му предаде тревожна новина — приятелят му искаше заплащането за „Гетсби“ да се направи авансово. Кендрик запази спокойствие, но заяви, че това не е приемливо. Имаха уговорка, която досега и двете страни спазваха.

— Така е — учтиво се съгласи господин Шапел, — но моят познат се опасява да не би да направи последната доставка, а вашите хора да забравят да платят последната вноска.

— А ако платим парите и той реши да задържи ръкописа? — попита Кендрик.

— Вероятно е риск, който трябва да поемете — каза Гастон. — Човекът е непреклонен.

Кендрик пое голяма глътка въздух и погледна ужасеното лице на д-р Браун.

— Ще ви се обадя след петнайсет минути — каза той на Гастон.

Д-р Браун вече говореше по телефона с Принстън, където ректор Карлайл не беше мърдал от бюрото си през последните пет часа. Нямаше какво да обсъждат. Принстън искаше „Гетсби“ много повече, отколкото мошеникът искаше още четири милиона. Щяха да рискуват.

Кендрик се обади на Шапел и предаде новината. Когато преводът беше потвърден в пет без петнайсет, Шапел се обади на Кендрик и го осведоми, че ръкописът на „Гетсби“ е при него на задната седалка на таксито, което се намираше пред офиса на фирмата му на булевард „Монтен“.

Кендрик изхвърча от кабинета си заедно с д-р Браун и колегата му. Хукнаха надолу по широкото стълбище, прелетяха покрай изумената рецепционистка и се изстреляха през входната врата точно когато Гастон излизаше от таксито. Той им подаде дебело куфарче и ги увери, че целият „Гетсби“ е вътре с изключение на първа страница от трета глава.

Облегнат на дърво на петдесетина метра от тях, Брус Кейбъл наблюдаваше размяната. И се посмя от сърце.

ЕПИЛОГ

Двайсет сантиметра сняг затрупаха кампуса на университета и късно сутринта екипи с лопати и гребла се пръснаха да чистят алеите и стълбите, за да могат занятията да продължат. Студентите с дебели ботуши и палта не излизаха навън между лекциите. Температурата беше под нулата и духаше хапещ вятър.

Според програмата, която беше проверил онлайн, тя щеше да бъде в зала в Куигли Хол и да преподава творческо писане. Той намери сградата и залата, после успя да се скрие и да остане на топло във фойето на втория етаж до единайсет без петнайсет. Отново излезе на зимния студ и се помота на тротоара до сградата, преструвайки се, че говори по мобилния си телефон, за да избегне подозрение. Беше толкова студено, че нямаше кой да забележи или да се учуди. Както беше опакован, можеше да мине за студент.

Тя излезе от входа и се отдалечи заедно с група колеги, която набъбна, когато и от другите сгради се изсипаха младежи, запътили се към следващата си лекция. Той я последва от разстояние и забеляза, че я придружава млад мъж с раница. Двамата завиха един-два пъти и явно вървяха към „Стрип“ — редица кафенета и барове непосредствено до кампуса на Южния илинойски университет. Заедно пресякоха улицата, като спътникът ѝ я хвана за лакътя. После закрачиха още по-бързо и той я пусна.

Те се шмугнаха в едно кафене, а Брус влезе в съседния бар. Пъхна ръкавиците си в джоба на якето и си поръча кафе без захар. Изчака петнайсет минути, колкото да се постопли, после отиде в кафенето. Мърсър и приятелят ѝ се бяха настанили на малка маса и бяха закачили палтата и шаловете си на столовете. Пред тях имаше изискани напитки с еспreso и двамата бяха потънали в разговор. Брус застана до масата, преди тя да го забележи.

— Здравей, Мърсър — поздрави той, без да обръща внимание на приятеля ѝ.

Тя се стресна, дори се стъписа и зяпна. Брус се обърна към младежа.

— Извинявай, но искам да поговоря няколко минути с нея. Идвам отдалече.

— Какво става, по дяволите? — повиши тон младежът, готов за бой.

Мърсър докосна ръката му и го успокои:

— Всичко е наред. Остави ни за няколко минути.

Той бавно се надигна, взе кафето си и умишлено се блъсна в Брус, който се направи, че не забелязва. Настани се на стола на младежа и се усмихна на Мърсър.

— Симпатията. Студент ли ти е?

Тя се опомни и отговори:

— Сериозно ли ме питаш? Въобще не ти влиза в работата.

— Ни най-малко. Изглеждаш страхотно, Мърсър, дори без тен.

— Февруари в Средния запад е, доста съм далече от южния бряг.

Какво искаш?

— Добре съм, благодаря, че попита. Как си?

— Страхотно. Как ме намери?

— Ти не се криеш. Морт Гаспър обядвал с агентката ти, която му разказала тъжната история за Уоли Старк, който починал един ден след Коледа. Имали нужда от заместник за зимния семестър и ето те тук. Харесва ли ти?

— Става. Студено е и духа много.

Мърсър отпи от кафето си. Никой от двамата не отмести поглед.

— Как върви романът? — попита той с усмивка.

— Добре. Готов е до половината, пиша всеки ден.

— За Зелда и за Ърнест?

Тя се усмихна, видимо развеселена.

— Не, това беше глупава идея.

— Много глупава, но на теб отначало май ти допадна, доколкото помня. Е, какъв е сюжетът?

Мърсър пое дълбоко въздух и огледа помещението. Усмихна се на Брус и отговори:

— За Теса, за живота ѝ на брега, за внучката ѝ, за връзката ѝ с по-млад мъж, много дискретна и цивилизована.

— Портър?

— Някой, който много прилича на него.

— Харесва ми. Видяха ли го в Ню Йорк?

— Агентката ми прочете първата половина и е много въодушевена. Според мен ще се получи. Наистина не мога да повярвам, Брус, но се радвам да те видя. Е, след като се отърсих от първоначалния шок.

— И аз много се радвам да те видя отново, Мърсър. Не бях сигурен, че ще се случи отново.

— Защо се случва сега?

— Недовършени дела.

Тя отпи глътка и изтри устните си със салфетка.

— Каж ми, Брус, кога за пръв път ме заподозря?

Той погледна напитката ѝ — някакъв вариант на лате с твърде много пяна и с нещо като изцъркан отгоре карамел.

— Може ли? — пресегна се той към чашата. Тя не възрази и той отпи. — От мига, в който пристигна. По това време бях нащрек и наблюдавах всеки новопоявил се, и с пълно основание. Прикритието ти беше идеално, безупречна легенда. Реших, че може и да е истина. Освен това допуснах обаче, че може и да е блестящ план, скалъпен от някого. Чия беше идеята, Мърсър?

— Предпочитам да не казвам.

— Добре. Колкото повече се сближавахме, толкова по-подозрителен ставах. А по онова време инстинктът ми подсказваше, че лошите затягат обръча. Твърде много непознати лица в книжарницата, твърде много фалшиви туристи, които се мотаеха наоколо. Ти потвърди страховете ми, затова се задействах.

— И успя, нали?

— Да. Провървя ми.

— Поздравления.

— Ти си страхотна любовница, Мърсър, но не ставаш за шпионка.

— Приемам и двете за комплимент. — Тя отново отпи от кафето си и му подаде чашата. Когато той ѝ я върна, тя попита: — Е, какво е останало недовършено?

— Да те попитам защо го направи. Опитва се да ме тикнеш зад решетките за дълго време.

— Не е ли това риск, който всички мошеници поемат, когато решат да търгуват с крадена стока?

— Мошеник ли ме наричаш?

— Разбира се.

— Е, а ти според мен си подла малка кучка.

Тя се засмя и каза:

— Добре, квит сме. Още обидни имена?

Той също се засмя и отговори:

— Засега не.

— О, мога да те нарека много неща, Брус, но хубавите са повече от лошите.

— За което трябва да ти благодаря, струва ми се. Е, да се върнем на въпроса. Защо го направи?

Тя пое дълбоко дъх и се озърна. Приятелят ѝ в ъгъла проверяваше телефона си.

— За пари. Бях без пукната пара, задлъжняла, уязвима. По много причини. Винаги ще съжалявам за това, Брус. Извинявай.

Той се усмихна и каза:

— Затова съм тук. Това исках.

— Извинение?

— Да. И го приемам. Без лоши чувства.

— Много великодушно.

— Мога да си го позволя — отговори той и двамата се засмяха.

— А ти защо го направи, Брус? Сега си струва, но навремето беше невероятно рисковано.

— Не беше планирано, повярвай ми. Купувах и продавах редки книги на черния пазар. Това време вече приключи, но тогава просто си гледах работата, когато ми се обадиха. Една стъпка, после втора и нещата набраха скорост. Съзрях възможност, реших да се възползвам от нея и много бързо се сдобих със стоката. Само че бях в неведение и нямах представа колко близо са лошите, докато не се появи ти. Когато осъзнах, че имам шпионин у дома, реших да действам. Случи се благодарение на теб, Мърсър.

— Да не се опитваш да ми благодариш?

— Да. Поднасям ти най-искрената си признателност.

— Няма за какво. Както знаем и двамата, не ставам за шпионка.

Разговорът беше приятен и за двамата, отпиха още по една глътка кафе.

— Брус, прочетох, че ръкописите са обратно в Принстън, и хубавичко се посмях — каза тя. — Почувствах се глупаво, задето съм изиграна така, но си помислих също: „Браво, Брус!“.

— Беше си голямо приключение, но вече приключих с тия неща.

— Съмнявам се.

— Кълна се. Мърсър, искам да се върнеш на острова. Това място означава много за теб. Вилата, брегът, приятелите, книжарницата, аз и Ноел. Вратата винаги е отворена.

— Щом казваш. Как е Анди? Непрекъснато се сецам за него.

— Трезвен и много държи да остане такъв. Ходи на сбирките на „Анонимните алкохолици“ и пише като луд.

— Чудесна новина.

— С Майра си говорихме за теб миналата седмица. Имаше въпроси около внезапното ти заминаване, но никой няма представа. Мястото ти е там и искам да се чувстваш свободна да дойдеш да ни посетиш. Допиши романа си и ще организираме страхотно парти.

— Много мило, Брус, но по отношение на теб винаги съм подозрителна. Може и да се върна, но никакви лудории.

Той стисна ръката ѝ, изправи се и каза:

— Ще видим. — Целуна я по главата и се сбогува: — Довиждане засега.

Тя го проследи с поглед как се промушва между масите и излиза от кафенето.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Поднасям извиненията си на Принстънския университет. Ако информацията на уебстраницата им е вярна, а нямам основание да се съмнявам в това, оригиналните ръкописи, излезли изпод ръката на Ф. Скот Фицджералд, действително се съхраняват в библиотека „Файърстоун“. Не ми е известно от първа ръка. Никога не съм ходил в библиотеката и със сигурност не я посетих, докато пишех романа. Ръкописите може да са в сутерена, в някоя мансарда или в тайно подземие с въръжена охрана, за мен е все едно. Не съм се стремил към точност в това отношение, защото не искам да подтикна някоя заблудена душа към престъпни помисли.

Още с първия си роман научих, че да пишеш книги е много полесно, отколкото да ги продаваш. Тъй като изобщо не познавам търговската страна на бизнеса, разчитах на стария си приятел Ричард Хауърт, собственик на „Скуеър Букс“ в Оксфорд, Мисисипи. Той прегледа ръкописа и внесе безброй подобрения. Благодаря, Рич.

Светът на редките книги е очарователен и познанията ми за него са съвсем дилетантски. При нужда от помощ се обръщах към Чарли Лъвет, Майкъл Суарес и Том и Хайди Конгалтън, собственици на книжарницата за редки книги „Битуин дъ кавърс“. Много съм ви благодарен.

Дейвид Рут ми помогна в Чапъл Хил, а Тод Даути — в Карбъндейл.

Издание:

Автор: Джон Гришам

Заглавие: Остров Камино

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Излязла от печат: 17.07.2017

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Вяра Николчева

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-432-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2653>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.